

Giới thiệu Nam Thần Biển Thành Mèo

Truyện Nam Thần Biển Thành Mèo nói về trên đường về nhà, Lục Thiên nhặt được một con mèo đi lạc cả mình đầy vết thương, sau đó mang về nuôi rồi ngẫu nhiên phát hiện giống mèo này thuộc loại quý.

Lục Thiên: “Cái trắng, thích tên này không?”

Truyện ngôn tình hứa hẹn sẽ còn rất nhiều tình huống hay đang chờ đón bạn đọc phía trước.

***

Lục Thiên bấy giờ mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt, dáng người rất cao, cô đứng chỉ mới đến vai của hắn, mang theo một loại khí thế cường đại đứng ở trước mặt cô.

Đang nhìn đến khuôn mặt thì hô hấp Lục Thiên bị kìm hãm, người đàn ông bỗng dừng lại vài giây nhìn qua cô. Khuôn mặt hé ra một chút kinh diễm, giống như khắc lên khuôn mặt vẻ biêu cảm, trộn lẫn nét đẹp phượng Tây. Hình dáng người đàn ông khoẻ mạnh cường tráng, chiếc cằm kiên nghị hơi hơi gờ lên, con ngươi u ám tối đen thâm thúy nhìn chằm chằm vào ánh mắt hơi hơi sùng sốt của Lục Thiên, một vết sáng vụt qua rất nhanh nhưng ngay tức khắc biến mất.

***

Mời các bạn cùng đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biển Thành Mèo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Thành phố A từ trước đến nay luôn huyền ảo phồn thịnh, khắp nơi đều lập loè ánh đèn nê ông hoà cùng dòng người tấp nập. Ngẩng đầu nhìn lên bảng hiệu sa hoa đặt tít trên cao của khách sạn, bóng đèn mờ nhạt trải dài chiếu vào hình ảnh bên trong cửa sổ, cả trai lẫn gái nâng chén cùng uống, không say không nghỉ.

Lục Thiên bắt chéo hai chân ngồi ở quầy bar Biên Nhị, một bộ tư thái “Người lạ chó tới gần”. Sắc váy dài màu xanh tả xuống như nước chảy, phong cách có chút buông lỏng nhưng cũng có thể nhận ra là một mỹ nhân kiều hãnh.

An Thư hâm mộ nhất là dáng người Lục Thiên, bộ ngực cao kiêu mị, vòng eo thon nhỏ cùng đôi chân vừa dài vừa thẳng. Tổng kết tâm tình, An Thư tự an ủi bản thân rằng dáng người như vậy về sau sẽ bị mẹ chồng ghét bỏ.

Giờ phút này, tình cảnh Lục Thiên đã có chút xấu hổ, không tình nguyện giúp An Thư ngồi ở quán bar Biên Nhị để chờ một gã đàn ông, vừa nhìn nhìn xung quanh vừa len lén cầm tai nghe vào điện thoại.

Dù sao, nghe điện thoại ở loại địa phương này không phải đến gây rối thì cũng tới bắt gian.

Bất quá thực đáng tiếc, cô chỉ đến thay người nào đó. Mà cái người nhờ Lục Thiên đến thay không ai khác chính là An Thư.

Nghe điện thoại, giọng điệu Lục Thiên như thế nào cũng không tốt hơn được: “An Thư! Mày muốn tao làm cái gì! Tao đứng đợi như vậy hơn nửa giờ rồi đấy, tên bạn trai tương lai của mày rốt cục lúc nào mới đến?!”

An Thư đang trong phòng học trông coi học trò trẻ tiết, lúc này là thời gian tan học, lớp học cực kì huyền ảo, An Thư vội vàng cúi đầu dùng tóc che nửa bên mặt, bộ dáng thoát nhìn như đang đọc sách, cô hạ giọng, mang theo một tia lầy lòng, cười hi hi nói: “Bảo bối! Lục bảo bối! Là lỗi của tao, tên hỗn đản đó vừa mới gọi cho tao khi đang trong giờ học, làm tao giật cả mình. Hắn nói đang kẹt ở tầng trên, không có biện pháp, mày chờ một chút, hắn lập tức đi xuống, vì hạnh phúc của tao, đành phiền mày vất vả một chút. Yêu mày nhiều.”

Lục Thiên khóc không ra nước mắt, cô đưa tay nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ. Lục Thiên hít sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “An Thư, mày phải biết rằng tao hôm qua mới về nước! Chưa thích ứng được với thời gian ở đây, mày lại lỗi tao tới giúp mày loại chuyện này! Hơn nữa, loại đàn ông này không đáng tin được đâu, tao khuyên mày cũng đừng nhớ thương.”

An Thư cười hắc hắc: “Cũng không thể nói như vậy, sao phú soái lần này là tài nguyên khan hiếm khiến toàn dân tranh đoạt, hiện tại đối thủ cạnh tranh không chỉ có phụ nữ mà thậm chí là đàn ông nữa! Nghĩ sao mà tao không hấp hối! Nhìn người đó cũng rất tốt, có tiền có nhan sắc, vậy là đủ.”

Lục Thiên gõ gõ mặt bàn, có một loại cảm giác vô lực khắc sâu: “Cô giáo An, người làm gương tốt cho thế hệ trẻ đâu! Mày cứ định như vậy mà giáo dục học sinh?”

An Thư hít sâu, nghiêm nghị: “Như vậy có cái gì không đúng. Cùi gạo dầu muối tương giấm trà* là bản chất của cuộc sống, tao cũng không giống như mày cả ngày sống ở thế giới vô thực trong tiểu thuyết!” Cô dừng lại vài giây, khẽ “Nha” một tiếng, thanh âm càng đề thấp vài phần: “Không nói nữa, dạy đây đi dạy học đây, tao cúp máy a. Chốc lát người kia đến, mày gọi lại tao.”

*Cùi gạo dầu muối tương giấm trà: những thứ vật chất bình dị có trong cuộc sống.

Nghe một tiếng ‘tít’ ngắn gọn trong điện thoại truyền tới, Lục Thiên dờ khóc dờ cười gờ xuống tai nghe. Tai phone có chút nóng lên, cô cười khổ cất vào túi.

Thực chất An Thư cũng không muốn đến gấp, rõ ràng nghe tiếng chuông nhưng rất lâu mới bắt máy.

Lục Thiên lấy ra trong túi chiếc gương nhỏ, vừa vén tóc vừa hơi cau mày. Khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, đôi mắt to đen láy uơn át, lông mi dài tình mịn khẽ chớp, khoe miệng hơi hơi nhếch, hai bên má hiện ra lúm đồng tiền rất duyên.

Phía dưới ánh mắt cũng là một mảnh màu xanh.

Lục Thiên vuốt vuốt con mắt có chút lên men, rầu rĩ không vui đứng dậy.

*

Bốn phía trang hoàn rất khoa trương, nam thanh nữ tú khoác lên mình nhiều bộ trang phục tinh tế, nhịp điệu tươi sáng của nhạc điện tử vang lên leng keng, thùng thùng ở bên tai Lục Thiên, đầu óc cô khó chịu giống như sắp nổ mạnh.

Vừa bước chân xuống ghế, Lục Thiên không kịp đề phòng bị đụng mạnh một cái, một hồi choáng váng liền làm Lục Thiên vô lực tìm không thấy phương hướng, giày cao gót dưới chân lập tức mất đà lao thẳng về phía trước, ngay tại thời điểm cô thiếu chút nữa đụng vào quầy bar thì bỗng nhiên được một cánh tay mạnh mẽ kéo lại.

Sau đó trời đất quay cuồng, Lục Thiên rơi vào lòng của người nào đó.

Hơi thở đàn ông lạnh nhạt chui vào mũi Lục Thiên, cô vội vàng đẩy người đàn ông ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, người nọ cũng từ từ buông tay.

“Xin lỗi chị, là tôi đi đứng không chú ý. Chị không sao chứ?” Một giọng nữ ngọt ngào đứng bên cạnh hướng Lục Thiên áp ứng xin lỗi.

Cô giương mắt nhìn qua, là một cô gái khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, mặc váy ngắn quần tất lưng màu đỏ sẫm, khuôn mặt tinh xảo, lông mày cân đối.

Hai tay cô gái tạo thành hình chữ thập, áy náy nhìn cô.

Lục Thiên lắc đầu cười, tỏ vẻ không có việc gì.

Người đàn ông trước mặt đột nhiên mở miệng, đảo mắt qua nhìn cô gái trách cứ, giọng nói ôn nhu: “Tề Tiểu Uyển, về sau đi đứng cẩn thận, chớ mắc sai phạm.”

Cô gái ai oán cúi đầu, miễn cưỡng lên tiếng trả lời: “Vâng.”

Lục Thiên bấy giờ mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt, dáng người rất cao, cô đứng chỉ mới đến vai của hắn, mang theo một loại khí thế cường đại đứng ở trước mặt cô.

Đang nhìn đến khuôn mặt thì hô hấp Lục Thiên bị kìm hãm, người đàn ông bỗng dừng lại vài giây nhìn qua cô. Khuôn mặt hé ra một chút kinh diễm, giống như khắc lên khuôn mặt vẻ biểu cảm, trộn lẫn nét đẹp phương Tây. Hình dáng người đàn ông khỏe mạnh cường tráng, chiếc cằm kiên nghị hơi hơi gờ lên, con ngươi u ám tối đen thâm thúy nhìn chằm chằm vào ánh mắt hơi hơi sững sờ của Lục Thiên, một vết sáng vụt qua rất nhanh nhưng ngay tức khắc biến mất.

Lục Thiên trong lòng buồn bực chính mình đã thất lễ, cô lập tức cúi đầu, điều chỉnh lại tư thế, mới mở miệng nói: “Vừa rồi cảm ơn anh.”

Chân mày người đàn ông khẽ nhướn, nói: “Không có việc gì. Tiểu Uyển làm sai trước, vừa rồi coi như đền bù vậy.”

Thật là một bạn trai tận tâm a. Lục Thiên than thở.

Tề Tiểu Uyển xoay qua nhìn Lục Thiên, cô khẽ cười, một phen kéo tay Lục Thiên nói: “Chị đi một mình sao, có muốn lại đây ngồi cùng với chúng tôi?”

Lục Thiên nghe vậy ngẩng người ra, lập tức cười cười xin lỗi, khoát tay nói: “Không cần đâu, tôi đang đợi người.”

Người đàn ông thoáng sững sờ, đôi mắt u ám che dấu ý cười thật sâu nhìn qua Tề Tiểu Uyển.

“À.” Tề Tiểu Uyển thất vọng thở dài, cô tò mò hỏi: “Chị đang đợi bạn trai phải không?”

“Không phải.” Lục Thiên nghiêng đầu cười cười.

“Tề Tiểu Uyển thần bí cười hề hề, nói: “Đừng nói với em đến quán bar ‘thử cảm giác mạnh’ đi?”

“Phụt -----“

Lục Thiên nhị không được, thiếu chút nữa phun ra.

Xuyên suốt những lời dò hỏi. Lần này Tề Tiểu Uyển bị hành động của Lục Thiên làm cho kinh hãi, cô vội vàng gọi phục vụ đưa khăn giấy lại.

Lục Thiên cúi thấp đầu, ngưng ngưng nhận lấy, xoa xoa hai bên tai đỏ bừng.

“Xem ra em đã đoán đúng.” Tề Tiểu Uyển thè lưỡi, cười rạng rỡ.

Người đàn ông cũng ý tứ hàm xúc không rõ liếc mắt nhìn Lục Thiên, vuốt cằm nói: “Là em gái tôi thất lễ. Xin lỗi.” Nói xong, đôi chân thon dài sải bước kéo Tề Tiểu Uyển rời đi.

“Ai nha anh hai! Đừng kéo em!” Tề Tiểu Uyển một phen nắm lấy tay áo bị anh trai kéo đi, trừng mắt liếc hần một cái, hướng Lục Thiên vội vàng gật gật đầu, vừa đi vừa nói: “Chị gái xinh đẹp, có duyên gặp lại.”

Lục Thiên từ trước đến nay chưa gặp qua người nhiệt tình như vậy, bờ môi nhộn nhạo khẽ cong lên, nhìn cô gái cười nhạt.

Ánh mắt Lục Thiên lưu luyến trên bóng dáng người đàn ông một lát mới rời đi, cô âm thầm lắc đầu, cười khổ cừ chỉ điên rồ của mình.

Thì ra không phải người yêu a.

Cô lắc lắc chiếc cốc nhẵn bóng màu đỏ, nhoẻn miệng cười.

*

Tiếng chuông điện thoại điên cuồng rung rung trong túi, Lục Thiên lúc này mới cả kinh nhận điện thoại: “Vâng?”

“Tiểu thư, mời cô xoay người lại.”

Đầu bên kia điện thoại là một giọng nam xa lạ, âm thanh đặc ý còn mang theo ý vị trêu đùa. Lục Thiên sững sốt, xoay người sang chỗ khác, trong ánh đèn xanh lam cùng màu đỏ sẫm đan xen vào, cô nhìn thấy một người đàn ông hướng chính mình ngoác tay.

Chắc đây là đối tượng mà An Thư xem mắt, Lục Thiên xoay người lấy ra từ túi tai nghe điện thoại, kì quái là, điện thoại An Thư liên lạc như thế nào cũng không bắt máy, rơi vào đường cùng, Lục Thiên đành phải buông tha, quy củ ngồi xuống ghế sofa.

Người đàn ông vừa tới đã mở miệng, hần vron tay, cười lịch sự: “Cô là Lục tiểu thư? Tên tôi là Lăng Hàng Dục.”

Lục Thiên kinh ngạc nói: “Làm sao anh biết. . . . .”

Lăng Hàng Dục nhíu mày, thu tay về giống như không để ý đến câu nói của Lục Thiên, mặt mày tựa vào trên ghế sofa, nhàn nhạt nói: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ đối tượng xem mắt lần này của tôi không phải tên Lục Thiên?”

Đương nhiên không phải! Hắn là An Thư mới đúng. . . . .

Lục Thiên nâng trán, không muốn nghĩ tiếp, cô tuyệt đối là bị An Thư đem bán.

Nhịn xuống ý định muốn giết người, Lục Thiên kiên nhẫn hỏi một câu: “Vậy anh biết An Thư sao?”

Lăng Hàng Dục đáy mắt hiện lên một tia hào quang, hần đứng dậy cầm ly rượu quơ quơ, cười nói: “Hả? Cô đáng nói đến chị họ tôi?”

***

Giờ phút này, trong một căn phòng khác cũng một phen ồn ào náo nhiệt. Ánh đèn lộng lẫy trên đỉnh đầu chiếu xuống sắc thái trên khuôn mặt của người đàn ông, trái ngược với không khí xung quanh ngày càng trở nên diêm dúa lắng đọng. Tề Tiểu Uyển quay đầu liền nhìn thấy anh trai ngồi một mình trên sofa, nâng lên ly rượu, cô vội vàng trừng mắt nhìn Mạc Tử Hằng đứng bên cạnh, thấy biểu tình đối phương vẫn là một bộ lẳng nhăng (lâm càn lâm bấy), khoan thai đứng dậy bám vào bên tai hần xì xào: “Lúc nãy vừa mới cùng anh hai đi ra ngoài, thấy một mỹ nữ, hiện tại tâm trạng anh ấy có chút không yên nha -----“

“Cái gì?” Mạc Tử Hằng lớn tiếng lặp lại: “Anh hai cô nhìn thấy mỹ nữ liền xuân tình nhộn nhạo?”

Tề Tiểu Uyển sợ tới mức lập tức bịt kín cái miệng của hần, cảm khác thế gian này luôn có vài chiến hữu đầu óc không khác gì heo làm người ta khó lòng

phòng bị.

Tề Tiểu Uyển quay đầu, tầm mắt mất ai kia đã phóng tới đây, hần nghiêng đầu tựa tiểu phi tiểu liếc Tề Tiểu Uyển một cái, đuôi lông mày khẽ nhú, làm người ta nhìn không rõ tâm tình: “Lại đây.”

Tề Tiểu Uyển mặt mày xám xịt tiêu sái đến trước mắt hần, cúi đầu không dám ngẩng mặt.

Mạc Từ Hằng nở nụ cười khoa trương, sải bước đi tới, một tay khoác lên vai hần, vui cười nói: “Tề Thiệu Diễn, tôi còn tưởng tiểu tử nhà ngươi muốn cả đời làm quang côn* chứ.”

*Quang côn [cây gậy trợ trụ] = QUANCON: con trai chưa có vợ, độc thân, cũng gọi là ế vợ ở Trung Quốc.

Lâm Luật Dương đang ngồi chơi điện thoại, phản ứng chậm nửa nhịp, hần chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên người Tề Thiệu Diễn: “Anh hai muốn làm quang côn?”

Tề Tiểu Uyển tiện tay nắm lên đệm gối liền ném qua: “Nói bừa cái gì đấy, anh hai vừa gặp được chị dâu tương lai nha.”

Tề Thiệu Diễn nhú mi thờ dãi, dở khóc dở cười nhìn em gái nhà mình cực lực tuyên dương bản thân đem chuyện vừa tìm được chị dâu kể lại cho toàn thế giới.

“Được rồi, đừng nói mê sảng.”

Tề Tiểu Uyển thè lưỡi, nghe lời ngoan ngoãn ngậm miệng. Mạc Từ Hằng và Lâm Luật Dương coi bộ rất có hứng thú với vấn đề này, Mạc Từ Hằng ôm tim, bộ dáng như bị thương nhìn Tề Thiệu Diễn nói: “Lão đại, chúng ta cùng nhau làm quang côn, cứ nhiên chưa đầy một tháng không nghĩ tới anh đã phản bội lời hứa! Liên minh trung thành chủ nghĩa độc thân đâu rồi! Tình hữu nghị đâu rồi!” Nghĩ lại thật đau lòng!

Mạc Từ Hằng bộ dáng học máu tê liệt ngã xuống trên sô pha, đôi mắt ngập tràn ý giễu cợt, miệng còn lẩm bẩm “Đồ vô tình, đồ vô nghĩa, đồ có tình gây sự!”

Tề Thiệu Diễn lắc lắc đầu, chậm rãi nhấp một ngụm rượu.

Lâm Luật Dương vỗ vỗ bả vai Tề Thiệu Diễn, chế nhạo nói: “Nhất kiến chung tình?”

*Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.

Con người Tề Thiệu Diễn dao động, đáy mắt quét qua tia sáng nhỏ, hần cúi đầu nở nụ cười, thần thần nói: “Phải, bất quá không phải chỉ vừa mới.”

Tề Tiểu Uyển sừng sốt, lập tức than nhẹ: “Anh hai tốt thật! Cứ nhiên đầu ki như vậy!” Cô quay đầu nhào vào lòng Lâm Luật Dương, lẩm bẩm nói: “Trời phải mưa, gái phải lấy chồng*, anh hai giữ lại không được.”

*Trời phải mưa, gái phải lấy chồng: câu nói này có từ dân gian gắn liền với câu chuyện ý nghĩa được lưu truyền cho đến ngày nay. Thể hiện sự kính trời phụng mệnh và muốn nhắc nhở rằng: Là thiên ý, con người không cách nào xoay chuyển (bạn nào muốn hiểu rõ hơn thì tra google nhé).

Lâm Luật Dương buồn cười vuốt ve tóc cô, ôm cô ngồi xuống. Thấy một màn như vậy, Mạc Từ Hằng không nhịn được rống to: “Thật đã kích, tình nhân mấy người ở chỗ này anh em em, còn tôi một mình ngồi tưởng niệm, các người rõ ràng không muốn tôi sống.”

Tề Tiểu Uyển ngửa đầu không khách khí: “Mời anh về cho -----”

Mạc Từ Hằng trừng mắt liếc cô một cái, cúi đầu buồn bã uống rượu.

Đối với sự buồn bực của Mạc Từ Hằng, Tề Tiểu Uyển giờ phút này căn bản không rảnh bận tâm, hai mắt cô phát sáng nhìn chăm chăm Tề Thiệu Diễn, tò mò nói: “Anh hai, anh gặp qua chị dâu tương lai lúc nào?”

Tề Thiệu Diễn liếc cô cười tà mị, híp mắt nói: “Ngày hôm qua.”

Tề Tiểu Uyển ngẩng người: “Hôm qua không phải anh vừa về nước sao? Chẳng lẽ là ở sân bay?”

Tề Thiệu Diễn tựa hồ nhớ lại cái gì, khoé miệng gọi lên độ cong: “Ừ.”

Lần đầu tiên nhìn thấy anh đã rất kinh diễm, cô gái có mái tóc dài buông xoã, đẩy một vali hành lý màu đen công kênh, đội chiếc mũ lưỡi trai kín đáo lộ ra một đôi mắt sáng trong suốt, linh hoạt mà lại sống động.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Lăng Hàng Dục trên mặt từ đầu đến cuối đều thoải mái mang theo vài phần ý cười, cử chỉ đúng mực, tiến lui đúng lúc, Lục Thiên ngay cả lời nói tối thiểu đều nặng không ra một câu, chỉ có thể bất đắc dĩ gật gật đầu có ý dựng lên cổ cảm giác xa cách, giọng điệu có phần gượng gạo.

Lăng Hàng Dục tâm tư thông thấu, thấy thế liền lịch sự gỡ cổ tay lên xem đồng hồ: “Thời gian không còn sớm, để tôi đưa cô về nhà.”

Lục Thiên nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, cô lắc lắc đầu: “Không cần, nhà của tôi cách đây không xa.”

Lăng Hàng Dục cũng không kiên nhẫn giữ lại, chỉ gật đầu, đứng dậy đi đến bên người Lục Thiên, nâng mắt mỉm cười nhìn cô, thấp giọng nói: “Lục tiểu thư tựa hồ có thành kiến với tôi?”

Lục Thiên ngẩng ra, khoát tay cười gượng: “Không đâu. Chỉ là tôi vừa về nước, cơ thể có chút mệt mỏi.”

Lăng Hàng Dục nghiêng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô: “Từ đầu đến cuối, bất kể tôi nói gì cô cũng đều không đáp lại.”

Lục Thiên cười khỏ, nhạt nhào trả lời: “Nếu không có việc gì, tôi đi trước.” Lục Thiên xách túi chạy trời chết.

Ra đến cửa quán bar, gió lạnh ban đêm thổi vi vu, Lục Thiên vui sướng thở phào nhẹ nhõm, cô lấy di động ra không chút do dự soạn tin nhắn “Tuyệt giao!” gửi cho An Thư.

Quả nhiên không quá một phút, An Thư gọi tới. Bất mấy, Lục Thiên liền nghe tiếng cười lấy lòng của An Thư: “A Thiên, thế nào? Anh ta được chứ?”

Lục Thiên bước dọc theo đường ngã tư chậm rãi đi về phía trước: “Tốt! Tốt lắm! Cô giáo An, tại sao tôi sớm không phát hiện ra cô có ham muốn loạn luân nhỉ?”

An Thư cười cười: “Tao rõ ràng là chuẩn bị cho mày, ai nha trước tiên mày đừng vội nóng giận, tao nghĩ em họ tao tốt như vậy vừa vặn có thể cùng mày kết đôi á, nước Phù Sa không chảy ra ruộng người ngoài thôi. Hắc hắc hắc.”

Nghe tiếng cười đáng đánh đòn của An Thư, Lục Thiên nhin không được xúc động, bắn ánh mắt phần nộ sắc bén như phi đao về phía điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cảm ơn đã quan tâm, tao hiện tại bề bộn nhiều việc không rảnh yêu đương!”

An Thư không cho là đúng: “Thế mày viết đồng tiểu thuyết kia có thể làm lỡ bao nhiêu thời gian?” Cảm giác được cổ tức giận ngày một dâng trào đầu dây bên kia, An Thư vội vàng nhượng bộ cúi đầu: “Ý của tao là, mày có kinh nghiệm thực chiến mới có thể viết tốt hơn thôi, ha ha. Nghe nói gần đây mày chuyển qua viết tiểu thuyết tình yêu? Hắc hắc, có kinh nghiệm mới có thể viết tốt á, tiểu thuyết gia.”

“Sách của tao về sau mày đừng hòng đọc!”

“Đừng á!” An Thư cọt nhà nói: “Tao nói đùa thôi, mày viết cái gì tao đều thích! Tao thèm!” Một ít âm thanh đứt quãng đầu kia điện thoại lại truyền đến, An Thư dè thấp thanh âm: “Không nói nữa, lão Trương lôi tao đi kiểm tra ký túc xá học sinh, cúp máy đây, ngàn lần không được tuyệt giao, bye bye!”

Từ điện thoại truyền đến một tiếng “tút” thanh thủy ngắn gọn, Lục Thiên vừa bực mình vừa buồn cười cắt điện thoại vào túi, nhìn đèn xanh đèn đỏ phía trước, cô dừng chân, thông thả đứng ở vạch kẻ trắng chờ người đi bộ.

May mắn Lục Thiên không có người thân trong nước, bằng không vào những dịp lễ tết chắc chắn sẽ bị một đám tam cô lục bà bày giảng đạo lý, kéo dài mai mối.

Lục Thiên là một tiểu thuyết gia, tốt nghiệp xong đại học về sau không liên lạc nhiều với bạn bè, chuyên tâm ở nhà viết tiểu thuyết. Lục mẹ luôn lái nhái rất nhiều, chịu không nổi áp lực Lục Thiên liền dứt khoát kiên quyết kéo hành lý về nước. Cô đem chuyện kể cho An Thư, An Thư kinh ngạc hỏi: “Bác gái không đọc qua tác phẩm của mày? Không biết trình về phương diện văn học của con gái đã đạt đến trình độ xông lên tận trời sao?”

Lục Thiên nghe đến đó không chút khách khí. . . cúp điện thoại.

Nói ‘xông lên tận trời’ quả thật quá khoa trương, Lục Thiên tự biết lượng sức mình, cũng chỉ là hơi có một chút thành tựu. Nhưng An Thư nói vậy cũng có nguyên nhân, trên internet tuy không nhiều người biết Lục Thiên nhưng blog của một tác giả mạng tên Trà Trà cơ hồ phần đông mọi người đều biết, tuy rằng tổng cộng chỉ mới vên vên ba tác phẩm nhưng cũng đủ làm mưa làm gió trên cộng đồng mạng tiểu thuyết. Bộ thứ nhất ‘Thanh lưu chi bối’ làm độc giả biết đến, bộ thứ hai ‘Yên ca’ làm cho lượt bình chọn tăng cao, và bộ thứ ba ‘Chi tiêm mạt nhật’ lại đạt tới đỉnh. Nhưng sau một năm xuất bản cuốn ‘Chi tiêm mạt nhật’, Lục Thiên rốt cục không viết thêm tác phẩm nào nữa.

Thậm chí có người cho rằng Trà Trà hết thời.

“Trước đó cô ta bịa đặt lừa dối truyền thông quá lợi hại, hiện tại đào không ra một tác phẩm hay, chỉ sợ Trà Trà bị bề mặt không có đất mà trốn” – Có người bình luận như vậy phía dưới blog của cô.

Bị người ta thổi phồng lên tận đỉnh, đột nhiên ngã xuống đất từ chín tầng mây, vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không trở lại được)? Huống hồ cổ vốn không phải như ‘trong miệng’ truyền thông đồn đãi rằng là tác giả thiên tài.

Một tiểu thuyết gia căn bản không viết ra được tiểu thuyết tình yêu.

Lục Thiên có chút cảm khái, cô lấy ra điện thoại di động đăng nhập blog, suy nghĩ nửa ngày mới động tay gõ chữ, gửi đi...

[TÔI ĐÃ TRỞ VỀ]

Phía trước, đèn đỏ rất cục nhảy chuyển, Lục Thiên tắt màn hình di động, đang chuẩn bị bước qua, bất thành linh một chiếc xe máy nhảy ra chắn trước tầm mắt làm cô sợ tới mức tim chỗ trốn, người lái xe máy mang theo nụ cười khoa trương hướng Lục Thiên huýt sáo.

Lục Thiên quán tính bước lui thì gót chân liền hổng hổng vào mép đường, một cổ đau đón bứt rứt nhất thời làm cho sắc mặt cô trắng bệch. Lục Thiên không thường mang giày cao gót, lần này mang loại cao 5cm làm cho cô có chút không thích ứng, dừng bước, cô theo bản năng ngã về phía sau, Lục Thiên sợ tới mức nhắm tịt hai mắt lại.

Nhưng không có cảm giác đau đớn như trong tưởng tượng, ngược lại bà vai bị ai đó hữu lực đỡ. Lục Thiên sững sờ, mở to mắt nhìn ra sau liền thấy được một đôi mắt u ám quen thuộc.

Lục Thiên hoảng loạn, vội vàng thấp giọng cảm ơn. Cô thầm nghĩ thật mất mặt, lần thứ hai trong một ngày bị ngã đã đành, mà hết lần này tới lần khác đều cố tình hướng cùng một người ngã vào.

Tề Thiệu Diễn cúi đầu liền bắt gặp một bên tai đỏ bừng của Lục Thiên cùng chiếc cổ non mịn tuyệt trắng và. . . . . gót giày bị gãy. Tề Thiệu Diễn hơi hơi động, thấy cô đứng vững mới từ từ buông ra, giọng âm trầm: “Còn có thể đi sao?”

Lục Thiên nhìn hần lể phép cười, đè nén xuống máu mũi sắp phun mạnh, dự tính tiến về phía trước hai bước: “Không có việc gì cảm. . . . .” Nói còn chưa xong, dưới chân lại mềm nhũn, Tề Thiệu Diễn nhanh tay lẹ mắt, một phen thận trọng ôm cô đứng vững.

Thật sự là mất mặt ném đến nhà bà ngoại*

*Mất mặt ném đến nhà bà ngoại: Là thành ngữ, biểu thị sự mất mặt.

Giọng Tề Thiệu Diễn trên đỉnh đầu truyền đến, mang theo hơi thở riêng biệt mát lạnh nam tính, hần cúi đầu nở nụ cười: “Đã như vậy, tiểu thư vẫn là đừng cựa mạnh.”

Hần nói xong, móc ra điện thoại, nói ngắn gọn một câu “Lái xe đến đây” liền ngắt máy.

Lục Thiên có chút xấu hổ co người lại, vịn tay vào một bên thân cây, ngay cả dũng khí giương mắt nhìn hần đều không có. Đèn đường chói lọi rơi trên vai người đàn ông, vừa vịn lên khuôn mặt xuất sắc vài phần.

Người đến vô cùng nhanh, Tề Tiểu Uyển nhìn chiếc Porsche màu đỏ đứng ở ven đường rồi nhìn về hướng Tề Thiệu Diễn, nhìn đến Lục Thiên đứng ở sau cô nàng càng cười một cách tinh quái, nếu Lâm Luật Dương không ngồi bên cạnh, phỏng chừng cái miệng kia sẽ thốt ra “Chị dâu”.

Tề Thiệu Diễn nhìn qua đám người tề tụ đông đủ phía sau Tề Tiểu Uyển, quay đầu đối diện Lục Thiên nói: “Để em gái tôi lái xe đưa cô về, nó luôn luôn nhiệt tình với loại chuyện này.”

Tề Tiểu Uyển phỏng chừng nghe được liền tức giận xoay người bước tới.

Lục Thiên cũng không tiện từ chối, chỉ có thể để Tề Tiểu Uyển dìu mình lên xe. Lâm Luật Dương đang yên vị trên xe tự nhiên bị Tề Tiểu Uyển một cước đạp đi ra ngoài, cô hướng về phía Tề Thiệu Diễn nhẹ nhàng nói: “Mấy anh về xe đi, nếu không đi nhanh Mặc Tử Hằng sẽ khóc.”

Lâm Luật Dương sững sờ nhìn chằm chằm Tề Tiểu Uyển: “Lái xe cẩn thận.”

Tề Tiểu Uyển cười cười, nghiêng đầu nhìn Tề Thiệu Diễn làm tư thế hành lễ: “Em cam đoan sẽ đem chị. . . à không đúng, đưa chị gái xinh đẹp này về nhà.”

Đuôi lông mày Tề Thiệu Diễn khẽ nhúc, chậm rãi “Ừ” một tiếng, ánh mắt thiên cận tạm dừng lại vài giây trên người Lục Thiên rồi thu trở về, xoay người sánh vai cùng Lâm Luật Dương đi về xe, bóng lưng người đàn ông rộng lớn khuất dần vào trong màn đêm.

Lục Thiên thu hồi ánh mắt, điều chỉnh lại tư thế. Cô nhìn qua Tề Tiểu Uyển thấy cô nàng chép chép miệng nở nụ cười toả nắng, sắc mặt Lục Thiên có chút đỏ lên, lịch sự gật đầu nói: “Đã làm phiền cô.”

Tề Tiểu Uyển nhếch môi cười nói: “Không phiền toái, người một nhà.”

Lục Thiên nhìn Tề Tiểu Uyển mặt tươi cười tràn đầy thâm ý, đột nhiên nghĩ tới loại xúc động muốn xuống xe.

Suốt dọc đường đều là Tề Tiểu Uyển nói, Lục Thiên nghe, thỉnh thoảng cô cũng ngẫu nhiên đáp lại hai câu. Lục Thiên bộ dáng co quắp bị Tề Tiểu Uyển thu vào mắt, trong lòng không khỏi vì Tề Thiệu Diễn lo lắng, cô gái dễ đặt như vậy, anh hai theo đuổi coi bộ không dễ dàng rồi.

Xe đi rất xa, ngay tại cửa một tiểu khu liền dừng lại. Lục Thiên lúc trước cũng không nói dối, khoảng cách từ quán bar đến nhà cô thật đúng là rất gần. Tề Tiểu Uyển nhìn Lục Thiên khó khăn xuống xe với dáng đi cà nhắc, nghĩ nên đưa cô lên tận nhà mới yên tâm. Lục Thiên không từ chối ý tốt của cô, chỉ

có thể để Tề Tiểu Uyển đỡ mình lên lầu.

Đến lầu ba, Tề Tiểu Uyển dìu cô vào trong nhà.

Trước khi đi, Tề Tiểu Uyển còn tề mi lộng nhãn (nháy mắt ra hiệu) phát phát tay với Lục Thiên: “Chị Lục, tạm biệt.”

Khoé môi Lục Thiên gọi lên độ cong, thoáng mỉm cười gật gật đầu.

*

Vừa bước vào nhà, đã đem túi xách màu đen ném xuống đất, lập tức vứt giày cao gót sang một bên rồi đá văng ra. Lục Thiên ngã quỵ trên ghế sofa, ôm chân của mình đứng lên hô to gọi nhỏ: “Ồi . . . đau quá đau quá! Mấy đứa du côn khốn nạn! Lần sau trăm ngàn lần đừng đắc tội với lão nương!”

Nếu giờ phút này Tề Tiểu Uyển còn ở đây nhất định sẽ đem những lời khen ngợi chuẩn mực về Lục Thiên tiêu huỷ hoàn toàn.

Trước kia An Thư cũng nói: ở nhà như thế nào không biết nhưng ra ngoài mà quả nhiên là thực nữ tiêu chuẩn, vừa xinh đẹp mà tính tình còn dịu ngoan, nếu tao không phải là con gái đã sớm gục. Về sau chơi thân nhiều năm, An Thư mới phát hiện một mặt tốt đẹp như thế nào của ai đó đều là ảo giác, quả nhiên chính mình so với thép còn muốn thẳng.

Lục Thiên liếc An Thư một cái, bày tỏ ý định kháng nghị.

Đáng tiếc kháng nghị không hiệu lực. An Thư cứ thế giải thích nửa ngày: Cũng không phải không có mặt tốt, tính cách mà thất thường như vậy mới có thể viết ra loại tiểu thuyết bur hân (dũng mãnh), mà mà có yếu ớt dịu dàng như Lâm muội muội*, phỏng chừng cũng chỉ có thể viết ra cái loại son trại* Hồng Lâu Mộng*.

*Lâm muội muội: Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc là em Lâm - Hồng Lâu Mộng.

*Son trại: Người TQ thường dục cộm từ này chỉ hàng nhái, hàng không mua bản quyền, hàng copy. Đặc điểm giá thành thấp, mang tính bình dân, phù hợp với đại đa số người dân lao động nghèo khó.

*Hồng Lâu Mộng: Tiểu thuyết nổi tiếng thời Thanh ở Trung Quốc.

Miệng chó không phun được ngà voi. (Kẻ xấu không thể nói ra lời tử tế)

“Bất quá.” An Thư nở nụ cười, “Nếu mày thật sự thành công viết ra một bộ tiểu thuyết tình yêu, tao sẽ đổi với mày nhìn bằng cặp mắt khác xưa.”

Lục Thiên định cãi lại, đáng tiếc An Thư nói rất đúng.

Văn phong của cô từ trước đến nay phát huy phóng khoáng, không bám theo khuôn mẫu, vốn không thích hợp kéo dài triền miên, chớ nói chi là, chỉ cần dính vào duy nhất hai chữ ‘tình yêu’, cả người cô sẽ không được tự nhiên.

Cô không viết ra được, này cũng coi như là chứng ngại.

Lục Thiên đi qua đi lại quanh nhà, một nửa lòng bàn chân lạnh cóng mới cảm thấy khó chịu. Cô chạy tới cửa xấp sếp giày lại, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Nhìn phía cửa sổ, thời điểm đèn đường đã lên điện, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Thiên lập tức suy sụp.

“Ê.”

“Chừng nào cô trở về cư nhiên không nói cho tôi biết một câu. Tôi là biên tập của cô chẳng lẽ cần phải nhìn blog, theo dõi động thái của cô mỗi giờ mỗi phút mỗi giây sao? Trên đời này còn Thiên Lý sao xú nha đầu!”

Lục Thiên nhẹ nhàng đặt điện thoại lên bàn trà, tránh âm thanh bên trong khuếch đại, cơ thể cuộn thành một đoàn ở trên sofa.

“Câm điếc?! Lục Thiên! Trà Trà!! Trà Trà!!”

Lục Thiên vội vàng lên tiếng: “Biết rồi biết rồi.”

Đầu kia điện thoại giọng nữ oán khí mười phần, nghe tiếng Lục Thiên lại một lần nữa bùng nổ, cũng may Lục Thiên sớm đã thành thói quen, miễn cưỡng tuy cô la hét, thỉnh thoảng phụ họa hai tiếng.

“Đừng rồi, ngày trước cô nói có ý tưởng mới, tôi hiểu được cô còn đang trong thời gian suy nghĩ. Không cần sốt ruột.”

Lục Thiên lột vỏ quýt nhét vào miệng, mờ hồ không rõ “Ừ” một tiếng.

“Lục Thiên, tiểu thuyết tình yêu không phải viết như vậy.” A Giang thở dài, “Nhân vật trong truyện không phải đối với nhau như thế, cách bọn họ yêu nhau rất kì quái, tóm lại, bản thảo lần này bị từ chối, cô nên ngừng viết lại.”

A Giang tựa hồ như thở dài, nói chưa được mấy câu liền cúp máy. Lục Thiên kinh ngạc nhìn màn hình di động tối đen mà ngẩn ngơ, bên khoé miệng nở

nụ cười chua xót.

Cô lắc lắc đầu, đột nhiên ở trên sofa đứng dậy, bàn tay to vung lên, hăng chí quay lên phía trần nhà hô lớn: “Tôi không thể đạp ngã Tiểu Cường*”

*Tiểu cường: con gái, nó sống rất dai. Ý nữ chủ là không thể vượt qua chương ngại này.

“Không ngủ để người khác ngủ! Hơn nữa đêm rồi còn muốn chết à!”

Vách tường phía sau sofa bị nện một tiếng mạnh, giọng nam nào đó mang theo phần nộ truyền tới. Lục Thiên sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống.

Cô hậm hực trèo xuống sofa, ngoan ngoãn rửa mặt đi ngủ. Ngoài cửa sổ, ánh trăng âm đạm, gió đêm thích ý thổi vào người Lục Thiên làm cô run run.

Nằm trên giường, Lục Thiên lăn qua lộn lại không ngủ được, nghĩ tới lời vừa rồi của biên tập A Giang cô có chút rầu rĩ, nói đúng hơn là sốt ruột, thật sự sao có thể không nóng nảy? Lục Thiên lắc lắc đầu, đem ý niệm hỗn độn này quăng ra sau. Cô lúc này mới nhớ tới hôm nay mình có đăng bài mới trên blog. Lục Thiên do dự, cuối cùng vẫn mở ra xem.

Vừa đăng nhập, Lục Thiên há hốc mở mắt nhìn con số màu đỏ phía dưới rồi từ từ hướng lên trên, nhất thời có chút sững sờ.

Chỉ một bài blog đơn giản mà lượt bình luận lại hơn bốn ngàn con số.

--- --- Thịnh cầu chụp ảnh chung!

--- ---- Trà ca đăng blog! Sau bốn tháng, chúc mừng anh đã trở lại!

--- ---- Hoan nghênh Trà ca trở về!

--- ---- Trà tài năng, như vậy là có tác phẩm mới sao?!

--- ----- Trà ca rốt cuộc đã xuất chiêu! Chúc mừng!

.....

Lục Thiên nhìn một loạt bình luận, có chút dở khóc dở cười. Bài kể bên có thêm vài thông báo truyền thông, tiêu đề chói lọi đem chuyện Trà Trà có tác phẩm mới đăng lên.

Lục Thiên thờ dãi, có chút phiền chán xoa xoa tóc, rời khỏi blog. Cô kéo chăn lên che nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng ngời chớp chớp.

Thần sắc ban ngày có chút rối ren phức tạp cùng cảnh cười ngửa xem hoa* giống như đều hết thảy tái hiện lại trong đầu cô, ban đêm cố suy nghĩ này lại thập phần ồn ào từng chút từng chút lại lần nữa tập kích tâm trí. Lục Thiên nhìn chằm chằm chằm bóng đèn trắng treo trên trần nhà, không hài lòng trở mình, ngủ thật say.

*cười ngửa xem hoa: Lối làm việc chỉ lướt qua một cách đại khái chứ không đi sâu vào chi tiết khi thực chất đòi hỏi việc đó phải xem xét, tìm hiểu kỹ.

Không cần phải đi ngủ trễ quả nhiên là một loại hạnh phúc nhất trên đời, ngày hôm sau tỉnh lại, Lục Thiên nhìn đồng hồ trong di động mới biết đã là buổi chiều.

Cô quả nhiên ngủ rất sâu.

Đáp lại một bình luận trên blog, chính là: “Nói thật công phu trên giường của tôi thật sự rất lợi hại.” (BP: Khụ, ý chỉ nói việc ngủ lâu, ngủ nhiều, ngủ yên gì gì đó vậy mà, mong các hạ đừng yy. Convert nguyên bản như vậy nên mình cũng không tiện sửa)

Bụng đói kêu vang, Lục Thiên phát giác, bắt đầu từ tối hôm qua cô còn chưa ăn cơm, ngủ cũng đã đủ, hiện tại bụng đói đến cỡ dính luôn vào lưng. Trong tủ lạnh hoàn toàn trống rỗng, cái gì cũng không có. Lúc này Lục Thiên nhớ tới hôm qua cô vừa về nước, sau đó nghĩ trước tiên phải dọn dẹp sạch sẽ phòng ở mà quên bèn đi mất vấn đề lưu trữ thức ăn. Lục Thiên trở mình nửa ngày với tủ lạnh, kêu rên một tiếng rồi nhanh nhẹn mặc quần áo đi ra ngoài.

Áo tay ngắn màu trắng đơn giản, quần đùi thể thao cùng kiểu tóc đuôi ngựa cột đến ngang vai Lục Thiên, nhìn qua tinh thần rất hoạt bát, nhanh nhẹn.

Những vật dụng cần thiết trong nhà đều không có, Lục Thiên chạy tới siêu thị mua mấy cuộn giấy vệ sinh, nhân tiện còn mua thêm hành, dầu, tương, dấm chua, trứng gà, bột mì, rau cải, thìa, . . . đầy đủ hết. Song cô ôm một túi nhựa to bự về nhà.

Góc đường truyền đến một tiếng kêu mong manh, tinh tế, nếu nghe không cẩn thận thì rất dễ bị tiếng ồn ào náo nhiệt ngoài đường lấn áp. Từ trước đến nay, Lục Thiên đối với thanh âm đều rất mẫn cảm, mà xui quý khiến Lục Thiên dừng lại cước bộ, đi qua thăm dò.

Là một con mèo nhỏ vô cùng bản, thân mình bé nhỏ cuộn thành một cục ở bên cạnh thùng rác, trên người nơi nơi đều là vết máu đỏ tươi trộn lẫn mùi hôi thối. Mèo con kêu rất nhỏ, miệng hơi hơi mở ra, ánh mắt nửa mở nửa khép làm cho trái tim mềm mại của Lục Thiên không thua kém gì bị dao cắt.

Lục Thiên tranh thủ đặt túi nguyên liệu xuống một bên, không để ý mùi hôi thối khó ngửi đem vật nhỏ kia ôm lấy.

Mèo con tựa hồ có phản ứng cổ gồng mở mắt, đôi mắt xanh lam trong suốt dừng lại trên người Lục Thiên hơi hơi chột lơ. Lục Thiên nhỏ giọng mang theo vài phần trấn an: “Đừng sợ, chị dẫn em đi khám bác sĩ.”

Mèo con giống như nghe hiểu, chậm rãi nhắm hai mắt lại, yên vị cuộn mình trong lòng Lục Thiên, tiếng kêu cũng không còn. Nơi con hẻm nhỏ, ánh mắt xanh biếc lìm dim đảo qua một vòng, lặng yên không chút hơi thở nhìn khuôn mặt Lục Thiên trên đỉnh đầu, ánh mặt trời chói chang rọi xuống, vệt nắng tinh tế rơi xuống người cô, gió mát nhẹ thổi, bộ lông mềm mại của mèo con hơi hơi run rẩy nhưng bộ dáng lại không có một phân nôn nóng cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tề Thiệu Diễn đầu óc hỗn loạn mở to mắt liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo dài màu trắng đang nói chuyện với người bên cạnh.

“Không có gì trở ngại, miệng vết thương đã xử lí qua. Khi cho mèo ăn phải là thức ăn lỏng, à, thỉnh thoảng dùng nước muối sinh lý hoặc một lít nước đun sôi pha chút muối, nhẹ nhàng rửa vết thương.”

Cả người Tề Thiệu Diễn căng thẳng, hần chậm rãi di chuyển tầm mắt quanh bốn phía, nhìn đến Lục Thiên đang gật đầu với bác sĩ thì cổ trí nhớ dòi núi lấp biển đột nhiên trở lại.

Hắn, cho đến bây giờ vẫn chưa tài nào tiếp nhận nổi sự thật rằng bản thân biến thành một con mèo. Sau khi cùng bọn Tề Tiểu Uyển tản ra, hắn mới chậm rì rì lái xe về nhà, ai biết hơn nửa đêm bỗng nhiên bị chiếc xe tải phía trước tông phải, hắn ngay cả tránh né cũng không kịp, chỉ có thể nhìn thứ ánh sáng chói lóa rọi vào mắt rồi dần dần mất đi ý thức.

Sau khi tỉnh lại, hắn biến thành một con mèo, nằm lủi thủi bên chiếc thùng rác thối hoắc. Thân thể mèo con cũng bị thương, có vẻ bị con nào đó cắn, vị trí dưới bụng máu tươi đầm đìa. Hắn đau đớn đến tê tâm liệt phế, sau đó hôn mê bất tỉnh. Nửa ngày sau tỉnh lại, tình trạng cổ thân thể này rốt cuộc đã không xong, hô hấp phát ra ngày càng yếu ớt.

Tề Thiệu Diễn ý thức con đường phía trước của hắn hoàn toàn xói mòn. Nhìn lên khuôn mặt thanh tú ở trước mặt mình, giọng của cô so với hôm qua có chút khác biệt, mang theo sự dịu dàng ôm lấy hắn.

Ánh mắt Lục Thiên có chút áp lực cùng đôi môi nhộn nhạo nở nụ cười toả nắng, Tề Thiệu Diễn nghĩ, tóm lại hắn coi trọng cô cũng là chuyện khá tốt.

Trong lòng vừa mới nói xong câu đó, Tề Thiệu Diễn chợt nghe âm thanh của Lục Thiên truyền xuống từ đỉnh đầu.

“Bác sĩ Tổng, con mèo này không phải của tôi, là tôi nhặt được.” Lục Thiên do dự đem tình huống lúc đó nói ra, “Có thể hay không để mèo con lại đây, sẽ có người tới nhận nuôi nhỉ?”

Tề Thiệu Diễn thân hình cứng đờ, lông toàn thân dựng thẳng đứng lên.

Bác sĩ Tổng sững sốt, cặp mắt cười nói: “Cũng có thể. . .” Nói xong, ánh mắt liền dừng lại trên người Tề Thiệu Diễn. Mèo con bản thủ trước đó giờ phút này như được lột xác, cái đầu tròn nhỏ cọt cọt lui như quả bóng tennis, bộ lông tuyết trắng lưa thưa mà mềm mại, đôi mắt xanh lam to tròn ướt át luôn luôn nhìn chằm chằm Lục Thiên, lỗ tai run nhẹ dựng thẳng, giống như nghe lén bọn họ nói chuyện.

Mười phần thần thái.

“Cô xác định không nuôi?” Bác sĩ Tổng chế nhạo nói.

Lục Thiên càng thêm do dự. Từ nhỏ cô rất thích nuôi thú cưng, nhưng mẹ cô lại dị ứng với lông mèo và lông chó, những năm trước đó chỉ có thể đứng xa mà nhìn, chưa từng đứng quá gần, hiện tại từ trên trời giáng xuống một con mèo nhỏ đáng yêu, cô cũng không dám nuôi.

“Tôi chưa từng nuôi mèo, sợ chăm sóc nó không tốt.” Lục Thiên nghĩ nghĩ, vẫn đem bản khoả trong lòng nói ra.

Bác sĩ Tổng cười ôn hoà, đưa tay sờ đầu Tề Thiệu Diễn: “Con mèo này tính cách có vẻ dịu ngoan, nuôi cũng dễ, chỉ cần thường xuyên vuốt ve nó, chú ý cẩn thận đừng đụng vào phần da bị thương, rảnh rỗi thì chơi đùa cùng nó là được rồi.”

Bác sĩ Tổng vừa nói xong, Lục Thiên lại có chút rục rịch. Phần lớn thời gian cô không ra khỏi nhà, mỗi ngày chắc có thể cùng nó ở chung, hướng hồ ở một mình cũng quá tịch mịch, cũng miễn cho An Thư cả ngày than vãn cô nhàm chán, cô đơn.

Tề Thiệu Diễn nhìn bộ dáng Lục Thiên cúi đầu suy tư, vội vàng khều khều cái chân, cúi đầu kêu một tiếng: “Meo meo~”.

Lục Thiên sững sốt, nhìn đôi đồng tử xanh lam trong trẻo mở to nhìn chăm mình, đáy lòng mềm nhũn. Cô thở dài: “Được rồi. Tôi nuôi.”

Bác sĩ Tổng không có chút ngạc nhiên nào với quyết định của Lục Thiên, hần bộ dáng thuận theo cười cười, đưa tay ôm lấy Tề Thiệu Diễn đưa cho Lục Thiên: “Nào! Nhẹ nhàng bế nó.”

Tề Thiệu Diễn có chút không được tự nhiên ghé vào ngực Lục Thiên, mùi thanh nhuận sâu kín trên người cô vẫn vút quanh mũi hần. Tề Thiệu Diễn nhất thời rối loạn, ánh mắt ngơ ngác nhìn phía phương xa, nhìn không chớp mắt.

Ừ, nhìn không chớp mắt!

Bộ dáng nghiêm trang của Tề Thiệu Diễn chọc cười bác sĩ Tổng, hần vừa cười vừa tranh thủ đưa tay xoa xoa đầu mèo nhỏ, nhìn Lục Thiên nói: “Thật đúng là đáng yêu. Được rồi, có thể mang đi. Vết thương không quá nghiêm trọng, mấy ngày nữa mang nó đến tái khám là được.”

Tiền đường, Lục Thiên ghé vào cửa hàng thú cưng sát cạnh bệnh viện mua một ít món đồ chơi và thức ăn cho mèo. Tề Thiệu Diễn nhìn cô rạo rục xoát tiền trong túi, không khỏi cảm thấy buồn cười. Nếu cô biết thú cưng mình nuôi từng là người, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Nghĩ đến đây, Tề Thiệu Diễn trong đầu không tự chủ được hiện ra hình ảnh tối hôm qua bản thân gặp chuyện không may, ngấm lại tình huống bi thảm tối đó, không biết giờ đây cơ thể hần đã như thế nào. Đã chết. . . . Hay đang nằm bệnh viện?

Tề Thiệu Diễn rùng mình không dám nghĩ tiếp.

Lục Thiên mua này mua nọ, quay đầu liền thấy động tác cúi đầu của Tề Thiệu Diễn, vẻ mặt suy tư, đôi mắt xanh lam âm trầm, mang một chút bi thương đâm vào mắt Lục Thiên.

Mèo con ra đời khoảng chừng mấy tháng, hần là bị người ta đem vứt?

Cư nhiên đem mèo con đáng yêu như vậy vứt đi, thật sự đáng giận!

Lục Thiên thò tay đem cục thịt nho nhỏ kia ôm vào ngực, không để ý đến ánh mắt kinh dị lạ thường của con vật nào đó mà nhẹ giọng trấn an: “Không có việc gì, về sau chị sẽ chăm sóc em.”

Giọng Lục Thiên mềm nhũn, mỗi một câu đều nhấn mạnh từng chữ giống như phải mất rất nhiều sức lực. Tề Thiệu Diễn nâng mắt nhìn cô, ánh mắt cô gái chan chứa vẻ đau lòng cùng kiên định, cô thuận theo đưa tay xoa bóp lông trên người Tề Thiệu Diễn, ôm túi nguyên liệu rời khỏi bệnh viện thú y.

Không nghĩ tới hần rơi xuống loại cảnh giới này mà còn có thể gặp cô.

Tề Thiệu Diễn thở dài, ngoan ngoãn ghé vào lòng Lục Thiên, cổ suy tư buồn chán tan thành mây khói. Nắng lên chiếu rọi chân trời, cảm xúc lên lên xuống xuống đều biến mất ngay tại đôi mắt thâm thúy.

Đoạn đường này đại khái đi hết mười phút mới đến nhà Lục Thiên, Tề Thiệu Diễn nâng đầu nhìn nhìn, nhà trọ nhỏ khéo léo mà tinh xảo. Căn nhà khoảng chừng một trăm mét vuông, nhìn qua vừa đủ cho năm người ở, góc tường tróc ra lấm tấm vài vết sơn màu trắng xám, trên bàn trà trong suốt bày một mâm hoa quả, tầng dưới là chõng sách sắp xếp lộn xộn, trên ban công có một cái ghế tựa đặt xoay hướng ra ngoài.

Huyền quang* căn nhà rất rối loạn, chỗ này thì giày dép loạn thất bát tao (lộn xộn, lung tung), chỗ kia thì đồng hồ vật hỗn tạp đặt lộn lộn trên mặt bàn. Nhà trọ dành cho người độc thân hoá ra như thế này. . .

*Huyền quang: là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ ‘sinh khí’ bên trong của ngôi nhà.

Trong phòng bếp, chén ly chưa rửa đặt chồng chất, nội y phơi khô cũng lười treo vào tủ. Trong phòng ngủ, tủ quần áo mở toang, đồ bên trong ít đến đáng thương, nhưng thật ra túi hành lý đặt cạnh bên nằm lộn lộn trên mặt đất, quần áo bên trong lộn xộn chồng chất thành núi.

Một con người hoàn toàn không biết cách sống, hết sức cầu thả.

Tề Thiệu Diễn bỗng dừng tỉnh táo linh ngộ tình cảnh ‘nhất kiến chung tình’ hôm qua mà dở khóc dở cười. Thật sự không khoa học!

Hần cau mày nhìn giày dép vứt ngang vứt dọc giữa sàn nhà, thân hình linh hoạt đi vào phòng khách, nhìn quanh. Hần hiện tại quá nhỏ, không thể tự nhảy lên sofa, ngay cả lan can ban công cũng chỉ có thể giương mắt lên nhìn. Không hiểu sao Tề Thiệu Diễn cảm thấy lòng chưa xót.

Lục Thiên vừa đến nhà liền bưng bưng hứng thú bắt đầu loay hoay với đồng hồ chơi mới mua, tư thế kia thật giống như đứa trẻ phát hiện thú vui mới, hoàn toàn xem nhẹ Tề Thiệu Diễn đang thộn mặt đứng bên cạnh.

Tề Thiệu Diễn lười biếng quỳ rạp trên mặt đất, nghĩ đến lời nói hùng hồn của Lục Thiên có phải hay không là do trí nhớ hần bị lỗi, nhớ nhầm?

“Ai nha!” Lục Thiên đột nhiên kinh hô một tiếng làm Tề Thiệu Diễn hoảng sợ, theo bản năng cơ thân thể lập tức đứng dậy, lên đến bên người Lục Thiên.

Lục Thiên thấy Tề Thiệu Diễn qua đây, có chút xấu hổ đưa tay sờ sờ lông hần, cười khan nói: “Cái gì cũng mua đầy đủ, nhưng đã quên mua dụng cụ vệ

sinh cho mèo.”

“.....”

Tề Thiệu Diễn yên lặng chạy về chỗ cũ, quỳ rạp trên mặt đất không nói lời nào.

Lục Thiên nhìn bộ dạng Tề Thiệu Diễn lười biếng, cười tủm tỉm thò tay vuốt ve bộ lông trơn bóng của hắn, lầm bầm nói: “Có phải không muốn đi ra ngoài? Chị cũng không muốn rời nhà. Nếu không đêm nay em ngủ cùng chị rồi bàn về một số ‘quy tắc’ sống chung nha.”

Tề Thiệu Diễn mở to hai mắt nhìn. Cô gái trước mặt mắt ngọc mây ngài, ý cười lan toả, bộ dáng cũng không như là hay nói giỡn. Hắn không khỏi lùi về sau vài bước.

Không muốn đi ra ngoài? Hắn có nói khước từ đường sống sao?

Tề Thiệu Diễn nhìn khuôn mặt Lục Thiên dần dần phóng đại cùng khoe miệng không thể đè nén ý cười, vài giây sau đó hai tay hung hăng xoa nắn. . . lưng mèo.

Lục Thiên ôm mèo con hung hăng cọ cọ mặt: “Em vừa rồi bị hù dọa, ha ha, và mặt thật sự quá đáng yêu.”

Khó mà đề phòng thú vui giầy vò của ai kia. Tề Thiệu Diễn tròn mắt há mồm nhìn Lục Thiên mỹ mãn tiêu sái rồi đi.

Được ăn đậu hủ?

Tề Thiệu Diễn cơ thể run rẩy, lông mao dựng đứng, đột nhiên cảm thấy vận mệnh sau này của mình ngày càng phức tạp.

Một cô gái ngay cả cuộc sống của bản thân chưa chắc đảm đương nổi, còn muốn chăm sóc một con mèo?

Tề Thiệu Diễn cảm thấy lời của Lục Thiên nói với bác sĩ lúc ở bệnh viện thú y thật sự khiến cho người khác chê cười.

*

Com chiều thì Lục Thiên chuẩn bị cho Tề Thiệu Diễn một cái đĩa nhỏ, dùng sữa bột trộn với thức ăn mèo rồi pha nhuyễn bung đến trước mặt hắn. Lục Thiên vẽ mặt chờ đợi nhìn mèo con, nhếch môi hướng hắn cười cười, gọi nhẹ lên hai má lúm đồng tiền đáng yêu.

Mùi sườn đậm đà cùng com trắng truyền đến trên bàn com. Tề Thiệu Diễn cảm thấy đói bụng, nhưng thứ hắn muốn ăn là thịt sườn kho tàu chứ không phải thức ăn cho mèo. Đặc biệt bên trong còn có mùi sữa bột làm Tề Thiệu Diễn không khỏi bước lùi vài bước. Trời biết, lúc ở nhà không người nào dám đem sữa đến trước mặt hắn, hắn luôn hà khắc đối với việc ăn uống nên Tề Tiểu Uyển cũng không tình nguyện cùng hắn dùng com, mà bây giờ hắn lại chỉ có thể nhìn chằm chằm đồ ăn mèo bày trước mắt nhưng trong lòng lại lặng lẽ mơ ước thịt sườn kho tàu trên bàn.

Phản ứng của Tề Thiệu Diễn làm Lục Thiên hoảng sợ, cô khó hiểu chột chột Tề Thiệu Diễn, lầm bầm: “Không đói bụng sao? Lâu như vậy ngay cả một miếng cũng không động. Chẳng lẽ phát bệnh? Không nên a. . . . .”

Tề Thiệu Diễn nhìn chằm chằm bàn ăn, ánh mắt chậm rãi xuôi theo hơi nóng bốc lên cao từ món thịt sườn thơm ngon. Lục Thiên nghi hoặc liếc mắt một cái, đứng dậy đi đến bàn ăn, nhỏ giọng thăm thò: “Chẳng lẽ muốn ăn sườn?”

Tề Thiệu Diễn cặp mắt sáng ngời, lập tức phe phẩy cái đuôi bước đến bên người Lục Thiên.

Lục Thiên sững sốt nhìn mèo nhỏ dưới chân gật gù đắc ý, có chút bị dọa. Chỉ số thông minh của mèo thời nay cao như vậy sao. Lục Thiên nghĩ nghĩ, cười tủm tỉm ngồi xổm xuống chột chột mặt hắn: “Không được nha. Em bây giờ còn quá nhỏ, ăn sườn sẽ không tốt cho cơ thể, hiện tại nên ngoan ngoãn ăn phần com của mình đi, chờ trưởng thành rồi thì cho ăn sườn, được không?”

Tề Thiệu Diễn cam chịu số phận cúi thấp đầu bước đến cái đĩa, hạ quyết tâm thật lớn vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Cái mùi vị kia thật sự không chịu nổi.

Tề Thiệu Diễn rút người ra đằng sau, giương mắt quan sát vẻ mặt tràn ngập ý cười của Lục Thiên, gương mặt trắng hồng có một chút ý vị thần nhiên, con ngươi tối đen như niêm một tầng tươi sáng, tóc dài mượt lướt qua đầu vai buông xoã trước ngực. Đôi mắt trong trẻo tinh nhuần nhìn hắn mang một phần cảm xúc hoà nhã.

Tề Thiệu Diễn không biết làm thế nào. Nhìn Lục Thiên như vậy có lẽ đang bóng gió ra hiệu nếu hắn không ăn phóng chừng thật sự bị chết đói.

Vì thế, hắn mặt mày nhăn nhó tiến lại đĩa thức ăn liếm hết sạch sẽ.

Hắn sẽ không đòi nào thừa nhận nếu trong thức ăn không bỏ thêm sữa bột, hương vị kì thật cũng không tệ, miễn cưỡng ăn được.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 4

Sau khi ăn xong cơm tối, Tề Thiệu Diễn quả nhiên cảm giác tinh thần của mình tốt hẳn ra, bước chân cũng không mềm nhũn như trước. Hắn thông thả chậm rãi bước đến phòng bếp, tiếng nước chảy ào ào, Lục Thiên miệng ngâm nga điệu hát dân gian, tay rửa bát, bộ dáng thích ý giầu không được.

Lục Thiên quay đầu liền thấy Tề Thiệu Diễn nhìn mình chăm chăm, theo bản năng ngừng hát, cô cười tự giễu, đại khái là còn quen với thói sinh hoạt một mình, dẫn đến bây giờ nhìn thấy một con mèo đều có tính cảnh giác cao như vậy.

Cô vẩy vẩy bọt nước trên đầu ngón tay, vươn một tay ôm lấy Tề Thiệu Diễn, cười híp mắt vuốt lông cho hắn, ôm hắn ngồi xuống trên ghế sofa, hai người ngồi đối mặt nhau, bộ dáng thoát nhìn rất nghiêm túc. Tề Thiệu Diễn có chút không hiểu hành động của cô, ngờ ngác nhìn, đôi mắt ngây thơ mang theo ánh sáng ngời, lập tức khiến Lục Thiên che miệng bật cười một tiếng.

“Khụ, hiện tại chúng ta nên thảo luận một chút về tên của em “

Trong lòng Tề Thiệu Diễn đột nhiên xuất hiện cảm giác bất an mãnh liệt.

“Ừm . . . Cà Rốt. . . . . Cải Trắng. . . . . Khoai Tây. . . . . Bí Đao, em cảm thấy ưng ý tên nào?

Tề Thiệu Diễn tê liệt ngã xuống ghế sofa.

Vì sao đều là tên thức ăn ? Đã vậy còn đều là thức ăn chay, có thể đổi thành tên một loại thịt được không? Tên sườn cũng hay đấy!

Tề Thiệu Diễn bắt tri bắt giác rơi vào suy nghĩ, liền hoàn toàn quên đi cái tên uy vũ hùng bá của chính mình.

Lục Thiên quơ quơ đầu, cúi xuống trước mặt hắn, nhìn cả người toàn màu trắng, búng tay một cái, nhìn hắn cười nói: “Gọi là cải trắng đi, rất hợp với em “

Tề Thiệu Diễn ngẩng đầu, nhìn Lục Thiên tươi cười chói mắt, cổ hết sức đem ngón giữa đưa ra.

Wtf?

Lục Thiên ngây怔 nhìn Tề Thiệu Diễn vận vẹo lông mày, bộ dáng lực bất tòng tâm, hoàn toàn không để ý Tề Thiệu Diễn mắt nửa ngày bỏ công bỏ sức khinh bỉ cô. Cô một phen ôm nó, phì cười cọt cọt đám lông xù mềm mại kia: “Ồ oa, chào mày Cải Trắng, chị tên Lục Thiên, xin chỉ giáo nhiều. “

Tề Thiệu Diễn ở trong lòng Lục Thiên cũng không giãy dụa, hần mặt không chút biểu tình, yên lặng tự thôi miên bản thân: quen là tốt rồi, quen là tốt rồi.

Lục Thiên ôm Cải Trắng xoa bóp hồi lâu mới buông tha cho hắn, mở ra laptop ngồi xếp bằng trên ghế sofa, tóc búi cột gọn gàng lên cao, giống như một cô nhóc xinh xắn mà đáng yêu. Cô chà xát tay, vẽ mặt nhiệt huyết dâng trào, mở ra một văn bản trống, cười ha hả nói: ” Đến đây đi, hôm nay ít nhất phải viết cho xong bản dàn ý.”

Tề Thiệu Diễn một bên lười biếng ghé vào sofa, nghe được những lời này liền ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Lục Thiên hưng trí dạt dào xóa xóa viết viết.

Thì ra là một. . . tác giả mạng sao ? Nếu mà như vậy, có thể giải thích rõ ràng vì sao hôm nay là ngày thứ hai bận rộn nhất mà cô có thể ngồi ở nhà nghịch mèo.

Tề Thiệu Diễn có chút hăng hái đi đến bên cạnh cô, khi nhìn đến những dòng văn lúc ngắn lúc dài này, ánh mắt đặt trên người Lục Thiên không khỏi có chút kinh ngạc.

Tuy rằng đây chỉ là một phần dàn ý, nhưng lại giống như một miếng bánh gato nhỏ, ăn miếng thứ nhất liền không kịp chờ đợi, tức khắc muốn ăn miếng thứ hai. Ngay tại cái thời đại văn học mạng tràn lan đầy đường này, những văn tự linh động mà hấp dẫn như thế tựa như hơi thở tươi mát đập thẳng vào mặt, lại có đại khí hào hùng của nam tử. Tề Thiệu Diễn không khỏi nhớ tới tác giả thần bí đến giới tính cũng không rõ mà Tề Tiểu Uyên đặc biệt thích - Trà Trà, tuy hai người nhưng văn phong thật ra có chút tương tự.

Tề Thiệu Diễn thoáng nhìn, thấy tầng dưới bàn trà toàn là sách, cùng với bìa sách chói lọi những chữ <>, << Thanh lưu chi bối>>, phiên bản nào cũng có, lộn xộn nằm phía dưới.

Tất cả đều là tác phẩm của Trà Trà.

Không lẽ Lục Thiên...đang bắt chước phong cách sáng tác của Trà Trà ? Ánh mắt Tề Thiệu Diễn nhìn qua càng thêm phức tạp.

“Nữ chính đem nam chính bảo hộ ở sau người. ....hình như có cái gì sai sai ?

Vô nghĩa, nữ chính cường tráng như vậy, sinh ra nam chính để làm chi ?

“À...trong tiểu thuyết ngôn tình viết như thế nào nhỉ, nữ chính nhắc lên cầm nam chính, không đúng không đúng, là nam chính nhắc lên cầm nữ chính.....Quái, tại sao phải nâng cầm người khác lên để làm chi, tư thế lỗ mũi hướng lên trời đẹp thế cơ à ?

“Phốc --”

Đầu óc cô gái này tuyệt đối có vấn đề.

Ở trên bàn phím gõ lạch cạch được hơn mười phút, Lục Thiên kêu rên một tiếng, đem laptop vứt sang một bên, chạy vào phòng sách cầm một cuốn sổ nhỏ cùng bút đi ra, nằm sấp trên sofa viết viết vẽ vẽ một chút, trong miệng còn lầm bầm cái gì. Tề Thiệu Diễn không có nghe rõ ràng, nhưng lại thấy rõ ràng.

Cánh tay của cô chống đỡ nửa người trên, ngòi bút linh hoạt nhảy múa. Chẳng qua bởi vì cô nằm úp sấp, áo trước ngực rớt xuống, một mảng như ẩn như hiện không chút phòng bị chui vào tầm nhìn của Tề Thiệu Diễn.

Tề Thiệu Diễn đờ người một giây, lặng lẽ thu hồi tầm mắt, vùi đầu vào trong sofa. Khụ, cho dù hiện tại là một con mèo, nhưng cũng phải là một con mèo nhân phẩm tốt, giữ mình trong sạch, loại chuyện nhìn lên hân rất khinh thường.

May mắn trên mặt toàn là lông, bằng không sẽ khó giải thích một con mèo vì cái gì tự nhiên đỏ mặt.

Thực sự không thể sơ suất!

Chuông điện thoại di động của Lục Thiên đột nhiên vang lên, cô ngẩn người, đặt bút xuống, đứng dậy lôi điện thoại từ trong túi, nhấn nút nghe máy, mở loa ngoài rồi để trên bàn trà, sau đó lại nằm sấp trên sofa viết viết vẽ vẽ.

“Ê”

Điện thoại bên kia có chút ồn ào, giọng điệu An Thư có chút chói tai ở trong căn phòng vắng vẻ vang lên.

“A Thiên, mày toi rồi”

“Hả? “Lục Thiên dừng tay một chút, ngơ ngác quay đầu nhìn di động trên bàn trà.

Ngay cả Tề Thiệu Diễn cũng ngẩng đầu liếc cô một cái.

“Khụ khụ, tao nói thẳng nha. “Thanh âm An Thư nghe có chút vui sướng khi người khác gặp họa, “Em họ tao vừa ý mày.”

Lục Thiên ngây người, chớp mắt một cái, theo bản năng lặp lại lời của An Thư: “Vừa ý tao?”

“Đúng vậy! Mày không biết đâu, sáng sớm hôm nay thẳng nhóc chặn tao ở cửa, đòi đầy đủ thông tin về mày, nhưng mà mày yên tâm, cái bí mật to lớn mày là nhà văn tao vẫn chưa nói đâu, ngay cả weibo tao cũng đưa hàng giả luôn!”

Vì sao làm nên chuyện tình mất mặt như vậy mà còn dám dùng giọng điệu đắc chí này? Lục Thiên giờ tay vỗ vỗ trán, giọng điệu trở nên có chút cứng nhắc: “Ai cho mày làm thế?”

Đối phương lại không chút nào để ý tâm trạng thay đổi của cô, cười hi hi thấp giọng làm nũng: “Ai nha A Thiên! Thông tin trọng yếu của mày tao không có tiết lộ, không có việc gì đâu, hơn nữa không thể làm người yêu thì làm bạn bè cũng được, về sau gia chọi mặt chược vừa vặn cũng không ba người thiếu một người, nếu thực sự thành người yêu thì tao chính là bà mai của tụi mày a, thật tốt nha. Ai nha không phải mày đang tức giận đấy chứ?”

Nhìn không được cái kiểu làm nũng cùng cầu xin tha thứ giả tạo của An Thư, Lục Thiên trong lòng tức giận liền nhạt dần, cô không biết làm thế nào đành thở dài, giọng điệu buồn lòng:”Về sau....không cho phép có lần thứ hai! Cũng không được lừa tao đi xem mặt nữa, rõ chưa?”

“Biết rồi, tao thề! Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng!” An Thư vui vẻ ra mặt, hướng miệng về phía điện thoại hôn một cái, chẹp một tiếng rồi lưu loát cúp máy.

Cúp xong điện thoại, Lục Thiên không còn hứng thú viết vẽ, tùy ý đặt vở cùng bút trên bàn trà, mềm nhũn nằm úp sấp trên ghế sofa cùng Tề Thiệu Diễn mắt to trừng mắt nhỏ.

Thì ra đêm qua là bị lừa đi xem mặt sao? Tề Thiệu Diễn nghĩ vậy, khoe miệng không khỏi....ngéo một cái.

Lục Thiên thấy cái mũi hồng nhô phía đối diện co rụt lại, đôi mắt xanh lam trong suốt hơi nheo, cái miệng nhỏ nhắn còn giờ lên, lập tức bị kích thích. Cô bỏ nhào tới đem Tề Thiệu Diễn ôm vào trong ngực, không để ý đến ánh mắt hoảng sợ của đối phương mà chà đạp hân một phen. Thời điểm bị Lục Thiên ôm chặt vào ngực, Tề Thiệu Diễn theo bản năng nhắm hai mắt lại, đúng, phỉ lễ chó nhìn!

Nếu hiện tại hân lấy thân phận con người đứng trước mặt cô, hân hân sẽ phóng ra ánh mắt lạnh lẽo, nói: “Cô gái, cô đây đang đùa với lừa.” Nhưng mà hiện tại hân chỉ dám nói lời cầu xin nhỏ bé: “Cô gái, đừng có chà đạp ta nữa.”

Hắn khi xưa so với hiện giờ sao mà khác xa nhiều thế!

Sau khi làm mèo mới cảm khái làm người không dễ, ở trong nhà Lục Thiên ở nửa ngày, hảo cảm của hắn đối với Lục Thiên cũng không thừa lại bao nhiêu, nếu hắn có thể mở miệng nói chuyện hắn sẽ nói hai điều. Thứ nhất, hỏi bạn thân kia một chút, tại sao đầu óc hắn lại sai lầm tới mức coi trọng Lục Thiên. Thứ hai, hắn phải thông báo với bệnh viện thú y, lên án nơi này có người chuyên hành hạ mèo.

Động một tí là bắt đầu chà đạp, không phải hành hạ mèo thì là gì ?

Tê Thiệu Diễm nghĩ tới sau này có thể chính mình phải trải qua cuộc sống như vậy, liền tỏ vẻ trái tim thiện lương của mình thật nhỏ bé, rất mệt mỏi, thật muốn yên tĩnh làm một mỹ miều tử. (chém đấy)

Lục Thiên từ trước đến nay đều ngủ muộn, cô không đi làm cho nên giờ giấc trong cuộc sống không hề có quy luật, trước kia cô cũng không quan tâm lắm. Thời gian ở nước ngoài có mẹ già trông coi thật tốt, hiện tại sống một mình nên càng ngày càng phóng túng.

Chẳng qua đang lúc Lục Thiên rung đùi đắc ý xem phim truyền hình, trong lúc lơ đãng liền thấy Cái Trắng bộ dáng mơ mơ màng màng, cái đầu nhỏ gật lên gật xuống, mỗi lần ngã xuống ngay lập tức bật dậy giữ vững thân mình, xoay đi xoay lại.

Lục Thiên thiếu chút nữa cười ra tiếng. Hình như Cái Trắng mới sinh được ba tháng, hắn đang còn là trẻ sơ sinh, nó ban ngày chạy qua chạy lại theo sau cô (Anh ấy không thừa nhận) hiện tại khẳng định là mệt mỏi. Lần đầu tiên Lục Thiên sinh ra cảm giác muốn che chở một sinh mệnh nhỏ, lặng lẽ tắt TV, chuẩn bị mang Cái Trắng đi ngủ.

Trước lúc đi ngủ, Lục Thiên mặt mày cong cong, mở cameras bằng điện thoại hướng về phía Cái Trắng liên tục chụp vài tấm, sau đó yên lặng đăng một bài lên weibo rồi nhẹ nhàng ôm Cái Trắng vào phòng ngủ.

Trà Trà: Ta muốn cố gắng sống chung với vật nhỏ Cái Trắng này, chăm sóc nó thật tốt .

[Hình ảnh] [Hình ảnh]

Lục Thiên chui vào ổ chăn, cô sợ Cái Trắng bị cảm lạnh, đặt nó cạnh gối, dùng chăn nhẹ nhàng cuộn lại. Cái Trắng đã dần dần ngủ say, nhưng Lục Thiên vẫn còn chưa buồn ngủ, cô từ bên cạnh giường lấy điện thoại mở weibo. Khoảng chừng hai phút, đã có mấy chục bình luận. Lục Thiên trốn trong ổ chăn thấy chuông thông báo bình luận trên mạng vui tới mức thiếu chút nữa cười ra tiếng.

-- Lần đầu tiên chia sẻ nha ! Thì ra Trà ca đang nuôi mèo ?

-- Không cần nói nhiều ! Trà đại ca cũng là thành viên trong cộng đồng tôi tớ cho loài mèo rồi !

-- Mèo thật đáng yêu nha ! Đây là mèo Ba Tư phải không, *hót hoảng*, Trà đại ca nói buồn nôn như vậy, làm người ta bỏ não ra Trà đại ca cùng Cái Trắng mười vạn chữ yêu hận tình thù !

-- Hót hoảng hồng hồng hòa hòa*, lầu trên không có đơn đâu !

-- Trà ca đặt tên cũng quá vô tâm đi ! Cái Trắng 233*. Ta cảm thấy ta biết một bí mật thật to lớn, Trà ca chắc chắn thích ăn cái trắng.

-- Nghe nói Trà ca định viết tiểu thuyết tình yêu phải không ? Thật chờ mong !

-- Thật chờ mong + 1

-- Thật chờ mong + 10086

-- Trà ca lần đầu đăng weibo liền náo nhiệt như vậy, tin tưởng sau này Trà ca thường xuyên hoạt động trên weibo, đảm bảo không ngừng khoe Cái Trắng.

-- 233*, bộ dáng Cái Trắng mơ màng thật đáng yêu! Trà nhà người còn thiếu sủng vật không ? Là cái loại đã trải qua cuộc sống đại học có khả năng tự lo liệu ấy ? Tự ứng cử.

-- Trà ca mau buông con mèo kia ra, nuôi ta đây này !

(*) 2333 = Hót hoảng hồng hồng hòa hòa = ngôn ngữ mạng TQ. Nghĩa nó như là ahihi ấy :3

.....

Lục Thiên che miệng cười trộm nửa ngày, tâm trạng cô rất tốt, thuận tay trả lời vài người, xong đem Cái Trắng lôi vào trong lòng mình, nhìn bộ dáng nhỏ mơ mơ màng màng, hơi thở thanh thiên mà đều đều, lòng của cô mềm mại đến rối tinh rối mù, cẩn thận sờ sờ lại sợ đánh thức nó, trong bóng đêm cứ như vậy ngắm nhìn Cái Trắng thật lâu thẳng đến khi buồn ngủ mới chậm rãi khép hai mắt lại.

Một đêm không mộng.

Chương 5

Lục Thiên bị hồi chuông điện thoại ồn ào đánh thức. Cô đem chăn trùm kín đầu, coi như không nghe thấy cái gì. Bên tai truyền đến tiếng mèo kêu bắt lực, mới hoàn toàn làm Lục Thiên thức tỉnh.

Lục Thiên ngồi bật dậy, đồng lông xù trắng tinh bên cạnh tựa hồ đang run rẩy. Tiếng chuông phiền phức vẫn đang reo inh ỏi, Lục Thiên bực bội nhận điện thoại, ôm Cái Trắng ra khỏi phòng.

Tình cảnh của Tề Thiệu Diễn giờ phút này thực vi diệu, dù cho Lục Thiên có vuốt ve thế nào cả người hần đều khó chịu, hần cần phải đi giải quyết. . .

Làm một sinh vật trí tuệ cao cấp có tri thức có văn hóa có đạo đức, hần làm sao có thể tiểu tiện không đúng nơi quy định? Vì thế hần liền nhin nhin nhin, ở trên giường Lục Thiên vận vẹo nửa ngày, thiếu chút thì té xuống.

Bộ dạng Lục Thiên lúc ngủ say thật giống như đứa trẻ không hề phòng bị, nét mặt mang theo tươi cười không màng danh lợi. Nếu bình thường hần còn có tâm tư thương thức một phen, nhưng hiện tại hần chỉ muốn một tát đập tỉnh cái đồng đang ngủ say như chết kia. Thời điểm tiếng chuông di động vang lên, Tề Thiệu Diễn giật mình, lập tức nghĩ tới đây là biện pháp duy nhất có thể giải cứu hần, hần liền kêu theo. Thân thể của hần hiện tại vẫn là con mèo mới sinh ba tháng, thanh âm tức giận nghe kiểu gì cũng khá non nớt, đáng tiếc bây giờ hần không rảnh bận tâm, đành phải nhin xuống cổ thẹn thùng trong lòng ở bên tai Lục Thiên kêu gào.

Sau khi Lục Thiên tỉnh dậy, liền vươn tay ôm lấy Tề Thiệu Diễn, bộ dáng “Mặc người chà đạp” thường ngày bỗng biến thành “Điên cuồng giãy dụa” khiến Lục Thiên hoảng sợ, vội vàng cúi người buông hần ra.

Tề Thiệu Diễn mặt đỏ lên, nhanh chóng phóng tới nhà vệ sinh.

Lục Thiên nhàn rồi cầm điện thoại đứng ở cửa, nhìn Tề Thiệu Diễn chạy đi giải quyết, hai mắt phát sáng giống như phát hiện chuyện lạ trên thế giới: “A Giang, Cái Trắng nhà tôi thế mà tự biết vào nhà vệ sinh đi tiểu nha.”

Ngừ khí muốn tự hào bao nhiêu liền có bấy nhiêu tự hào.

Tề Thiệu Diễn vừa mới giải quyết xong, nghe được lời cô, thân mình bỗng cứng đờ, máy móc quay đầu liền thấy ý cười toả nắng của Lục Thiên.

Này! Ở đâu ra loại người không biết xấu hổ rình coi người khác đi vệ sinh!

Cô gái à, liêm sỉ của cô vứt đi đâu rồi?

Đầu dây bên kia, giọng điệu của A Giang có vẻ không bình dị dễ gần như vậy, cô trầm mặc lúc lâu, cứng rắn nói câu tiếp theo: “Chiều nay ra ngoài bàn chuyện công tác, địa chỉ đã gửi vào weibo của cô.” Nói xong liền lưu loát cúp điện thoại.

Lục Thiên ngờ ra nhìn thông báo ngắt điện thoại trên màn hình di động, nhất thời có chút không phản ứng kịp. Bàn chuyện công tác? Công tác gì? Công tác của cô chính là mỗi ngày ngồi viết tiểu thuyết, ngắm lại chuyển thể thành phim hay gấp mặt ký sách đều không có, suốt ngày rảnh rỗi ăn chơi, lấy đâu ra công tác?

“Thật không hiểu ra sao cả.” Lục Thiên tức giận ném điện thoại sang một bên, vẻ mặt nghiêm túc ghé vào người Tề Thiệu Diễn, cười tủm tỉm nói: “Nào, chúng ta tắm rửa.”

Đáy mắt Tề Thiệu Diễn dần dần bao phủ vẻ kinh hoàng, cho đến khi mặt không đổi sắc mặc kệ Lục Thiên ở trên người vò tới vò lui. Bộ lông dài trắng tinh xù lên lúc trước giờ phút này ướt sũng dính sát vào thân, Tề Thiệu Diễn nhìn hình mình phản chiếu trên gạch men bóng loáng tựa như bạch cốt tinh.

Còn là bạch cốt tinh ướt như chuột lột.

Mèo ta liền tuyệt vọng!

Sau khi bị bắt ăn xong thức ăn mèo, Lục Thiên thay quần đùi thể thao, buộc mái tóc dài mượt lên cao, song mang Tề Thiệu Diễn ra ngoài chạy bộ.

Lúc trước Tề Thiệu Diễn cũng rất thích vận động, đoạn thời gian còn học đại học, mỗi khi rảnh rỗi đều bắt Tề Tiểu Uyển chạy bộ, Tề Tiểu Uyển luôn ý lại khả năng ăn mãi không mập của bản thân, ngày nào cũng nằm ườn trước máy tính, nãi đến khi mở trên bụng chồng chất một đồng mới khiến nó suy sụp, khóc nháo tới trời sụp đất nứt đòi chạy theo Tề Thiệu Diễn, thậm chí còn muốn theo hần tới phòng tập thể thao. Tuy rằng sau đó thẻ VIP chỉ dùng quá một lần.

Mà hiện tại, Tề Thiệu Diễn mới sinh được ba tháng, tuy thân thủ coi như nhanh nhẹn, nhưng vẫn là bộ dáng mập ú, chạy lên hai bước đáng vẻ đều ngu ngốc đáng yêu, Lục Thiên thấy thân hần tròn vo nhưng nhanh nhẹn thế, thiếu chút nữa cười đến ngừng thở.

Hiện tại đã hơn tám giờ, người tập thể dục trong tiểu khu cũng dần ít đi, ra khỏi nhà chủ yếu là các bác gái cần đi chợ mua thức ăn, đi Trương ở trên lầu tay cầm giỏ rau xanh, nhìn thấy Lục Thiên liền tới bắt chuyện, nhân tiện hỏi thăm Tề Thiệu Diễn một phen: “Ai, tiểu Lục, mèo này nhà cháu nuôi? Trắng trắng tròn tròn thực đáng yêu!”

Lục Thiên cười tùm tùm nhìn Cái Trắng chạy đến vui vẻ, lên tiếng trả lời: “Ngày hôm qua nhặt được ở trên đường, cả người toàn là vết thương, thật sự rất tội nghiệp.”

Đi Trương nghe vậy cũng cảm khái, nhìn Cái Trắng bây giờ sức sống căng tràn không khỏi vì hần cảm thán vận mệnh trái ngang. Đi Trương dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, hạ thấp giọng, lời kéo Lục Thiên nói: “Đứng rồi, cháu bây giờ mới về còn chưa biết nhé, ông cụ họ Kiều ở cách vách nhà cháu vừa qua đời, phòng ở bị con ông ấy bán rồi, người hiện tại ở phòng đó là một tên rất giang hồ, thoát nhìn không phải kẻ dễ ở chung, con đi lúc trước nói rằng chính mắt nó nhìn thấy người kia đem chó mèo lưu lạc quảng đi, cháu cần phải coi chừng mèo nhà cháu a, như mua biển tên cho nó chẳng hạn. Đầu năm nay có người thích động vật nhỏ, có người lại cực kì chán ghét đấy.”

Lục Thiên gật đầu liên tục, nhìn Cái Trắng đang chạy điên loạn, trong lòng đột nhiên sinh ra vài phần sợ hãi.

Đây là địa phương cô cùng mẹ sống trước khi xuất ngoại, ra nước ngoài gần bảy tám năm, xung quanh quê nhà đều thay đổi, những người sống xung quanh năm đó bây giờ đều lớn tuổi, hần có người đã xuống dưới huyệt rồi, những gương mặt hiền lành đó không còn tồn tại nữa. Ông lão hàng xóm ngày xưa hay ôm cô, cho cô kẹo ăn cũng không còn, thay vào đó là một tên động tí liền đá tường, giọng điệu hung thần độc ác.

Lại nói tiếp, Lục Thiên vẫn chưa nhìn thấy bộ dạng tên con trai cách vách kia, bị đi Trương hình dung như vậy, nháy mắt nào nặn ra hình tượng một ông chú vạm vỡ, thân cao mét tám, mang xích vàng quấn quanh cổ.

Lục Thiên lo sợ, liên tục hô vài tiếng Cái Trắng, vẻ mặt lo lắng. Tề Thiệu Diễn dừng chân một chút, nghĩ chính mình còn chưa chạy đủ đâu, rèn luyện thân thể phải bắt đầu từ cái nhỏ, có thân thể cường tráng mới có thể sống sót dưới ma trảo của Lục Thiên. Nhưng khi hần quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt lo lắng của cô.

Tề Thiệu Diễn sừng sốt, giả hoạt chạy tới

Lục Thiên một tay bế Cái Trắng đứng lên, vuốt vuốt long, nhỏ giọng nói: “Chạy một chút thôi, chúng ta về nhà.”

Tề Thiệu Diễn mờ mịt liếc nhìn Lục Thiên một cái, cũng không giả vờ, nằm trong lòng Lục Thiên, cùng cô lên lầu.

Vừa đi đến lầu hai, Tề Thiệu Diễn cảm giác được rõ ràng cơ thể Lục Thiên cứng đờ, thậm chí có chút phát run. Tề Thiệu Diễn ngẩng đầu thì thấy một người đang ông đứng ở cửa cầu thang gắt gao theo dõi hần.

Gương mặt lạnh lẽo, cơ thể cường tráng cân đối, biểu tình nghiêm túc nhìn hần và Lục Thiên, thậm chí ánh mắt dừng ở trên người hần càng lâu hơn một ít. Trên mày người đàn ông nổi bật một vết sẹo, ánh mắt hần ngày càng lạnh, sắc mặt Lục Thiên có chút trắng bệch, vội vàng cúi đầu ôm chặt Tề Thiệu Diễn chạy lên lầu.

Đây là hàng xóm cách vách nhà cô? Bộ dáng kia đúng là hung thần độc ác.

Thời điểm vừa mới lên đến cửa lầu ba, cửa phòng cách vách đột nhiên mở toang, một cái đầu cấp tóc thò ra, Lục Thiên lập tức phát hoảng.

Là một cậu trai, gương mặt cũng âm nhu, có chút thanh tú, hần nhìn qua thực gầy, bộ dáng cũng thực yếu đuối. Hần nhìn thấy Lục Thiên, nhú nhú mày, giọng điệu khó chịu nói: “Nhìn cái gì?”

Lục Thiên thấp giọng vội vàng nói xin lỗi, ôm Tề Thiệu Diễn chạy nhanh vào phòng.

Tề Thiệu Diễn nghiêng đầu, trước khi vào cửa còn lơ đãng liếc nhìn tên kia kia một cái, lại nhìn đến khuôn mặt người đàn ông hỏi nãy chợt lóe lên nụ cười quỷ dị.

Lục Thiên đóng mạnh cửa lại, tựa vào cửa thở hổn hển.

Nếu như cô không có nghe sai, người ở cách vách hần là người vừa mới nói chuyện mới đúng, hần chính là người đập tường báo cô rút đi ngủ.

Khuôn mặt kia hoàn toàn không phù hợp với giọng nói.

Kì quái là, người mà đi Trương hình dung, rõ ràng là tên mình đụng phải ở cửa cầu thang. Chẳng lẽ hai tên con trai bọn họ ở chung cùng một chỗ?

Nha, vì sao trong đầu chợt lóe qua mấy chuyện không hay nhỉ?

Lục Thiên vỗ vỗ ngực, hai tay chắp trước ngực tạo thành hình chữ thập mang theo ý xin lỗi nói với Tề Thiệu Diễn: “Thực xin lỗi Cái Trắng nhỏ, chúng ta lần sau chạy vòng vòng nha, trong khu trọ có mấy người... thoát nhìn không thích động vật nhỏ.”

Cái Trắng thì Cái Trắng, hần đều nhận thức rõ, vì sao lại còn thêm chữ ‘nhỏ’ vào! Chạy bộ chính là chạy bộ không cần nói là chạy vòng vòng, hần thoát nhìn giống đứa trẻ con cần trông nom lắm sao?

Trên thực tế thật đúng là như vậy.

Tề Thiệu Diễn giờ móng vuốt hướng cô quơ quơ, tỏ vẻ bản thân không để ý những chuyện đó.

Nhưng thật ra tên con trai cách vách kia, làm người ta hết sức khó chịu, nhất là nụ cười quỷ dị, làm cho hần không thể không chú ý.

Lục Thiên vốn nghĩ buổi chiều không nên mang Cái Trắng ra ngoài nhưng giờ đây lại thay đổi chủ ý, cô nghĩ nghĩ rồi gửi tin nhắn cho A Giang: “Cách vách hình như có tên biến thái, tôi lo lắng cho Cái Trắng, buổi chiều có thể mang nó đi luôn được không?”

Không đến một phút, di động rung lên, Lục Thiên nhấn mở tin nhắn liền nhìn đến ba chữ cùng một đồng chấm than thật dài đằng sau: “Không thể được!!!!!!”

Được rồi, ngày thường A Giang vốn là một người thận trọng (T/g: Cô xác định?), hiện tại không bình tĩnh như vậy, khẳng định thật sự có chuyện quan trọng muốn nói.

Lục Thiên chuẩn bị đầy đủ thức ăn cho Tề Thiệu Diễn, thay cát (cát trong bồn WC ấy), chuẩn bị đồ chơi đầy đủ xong, mới sửa soạn chuẩn bị ra ngoài. Đứng trước cửa, Lục Thiên nghiêm trang nhìn Tề Thiệu Diễn nói: “Tuyệt đối không được chạy loạn, không được leo cửa sổ cũng không được kêu bậy! Ngoan ngoan ở nhà chơi chờ chị về biết chưa?”

Biết rồi biết rồi, đừng có dong dài thế. Tề Thiệu Diễn gật gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì, chạy tới khèo khèo giày Lục Thiên, lòi vào nhà, chạy tới giường ngủ rồi dừng lại, mở to đôi mắt chờ đợi nhìn Lục Thiên.

“Ồ, ý em là muốn mua đệm mèo?” Lục Thiên mắt sáng rực, lên giọng.

Tề Thiệu Diễn liên tục gật đầu, vẫy vẫy cái đuôi đến vui vẻ.

Vì sao Cái Trắng nhà cô lại có chỉ số thông minh cao thế? Quả thực giống như mấy bé đang đi nhà trẻ, hoàn toàn không có áp lực giao lưu a!

#mèo nhà ta vừa thông minh vừa đáng yêu, thân làm chủ nhân ta không thể kiềm chế được phải làm sao#

Nếu biết trong lòng Lục Thiên đang có ý nghĩ này, Tề Thiệu Diễn nhất định sẽ khinh bỉ nói: Đại gia ta đây là người trưởng thành, người trưởng thành có hiểu không? Cô mới là bạn nhỏ đang đi nhà trẻ đấy!

Địa điểm A Giang hẹn cô gặp mặt ở trung tâm khu phố, Lục Thiên bất chấp lao vào dòng người chen chúc trèo lên xe buýt, lúc la lúc lác đến mức buồn ngủ mới đến trạm. Quán cà phê cũng có tiếng tăm, trong lòng Lục Thiên mang theo nghi ngờ đẩy cửa ra, đi vào liền thấy trong góc phòng hai dáng người quen thuộc ngồi đối diện.

Đã lâu không gặp, A Giang lại đổi màu tóc mới. Khóe miệng Lục Thiên trườn rút, bước nhanh đến chỗ hai người, đi được nửa đường liền chậm lại.

Cô gái ngồi ở đối diện A Giang kia, vì sao thoát nhìn quen mắt thế, hình như là.....buổi tối hôm trước vừa gặp qua một lần?

A Giang thấy Lục Thiên liền vội vàng đứng dậy vẫy tay, cô mặt tươi cười tiêu sái đến bên người Lục Thiên kéo kéo tay, ở bên tai cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô không được gây phiền toái cho tôi đây, hiểu chưa?”

Bộ dạng Lục Thiên trông giống quần chúng thích gây nháo sao?

Cô gái đưa lưng về phía Lục Thiên kia chậm rãi đứng dậy, quay đầu, hơi xoay người, thanh âm trong veo, còn có một tia kích động: “Xin chào, tôi là tổng biên tập, xin chỉ giáo nhiều. . . . .Ồi chào? Chị Lục?”

Lục Thiên chớp chớp mắt, nhìn cô gái có khuôn mặt tinh xảo thanh tú đẹp đẽ này, đột nhiên sinh ra cảm giác xấu hổ khó hiểu, cô chậm rãi đáp: “Xin chào.”

A Giang ngẩn người, đảo qua đảo lại trên người Lục Thiên cùng cô gái, kinh ngạc hỏi: “Hai người quen biết nhau?”

Cô gái nghiêng đầu cười nhạt nói: “Mới vừa quen biết.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lục Thiên theo A Giang ngồi xuống, bộ dạng nhút nhát cười cười.

A Giang không nghĩ ngợi gì, nghĩ nghĩ vẫn nên có màn giới thiệu: “Trà Trà, vị này là tổng biên tập, Tề Tiểu Uyển, hôm nay muốn gặp mặt để bàn về việc hợp tác viết chuyên mục cho tạp chí. Tề Tiểu Uyển, người này chính là Trà Trà, được truyền thông ca tụng trong giới văn học mạng.”

Lục Thiên mím môi cười nhạt, không nói gì.

Tề Tiểu Uyển cười có chút cổ quái, tựa hồ rất vui vẻ lại có chút cô đơn, ổn định lại vẻ mặt mới hít thở sâu một hơi, áp chế chua xót trong lòng, nói: “Thật cao hứng khi được gặp Trà Trà, em là fan ruột của chị.”

Vì sao trên mặt căn bản không nhìn ra điểm nào cao hứng? Lục Thiên ngẩng người, vẫn thân thủ cùng cô bắt tay.

Tề Tiểu Uyển kéo nhẹ khoé miệng, nở nụ cười nghề nghiệp, vẻ mặt lộ rõ cảm giác lạnh nhạt xa cách, từ đầu đến cuối giọng điệu đều mang chút khách sáo. Đây cũng làm Lục Thiên có chút kỳ quái, cô nhớ ngày đầu tiên tiếp xúc, tính cách cô gái này rất nhiệt tình, lại lạc quan cùng cười mở, là một người luôn tranh thủ tìm đề tài nói chuyện phiếm. Nhưng hiện tại người ngồi trước mặt Lục Thiên đây, bộ dáng có chút không yên lòng, hốc mắt hơi hơi phồng đỏ, dù trên mặt thoa một tầng phấn dày cũng không thể che đi vẻ tái nhợt, tiêu tụy.

Tề Tiểu Uyển muốn mời Trà Trà viết chuyên mục đặc biệt.

Chuyện này nói khó cũng không khó, nói dễ nhưng cũng không dễ. Ai chẳng biết cho đến bây giờ Trà Trà chưa bao giờ tham gia bất cứ buổi phỏng vấn nào hay gặp riêng kí tặng độc giả, tất cả cô đều từ chối để bảo đảm cho công việc của bản thân được thư thái, cho nên chưa từng có sách báo gì viết quá về chuyện của Lục Thiên.

Biết rõ khả năng cô từ chối vượt đến con số trăm phần trăm nhưng A Giang vẫn phá lệ mời đến, thật sự khả nghi.

Trước tiên không nói đến chuyện nhận hay không nhận, Tề Tiểu Uyển đột nhiên không phải vì chuyện viết chuyên mục mà trở nên câu nệ với Lục Thiên. A Giang cau mày nhìn đầy mắt thơ thần của Tề Tiểu Uyển, khó hiểu nhìn vòng vo.

Lục Thiên cảm giác được rõ ràng sự hưng phấn của Tề Tiểu Uyển mới lúc nãy tức thì biến mất.

Ban đầu là hớn hở cùng kinh ngạc, về sau liền thần thờ với chút bi thương mất mát. Cặp mắt ngấn nước ngẫu nhiên ngẩng lên nhìn thấy Lục Thiên, lại kích động né tránh.

Không chỉ có Lục Thiên mặc danh kì diệu, A Giang cũng có chút ừ ừ cạc cạc.

A Giang suy tư lúc lâu, bình tĩnh mở miệng nói: “Tề tiểu thư, hôm nay trước hết nói đến đây thôi, lần sau có việc gì cứ liên hệ đến tôi.”

Tề Tiểu Uyển sững sốt, có chút cứng ngắc gật gật đầu.

A Giang cảm túi xách đứng dậy, Lục Thiên cũng đứng lên, đang chuẩn bị chạy, góc áo đột nhiên bị kéo, Lục Thiên sững sốt, quay đầu lại nhìn thì thấy đốt ngón tay run rẩy của Tề Tiểu Uyển cùng ánh mắt cô đơn hiu quạnh.

“Chúng ta tâm sự đi, Lục Thiên.”

Cà phê trước mắt đã nguội lạnh một nửa, từng ngón tay trắng nõn liên tục gõ gõ rất có tiết tấu trên mặt bàn trải khăn xanh thêu hoa.

Mười phút trôi qua, Tề Tiểu Uyển vẫn giữ nguyên động tác, cúi đầu không nói một lời, miệng ngẫu nhiên giật giật, giữ tư thế trầm mặc. Lục Thiên lặng lẽ nhìn Tề Tiểu Uyển, không có thúc dục.

Tề Tiểu Uyển nhấp máy môi thờ dốc, cuối cùng mở miệng, thanh âm hơi khô sếp: “Anh trai của tôi. . . .Đã xảy ra chuyện không may. Anh ấy, anh ấy bị tai nạn.”

Lục Thiên sững sốt, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh người đàn ông vừa gặp mặt ở quán bar tối đó, đường nét thân thể kia cường tráng, mặt mày nghiêm nghị thâm sâu.

Thật lâu sau đó Tề Tiểu Uyển mới liếc cô nhìn một cái, run run nói: “Vốn chuyện này. . .Không liên quan đến Lục tiểu thư, nhưng. . .tôi thật sự nhịn không được. . . .Ngày đó anh ấy còn nói, anh thích cô, tôi còn tưởng, nói không chừng chị có thể trở thành chị dâu tôi rồi, mà hiện tại. . . .Bác sĩ nói anh trai có lẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được nữa. . .”

Lời Tề Tiểu Uyển đứt quãng, nấc lên liên tục. Lục Thiên mở to hai mắt nhìn, cổ hết sức tiêu hoá lời Tề Tiểu Uyển vừa nói.

“Hôm nay nhìn thấy chị. . . .Liền thấy nhớ anh trai, thật sự có lỗi. . . .”

Nói xong, Lục Thiên dĩ nhiên thấy nước mắt Tề Tiểu Uyển còn muốn trào ra.

Ngón tay Lục Thiên có chút cứng ngắt bấu chặt sô pha, lưng cô không cách nào buông lỏng xuống được, hàng lông mi tinh tế hơi run rẩy, giọng cô phát ra rất nhẹ, tựa lông chim bập bềnh giữa không khí: “Xảy ra chuyện như vậy, không ai có thể đoán trước được. May mắn anh trai cô cũng không thật sự ra đi không phải sao?” Lục Thiên cup mắt, có chút ngưng ngưng ngoéo môi một cái, trước mắt một mảnh sương mù: “Tôi đồng ý chuyện của cô viết chuyên mục.”

Tề Tiểu Uyển sừng sốt, ngón tay giật giật, kinh ngạc nhìn cô.

Đáy mắt Lục Thiên chột lóe lên tia sáng, ngay tức khắc biến mất.

Tề Thiệu Diễn lười biếng nằm bò trên sô pha phơi nắng, ánh chiều rơi vào, sắc trời lura thưa vài rặng mây đỏ, nắng vàng rực rỡ chiếu lên người hắn, bộ lông tuyết trắng giờ phút này nhiễm một tầng màu vàng.

Tề Thiệu Diễn có chút buồn bực nhìn laptop đặt trên bàn trà, hắn vốn thừa dịp Lục Thiên không ở nhà tranh thủ lên mạng điều tra tin tức về mình, nhưng ai biết vừa mở lên máy tính liền hiện ra khung nền màu xanh với dòng loan báo: “Xin mời nhập mật mã.”

Nếu không phải vì thân mèo này quá béo hắn thật sự sẽ nhảy lên cái bàn trà cao gấp đôi so với sô pha dùng móng vuốt tiến hành thao tác, nếu làm được thể hắn sẽ không cần nằm ở đây cố hết sức với mũi không thấu nút enter.

Gỗ không tới máy tính, Tề Thiệu Diễn đành buông tha. Hắn ghé người trên sô pha nhìn phòng khách bị mình làm cho lộn xộn, có chút lo lắng đề phòng.

Hic. . . .Hắn lập kế hoạch đem hết tất cả những thứ trong nhà tiến hành mua vui: Đầu tiên hắn lợi dụng độ đàn hồi của sô pha nhảy lên nhảy xuống, tiếp đó khéo khéo lung tung dếp lê và giày cao gót của Lục Thiên chạy vào phòng ngủ rồi cột chúng với đồng đồ chơi lại với nhau, nhưng kết quả lại là, vết giày bản quệt lên sô pha tạo thành nhiều vết đen lớn nhỏ, những con thú nhồi bông cũng bị Tề Thiệu Diễn kéo ra từ trong phòng, chối lộn trên thảm nhưng trắng thuần nhiều vết bẩn, sàn gỗ cũng bị giày cao gót vẽ ra nhiều dấu vết cực kì rõ ràng.

Ồ! Không! Tề Thiệu Diễn không đời nào thừa nhận hết thảy chuyện này là do hắn làm.

Giờ phút này hắn không còn tin tưởng với năng lực của bản thân có thể dọn dẹp căn phòng trở lại như cũ.

Cho nên hiện tại, mèo ta có điểm bối rối.

Một chốc nữa vừa định chờ Lục Thiên trở lại rồi giải thích hết thảy chuyện này xảy ra như thế nào, soạn lui soạn tới một trăm lẻ tám lần lí do thì nghe được tiếng khoá cửa mở.

Tề Thiệu Diễn lập tức đứng dậy, giẫm lên con gấu to nhồi bông nhảy xuống, ngoan ngoãn ngồi ở góc tường, cúi thấp đầu làm tư thế biết lỗi.

Hắn hối lỗi là thế nhưng cô gái kia căn bản không thèm liếc hắn một cái. Lông mi dài tinh mịn khẽ run, hốc mắt lơ lơ phờ phạc. Tóc dài ngang thắt lưng xoã tán loạn ở sau người, sắc mặt cô có chút tái nhợt, da thịt trắng nõn lúc trước hiện tại như phủ một tầng băng lãnh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Thậm chí cô không có giương mắt nhìn phòng khách rồi tung thế nào, nhịp chân thông thả bước đến phòng ngủ.

Tề Thiệu Diễn ngẩng người, đi theo sau Lục Thiên, hắn nhú nhú mày, suy tư một lát vẫn nhỏ giọng kêu : “Meo~”

Lục Thiên dừng bước, giống như bưng bình nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn mèo nhỏ dưới chân. Cặp mắt xanh lam không nhấp nháy nhìn chằm chằm Lục Thiên, chiếc đầu nhỏ hơi lệch chút, đầu lưỡi hồng nhạt nhanh chóng vur ra liếm liếm, cái đuôi đằng sau chậm rãi phe phẩy.

Lục Thiên ánh mắt ngu muội tới sầm, cô cúi xuống dang tay ôm hắn trong ngực, cúi đầu thở dài: “Xin lỗi Cái Trắng, đã quên mất mày.”

“Meo meo~” Nhìn tâm tình cô không tốt, tạm tha đó.

Lục Thiên sức lực cạn kiệt ngã người vào sô pha, ôm Tề Thiệu Diễn đặt trước mặt, ánh mắt có chút thất tiêu, chậm rãi vuốt ve lưng hắn.

“Cái Trắng, chị quả nhiên vẫn nên ở một mình.”

Tề Thiệu Diễn sừng sốt, không nghĩ tới cô sẽ nói đến chuyện này, hắn cho rằng Lục Thiên không định nuôi hắn, bị hoảng sợ, Tề Thiệu Diễn vô cùng thân thiết tựa đầu vào tay cô, dè dặt cọ cọ.

Lục Thiên có chút buồn cười nhìn hành động của mèo nhỏ, dờ khóc dờ cười chột chột mặt hắn nói: “Chị không phải không muốn nuôi em. Chị là có chút xúc động thôi.”

Lục Thiên nói: “Chị còn tưởng rằng. . . . . Người khoác kim giáp Thánh Y, cỡi Thất Thái Tường Vân* đã thật sự đến.”

(*) Khoác kim giáp Thánh Y, cỡi Thất Thái Tường Vân: ý nói là chân mệnh thiên tử, là người đàn ông bảo vệ cho Lục tỷ suốt cuộc đời á.

Tề Thiệu Diễn ngẩng phát đầu dậy, thoát khỏi người Lục Thiên, tức giận nâng lên móng vuốt cào cào ma trảo đang vuốt ve lưng hắn.

Hoá ra là rời nhà đi xem mắt?

Còn Thất Thái Tường Vân, xem phim điện ảnh nhiều nên đầu óc không tỉnh táo à?!

Tề Thiệu Diễn trong lòng thầm khó chịu, liếc nhìn về mặt kính ngác của Lục Thiên, quay đầu giẫm lên con gấu nhồi bông nhảy xuống, lông trắng mềm mại kịch liệt run rẩy, chậm rãi phóng đến chậu cát, cơ thể mềm nhũn cuộn thành đoàn.

Ồ, phản ứng kịch liệt này. . . . .

Cô có nói cái gì không nên nói sao?

Lục Thiên im lặng, âm thầm cười nhạo bản thân, có lẽ động não viết tiểu thuyết quá lâu nên nghĩ ngợi nhiều, Cái Trắng là mèo, làm sao có thể biết cô đang nói cái gì?

Chắc do Cái trắng mệt mỏi, nên nằm xuống nghỉ ngơi đấy chứ?

Quét một lượt đồng hồ hỗn độn quanh phòng khách nhìn kiểu nào cũng không thuận mắt hẳn một ngày này của Cái Trắng cũng chưa nhàn rồi, làm không ít loại vận động.

Khoé miệng Lục Thiên trừu rút, nhìn quanh bốn phía mảnh hỗn độn, gân xanh trên trán bật nảy cả lên. Cô chậm rãi đi đến trước mặt Cái trắng, cái bóng thâm hậu dừng lại trên đồng hồ màu trắng đang cuộn tròn, mãi đến lúc đối phương vô ý thức ngẩng đầu, chống lại Lục Thiên bằng ánh mắt hàm chứa cổ lạnh nhạt.

Không tốt! Có sát khí!

Cơ thể Tề Thiệu Diễn cứng đờ, vội vàng nhảy lui sau, nhưng không ngờ bị vách tường đụng phải, ngã chổng vó trên mặt đất.

Chết tiệt, từ lúc đi theo Lục Thiên, Tề Thiệu Diễn cảm thấy hình tượng của bản thân đã không có gì đáng nói.

Lục Thiên nhìn Cái Trắng ngốc ngốc ngờ ngác đâm thẳng vào ghế, cổ tức giận vừa nhen nhói ngay tức khắc tan thành mây khói. Cô thổi phồng một tiếng cười nhẹ, nhẹ nhàng ngồi xuống vuốt ve đầu hân: “Cái Trắng của chị trông vui vẻ quá ha.”

Tề Thiệu Diễn nghe vậy cậm giận trừng mắt liếc cô một cái sắc lèm như dao.

Em gái nhà cô, cô mới vui về á! Cả nhà cô mới đều vui về!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Lục Thiên không biết hình dung thứ tình cảm có chút áp lực trong lòng mình như thế nào. Cô nhìn ngôi sao ở ngoài cửa sổ yên tĩnh lạnh lẽo, bỗng nhiên trong đầu nhớ tới người đàn ông nằm trên giường bệnh kia, hai má gầy gò, tái nhợt vô lực. Khuôn mặt thâm thúy lúc trước đều bị phiếm xanh, tóc có chút lộn xộn che đi vầng trán, chiếc cằm kiên nghị bốc lên một tầng hồ tra màu xanh nhạt. Khuôn mặt lạnh lùng không có chút sinh khí.

Đầu cô vẫn đang quay vòng vòng, ngón tay chà xát vào lòng bàn tay.

Lục Thiên thở dài, giờ phút này cô cũng không có năng lực đi an ủi Tề Tiểu Uyển đang lặng lẽ rơi lệ bên cạnh, chỉ yên lặng cảm kháng nỗi hình đặt lên ngăn tủ cạnh giường.

Người con trai hoàn mỹ như vậy, phải chăng khiến ông trời ghen tị?

Lục Thiên đồng ý viết chuyên mục cho Tề Tiểu Uyển, yêu cầu cũng rất đơn giản, không được lấy bất kỳ hình thức hoạt động nào tiết lộ thông tin về cô, đây là điểm mấu chốt.

Tề Tiểu Uyển dường như không ngờ Lục Thiên sẽ đồng ý, trong lòng cô cũng rất rõ ràng, rất nhanh đã nghĩ tới nguyên nhân. Tề Tiểu Uyển trầm ngâm một lát, cũng không cự tuyệt ý tốt của Lục Thiên.

A Giang không biết rõ nguyên nhân, nhưng đối với việc Lục Thiên đồng ý, ngoại trừ tò mò có chút ngoài ý muốn thì chính là vui sướng. Lục Thiên không biết A Giang vì sao lại đề ý đến chuyện này, cũng may cô không phải kẻ bất quá, lười há mồm ra hỏi.

Fan của Trà Trà lại tỏ vẻ rất nhiệt tình đối với việc này. Tạp chí cuối tháng 7 có tổng tiêu thụ tăng gần 170% so với bình thường.

Lục Thiên thật ra lại bình tĩnh, không nói tiếng nào lặng lẽ nhìn đủ loại bình luận xuất hiện dưới weibo.

Thời tiết tháng bảy càng lúc càng nóng. Lục Thiên trốn trong nhà không chịu ra khỏi cửa, Tề Thiệu Diễn đối với việc Lục Thiên lười biếng tỏ vẻ bất lực, nhưng vẫn cố gắng thi hành vận động mỗi ngày chạy quanh bàn trà, Lục Thiên ngồi trên sofa, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bàn phím nửa ngày trời, hưng trí bừng bừng dán mắt vào Cài Trắng chạy lòng vòng quanh bàn trà.

Cài Trắng đến nhà cô đã là ngày thứ mười.

Lúc trước Lục Thiên chưa từng nuôi động vật, muốn tìm hiểu rõ ràng cũng chỉ có thể lên mạng tìm hiểu, thói quen đời sống, sở thích thường ngày, v.v..., nhưng Lục Thiên lại phát hiện Cài Trắng nhà cô đối với việc này luôn mang vẻ mặt ghét bỏ.

Dụ dỗ đùa giỡn mất nửa ngày.....Cài Trắng về mặt ghét bỏ tiêu sái rồi đi.

Ôm Cài Trắng thả xuống trước mặt.....Cài Trắng về mặt ghét bỏ tiêu sái rồi đi.

Túm con chuột đồ chơi khô khan đặt trước mặt...Cài Trắng về mặt ghét bỏ tiêu sái rồi đi.

Thời điểm muốn ôm vào ngực hôn cái tỏ vẻ thân thiết.... Cài Trắng khéo chân dè lại miệng cô.

Lục Thiên cảm thấy không có chuyện gì có thể khó hơn việc lấy lòng Cài Trắng. Những chuyện Cài Trắng thích làm hình như chính là chạy lòng vòng quanh bàn trà, không thì ngồi chờ đến giờ cơm, dùng đôi mắt trông mong nhìn cô, bộ dáng lưu luyến không rời.

Mạng Baidu quả nhiên thích hăm hại người khác, nói cái gì mà mèo Ba Tư tính cách dịu ngoan, nhu thuận, hiền lành thích dính người, tại sao cô lại không nhìn ra Cài Trắng nhà mình có tí gì liên quan đến mấy từ đó?

Vì thế Lục Thiên quay về phía Cài Trắng chạy đã mệt đứng ở góc tường yên lặng nghỉ ngơi “tách tách” vài cái, đăng lên weibo.

Trà Trà: Cài Trắng nhà ta mỗi ngày đều ghét bỏ ta, quả thật không thể mến nổi.

[Hình ảnh]

Từ lúc Trà ca nuôi Cài Trắng, cộng đồng mạng đã quen với việc Trà Trà thích show Cài Trắng, vừa đăng hình lên weibo, không đến một phút liền thông báo có bình luận.

-- Cài Trắng đơn thuần là ghét bỏ chuyện Trà ca viết truyện quá chậm thôi.

-- Lâu trên + 1

-- Quả thực không thể không đồng ý lâu trên!

-- Phong thái của Cài Trắng không hiểu sao rất giống Mặc Tuyết trong << Yến ca >> nha! Cao lãnh không cần vùng lên!

-- Đau lòng cho Trà ca 3 giây... nhưng mà ai bảo người không nhanh nhanh ra tác phẩm mới thỏa mãn lòng chúng sinh! [bao vây]

-- Phốc →_→... vị nói Cài Trắng giống Mặc Tuyết đợi ta với! Cuối cùng ta không còn cô đơn nữa rồi !

.....

Tề Thiệu Diễn yên lặng nằm bò trên mặt đất, nâng mí mắt nhìn Lục Thiên cười tới mức ngã nhào ra sofa, hừ lạnh một tiếng xoay người. . . về phía cửa sổ. Điều hòa trong phòng mang cô hơi lạnh mát mẽ nhẹ lướt qua người hắn, bộ lông trắng xù lên bị thổi có chút ngứa, lại ngoài ý muốn thoải mái.

Mấy ngày nay Tề Thiệu Diễn đều cảm giác được Lục Thiên khác thường. Tâm tình cô tựa hồ đặc biệt tốt, từ sáng đến tối không biết cười ngây ngô cái gì, trừ bỏ ôm bàn phím gõ lạch cạch chính là qua đây ....chơi đùa hắn.

Đồ chơi trong nhà ngày càng nhiều, đầu tiên là gậy dụ mèo, đến giờ đã có tận chín chiếc hộp huyền cơ hấp*, thậm chí còn có mô hình chuột. Làm một loài người đội lột mèo, Tề Thiệu Diễn đối với gậy dụ mèo không hứng thú nổi, càng không nói đến cái gì mô hình chuột.

*Huyền cơ hấp: là chiếc hộp, trong đó chứa nhiều đồ chơi dành cho thú cưng.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện oan uổng nhất!

Mỗi khi đến giờ cơm, Tề Thiệu Diễn luôn trông mong nhìn Lục Thiên, cái đĩa thức ăn cho mèo kia hắn thật khó có thể nuốt xuống, có lúc Lục Thiên cho hắn ăn canh, nhưng vấn đề là không có cho muối!

Đã vậy Lục Thiên còn dùng giọng điệu cảm dỗ nói: “Cài Trắng, nhất định em phải ăn hết, ăn hết sạch mới có sức để chạy.”

Hoàn toàn là giọng điệu dỗ trẻ con!

Nhưng mà không hiểu sao Tề Thiệu Diễn lại tự nhiên hưởng thụ, sau đó không kêu một tiếng đã ăn sạch thức ăn trong đĩa.

Lục Thiên buông máy tính, vắn vẹo thắt lưng, cười tủm tỉm, vụng trộm nhìn Cái Trắng thường xuyên đưa mắt ra ngoài cửa sổ, ho nhẹ một tiếng nói: “Ai nha, lưng đau quá, xem ra buổi chiều nên ra ngoài.”

Cục bông màu trắng nào đó ngay lập tức đứng dậy.

Hắn chạy từng bước nhỏ tới bên chân Lục Thiên ngồi xồm xuổng, đôi mắt trông mong nhìn cô.

Lục Thiên cười trộm, tính tình Cái Trắng chính là như vậy, nếu gặp phải chuyện cảm thấy hứng thú sẽ chạy tới nhìn, nhưng không thèm nói lời nào, bộ dáng cao ngạo yêu kiều “Tôi mới không phải thích cái đó”

Ra khỏi cửa lớn tiểu khu, Cái Trắng liền vui vẻ chạy nhảy, có lẽ là vì nhìn lâu lắm, trong đôi mắt màu lam cũng lóe lên tia hào quang, bộ lông trắng tuyết bị gió thổi tán loạn. Ven đường, một vùng liễu cong cong nửa thân mình, ánh nắng có chút chói, nhưng sau khi đi qua tầng tầng lớp lớp bóng râm thì rất ấm áp dễ chịu.

Cái Trắng bước từng bước nhỏ men theo bên lề phố đi tới, tốc độ của nó cũng không quá nhanh, ngẫu nhiên dừng lại quay đầu nhìn Lục Thiên một cái: “Meo.” mau một chút, bản miêu đang chờ đấy.

Lục Thiên dờ khóc dờ cười, vội vàng chạy đến bên người Cái Trắng.

Hôm nay là ngày đi làm, buổi chiều người đi đường cũng không nhiều, phần lớn là đi lại vội vàng hoặc đi ngang qua, nhưng khi thấy Cái Trắng chớp chớp mắt một cái, tất cả ánh mắt đều dõi theo, cảm thán một câu “Thật đáng yêu”, “Thật ngoan, còn biết chờ chủ nhân nha.”

Lục Thiên hắc hắc cười, không khiêm tốn đem những câu ca ngợi này thu vào tai, ừm! Tuy rằng Cái Trắng thông minh như vậy một xu liên quan tới cô đều không có.

Tê Thiệu Diễn quả thực có chút nín nhịn, bốn năm ngày này đều chui ở trong nhà không thể ra ngoài, bây giờ rốt cục được thả ra (Này!), tâm tình đương nhiên tốt để chạy nhảy, hoạt động co giãn tứ chi, đồng thời hít thở không khí mới mẻ.

Hơn nữa có thể thoát khỏi ma quỷ của Lục Thiên, lợi ích quả thực rất lớn !

Siêu thị quy định không cho mang thú nuôi vào, Lục Thiên đem dây trói đã chuẩn bị trước lấy ra buộc quanh cổ Cái Trắng, treo cạnh cửa quầy thu ngân.

“Cái Trắng nghe lời, ngoan ngoãn chờ ở trong này, đừng chạy loạn, chị lập tức ra ngay.”

Tê Thiệu Diễn bất đắc dĩ nhìn sợi dây buộc tròn tròn như ả như hiện trên người, quơ quơ móng vuốt: “Meo ~” đi nhanh về nhanh, đừng để bản miêu phải chờ lâu!

Nhân viên thu ngân bị biểu tình dãn dãn trên mặt Cái Trắng chọc cười, cô nói: “Mèo nhà chị thật đáng yêu, có linh tính a, dường như chỉ số thông minh rất cao.”

Lục Thiên gật gật đầu: “Ừ, nó có chút giống tôi.”

“Meo!” Thật không biết xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Lục Thiên kéo xe đẩy dừng lại trước quầy thực phẩm đông lạnh, do dự nửa ngày, nhìn phía dưới các loại nhãn hiệu bánh trôi, bánh sủi cào, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, cau mày không biết suy nghĩ cái gì.

“Lục tiểu thư?” Một giọng nam từ phía sau truyền đến.

Lục Thiên quay đầu liền thấy một người đàn ông đứng cách đó không xa đang nhìn cô cười, hắn hơi hơi nhíu mày, ánh mắt chợt lóe lên tia sáng. Bộ dáng so với lần trước nhìn thấy trầm ổn hơn rất nhiều.

Lục Thiên không nghĩ tới lại chạm mặt Lăng Hàng Dục ở siêu thị.

“Lăng tiên sinh. . . . .” Lục Thiên xấu hổ giơ tay lên, “Thật khéo.”

Lăng Hàng Dục nhủu mảy, chậm rãi đi tới, khoé miệng hấn tựa hồ gọi lên độ cong, Lục Thiên không nhìn rõ. Ánh mắt Lăng Hàng Dục tạm dừng lại vài giây trên người cô, cười nhẹ nói: “Không khéo, là tôi đi theo cô vào.”

Cái gì. . . . .Theo dõi sao?

Lăng Hàng Dục có chút buồn cười nhìn biểu tình trên mặt Lục Thiên chuyển hoá vô cùng phong phú, hấn đi đến bên người cô, nhìn lướt qua quây thực phẩm: “Tôi đùa thôi.”

Trò đùa này không buồn cười chút nào!

Lăng Hàng Dục giải thích: “Tôi đi cùng với An Thư, kia, cô ấy ở bên kia.” Lục Thiên nhìn theo mắt Lăng Hàng Dục, liền thấy An Thư đang kéo xe đẩy hấp tấp chạy tới.

Con nhỏ kia cho rằng siêu thị giống như sàn trượt patin sao?

So với lúc trước, An Thư hiện tại cũng không có gì khác biệt, đầu tóc ngắn màu nâu hoạt bát, kính mắt màu đen xinh xắn ngắn nửa bên mặt, váy xoè vàng nhạt cân xứng với dáng người nhỏ nhắn.

Nhìn thấy Lục Thiên đứng phía sau, trong vòng một giây, biểu tình trên mặt thay đổi nhanh như cắt, kinh ngạc, vui sướng, giận dữ. An Thư rút cuộc buông ra chiếc xe đẩy vô tội, hướng Lục Thiên bỏ nhào tới, một phen ôm ấp, oa oa kêu to: “Mây được, về nước nhiều ngày như vậy cũng không biết tới tìm tao! Ngay cả gặp cái mặt cư nhiên còn phải dựa vào phần ngẫu nhiên.”

Lục Thiên bắt đặc dĩ lay lay ma trảo đặt trên người, nghiêm trang nói: “Thật đúng là không khác gì duyên phận cứt chó.”

An Thư bộ dạng nịnh hót cười cười, ánh mắt dò xét tìm kiếm đảo qua đảo lại trên người Lục Thiên. Cô buông ra một tay, hài lòng kéo Lăng Hàng Dục lại gần nói: “A Thiên, vừa khéo tao còn có việc, mảy giúp tao dẫn em họ đi dạo, giờ tao phải về trường, bọn nhỏ trẻ tiết mất!”

An Thư như tên trộm hướng Lăng Hàng Dục nháy mắt mấy cái, dùng miệng châm dầu nói cổ lên, xoay người bỏ chạy, bóng dáng hấp tấp nọ đứng cách đó không xa đột nhiên dừng lại, nhìn về phía Lăng Hàng Dục hô to: “Tiểu biểu đệ! Chị muốn một túi sách hàng hiệu mới toanh nhé!”

Nói xong, cong giò cao chạy xa bay.

Lăng Hàng Dục: “. . . . .”

Lục Thiên: “. . . . .”

Lăng Hàng Dục đỡ khóc đỡ cười nhìn theo bóng lưng hùng hùng hổ hổ của An Thư, sau đó quét mắt qua Lục Thiên bên cạnh đã muốn ngậy ra như phồng, suy nghĩ trong lòng chuyển biến cực nhanh, còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe Lục Thiên vội vàng kêu quỳnh lên: “Á, quên mất Cái Trắng!”

Lăng Hàng Dục sừng sốt, Cái Trắng?

Không đợi Lăng hàng Dục kịp phản ứng, Lục Thiên dời mắt khỏi quây thực phẩm, không quay đầu nhìn lại kéo xe đẩy đến quây bánh mua năm túi bánh trôi cùng bánh sủi cào, nồn nóng nhìn Lăng hàng Dục nói xin lỗi: “Thực xin lỗi, tôi có việc, đi trước.”

Chỉ đề lại cho Lăng Hàng Dục một bóng dáng vội vã.

Lăng Hàng Dục giật mình một lát, ngón tay giật giật, cười bất đắc dĩ. Bước chân chậm rãi hướng tới cửa ra vào.

Tề Thiệu Diễn bấy giờ không thể nào chịu nổi những ánh mắt quấy nhiễu cứ lui tới phóng mạnh về phía này. Một cậu bé đi ngang qua chỗ hấn, lúc đầu còn nhìn hấn rồi thảo luận vài câu với cậu bạn bên cạnh, sau đó cậu bé không chút khách khí đi tới sờ sờ, còn muốn ôm hấn vào trong ngực, một mực yêu thích: “Thật đáng yêu.”

Lục Thiên! Cô ở nơi nào! Mau tới cứu tôi!

Tức giận với trẻ con là chuyện tình hết sức mất mặt, Tề Thiệu Diễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ú núc ních kia, trong lòng chỉ có thể đem cơn ghen tức thu về, buồn thanh hồn dỗi cũi thấp đầu.

Bởi vì trước đó Lục Thiên có nói qua với nhân viên quầy thu ngân rằng Cái Trắng không thích bị người ta ôm, bắt gặp bộ dáng khổ sở của Tề Thiệu Diễn, đại khái cũng biết hấn mất hứng, có ý tốt vội vàng nói: “Này cháu bé, mèo con bị ôm có vẻ không thoải mái. Vẫn nên buông nó ra trước rồi chơi đùa sau cũng được.”

Cậu bé kia nghiêm mặt có điểm mất hứng, không cam lòng nhìn cục thịt béo trong lòng mềm mại tựa thú nhồi bông, nghiêng đầu suy nghĩ, hừ một tiếng nói: “Không phải đâu! Mẹ cháu nói qua, nếu mèo con thật sự cảm thấy không thoải mái sẽ kêu lên, nhưng con mèo này không kêu tiếng nào, nhất định là bằng lòng cho cháu ôm.”

“Meo meo~”

Nghe được tiếng kêu kiềm nén cùng một chút khó chịu, cậu bé cùng nhân viên thu ngân về mặt sừng sốt. Ở những quầy thu ngân gần đó, mọi người thu

một màng này vào mắt, đều cảm thấy ngạc nhiên.

Con mèo này, thật sự có linh tính?

Tê Thiệu Diễn nhìn bộ dáng cậu bé ngây ngốc, vội vàng vâng lời dạ thừa vâng tiếng.

Một cô gái trẻ tuổi đứng cạnh đó phì một tiếng bật cười, cong người nhìn cậu bé nói: “Này bạn nhỏ, xem ra mèo con thật sự không thoải mái. Em vẫn nên buông nó ra đi.”

Cậu bé ngơ ngác nhìn cô gái kia, đôi mắt dần phấp phấp, oà khóc to, nước mắt rơi xuống lăn tăn trên bộ lông tuyết trắng của Tê Thiệu Diễn.

Tê Thiệu Diễn nhất thời luống cuống.

Hắn chỉ không thích bị người ôm nên muốn thả bé buông ra mà thôi, không phải cố ý làm nó khóc!

Cô gái vừa mở miệng nói chuyện kia cũng bị dọa, có chút xấu hổ đứng một bên nhỏ giọng dỗ dành, nhân viên thu ngân cũng có chút ngại người, vội vàng đem khăn đến bên người cậu bé lau nước mắt.

Người người xung quanh đều bị tiếng khóc nộ hấp dẫn, ánh mắt đều tập trung lại đây.

Tê Thiệu Diễn cúi đầu kêu vài tiếng, dùng đỉnh đầu cọ cọ ngực cậu bé, cô vùng thân thiết. Tê Thiệu Diễn nghĩ, làm như vậy nó sẽ ngừng khóc chứ?

Kết quả cho hành động kia quả thật nằm ngoài dự đoán.

Mọi người xung quanh quan sát phản ứng của mèo nhỏ đều thở phào nhẹ nhõm. . . Nhưng không ngờ, mọi chuyện lại phát triển đến mức độ vượt qua sức tưởng tượng của hắn.

Cậu bé kia gào khóc, hung bạo đem con mèo trong lòng quăng ra: “Cháu ghét mèo!”

Cho nên nói, đừng bao giờ đoán trước tâm tư trẻ nhỏ!

Tê Thiệu Diễn cảm giác như lục phủ ngũ tạng của mình đều muốn trào ra, cơ thể cọ mạnh trên mặt đất, đau rát.

“Meo~”

Một tiếng kêu đến tê tâm liệt phế, theo bản năng từ trong miệng phát ra. Dây thần kinh não giật mình nhảy dựng, cơ thể Tê Thiệu Diễn không tự chủ được sợ run cả người.

“Cái Trắng!”

Giọng nữ kích động vang lên giữa không trung truyền vào màng nhĩ hắn.

Tê Thiệu Diễn khó khăn nhìn lên liền thấy vành mắt Lục Thiên có chút ửng hồng đang chạy vội đến chỗ hắn, không đợi hắn kịp phản ứng đã bị Lục Thiên kéo vào lòng.

Được rồi, tuy hắn thực sự chán ghét bị người ôm. Nhưng trước mắt, nằm trong lòng cô vẫn an toàn nhất.

Lục Thiên nhìn đám người trước mắt đang thấp giọng xì xào bàn tán, trong lòng càng thêm nóng vội. Giương mắt nhìn phía trước thì ngay tức khắc trông thấy vị tiên sinh hàng xóm ngày kia vừa gặp, Lục Thiên bị dọa đến trắng cả mặt.

Cô vội vàng ôm Cái Trắng nép vào ngực rồi vội vàng vọt qua một bên.

Cái Trắng tựa hồ có chút không khoẻ khẽ nhúc nhích, sau đó không rên tiếng nào tựa vào người cô, hô hấp hỗn loạn cũng dần dần ổn định.

Lửa giận trong lòng Lục Thiên điên cuồng đốt, tim đập vô cùng mau. Cô quay đầu thì thấy cậu bé kia còn đang lau nước mắt khóc, miệng la hét: “Về sau mèo gì cũng đều ghét!”

Ánh mắt Lục Thiên dần dần biến lạnh, lần đầu tiên cô sinh ra xúc động muốn tai một tát.

Đám người ngày càng xao động, đủ loại âm thanh truyền tới. Một giọng nữ bén nhọn đột nhiên ở trong đám đông lộn xộn truyền vang: “Cục cưng, trời ạ, sao con lại khóc?”

Một người phụ nữ mặc váy dài, dáng người có chút biến dạng vọt lại đây, nhẹ nhàng vỗ về cậu bé phía sau lưng. Bà ta ngẩng đầu nhìn Lục Thiên bằng ánh mắt tựa hàng băng, khẽ cắn môi đứng dậy, giọng căm hận nói: “Có phải hay không cô khi dễ cục cưng nhà tôi?”

Lục Thiên lạnh lùng nhìn người phụ nữ, không nói lời nào. Nữ nhân viên thu ngân bên cạnh ngược lại giải thích nửa ngày, người phụ nữ coi như không nghe thấy, nhìn chằm chằm Lục Thiên nói: “Tôi mặc kệ! Con của tôi khóc, vừa thấy chỉ biết cô ta làm! Tôi nói cho cô biết, nếu có chuyện gì không hay xảy ra với thằng bé, tôi sẽ không tha cho cô!”

Thật không biết phân rõ phải trái!

Hoàn toàn không cần nghe nguyên nhân kết quả sự việc, chỉ biết lên mặt chỉ trích, huống hồ chắc gì bà ta không biết ai đúng ai sai? Thật không thể nào hiểu được.

Lục Thiên hừ lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng phản bác, chợt nghe phía sau vang lên giọng nam không mang một tia cảm xúc: “Phu nhân trước tiên vẫn nên dỗ cho đứa nhỏ ngừng khóc đã, bằng không chốc lát nữa cổ họng ắt sẽ không tốt.”

Lục Thiên sùng sốt, hơi hơi nghiêng mặt liền nhìn thấy Lăng Hằng Dục.

Tề Thiệu Diễn miễn cưỡng nâng mắt, thấy một người đàn ông biểu tình lạnh nhạt đứng bên cạnh, không hiểu sao cảm thấy quen quen.

Không nhớ nổi là ai, con khó chịu trong lòng lại chậm rãi khắc sâu.

Nhất là khi thấy hần nhìn Lục Thiên cười trấn an thì cái loại khó chịu này cũng ngay một lan rộng. Tề Thiệu Diễn không biết rốt cuộc mình khó chịu cái gì, ngực có chút rầu rĩ, hần thấp giọng hừ một tiếng, thành công kéo tầm mắt Lục Thiên về.

Lục Thiên nghe được tiếng kêu the thé yếu ớt, vội vàng cúi đầu nhìn thoáng qua Cái Trắng.

Bình thường Cái Trắng không thường kêu, ở nhà ngẫu nhiên va chạm vào cái gì cũng không nghe cái Trắng kêu lấy một tiếng, nhưng hôm nay, cô nhiều lần nghe được Cái trắng kêu.

Đặc biệt tiếng kêu kia thật thảm thiết, Lục Thiên cảm thấy lồng ngực đau đớn như bị cứa xé.

Lục Thiên rũ mắt xuống, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh chậm rãi vỗ về lưng Cái Trắng.

Người phụ nữ kia sau khi nghe thấy Lăng Hằng Dục nói, biểu tình trên mặt ngày càng xấu, bà ta chỉ thẳng tay vào mặt Lăng Hằng Dục, “Được! Được! Hai cô cậu, đức hạnh của mấy người cũng quá tốt nhỉ, cư nhiên còn dám uy hiếp tôi! Tôi nói cho hai người biết, các người chết chắc rồi! Tôi lập tức gọi chồng tôi đến! Hai đứa chúng bây đừng hòng chạy!”

Người phụ nữ nói xong, liền lấy điện thoại di động ra bấm số, sau khi kết nối thì bắt đầu loạn rống với đối phương bên kia.

Lục Thiên nhíu mi, giật giật môi như muốn nói cái gì nhưng đã bị Lăng Hằng Dục đè nén xuống.

“Không có việc gì, cô cứ để tôi.” Lăng hằng Dục nói.

Tề Thiệu Diễn ghé vào lòng Lục Thiên, yên lặng nhìn lăng Hằng Dục trở mình xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Người tụ tập tại cửa siêu thị ngày càng nhiều, hiện tại đã đến thời gian tan tầm, rất nhiều người vừa mới tới siêu thị cũng đến hóng chuyện. Âm thanh xì xào bàn tán quanh bốn phía cũng dần lớn, Lục Thiên có chút không thoải mái đem đầu Cái Trắng nhét vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Cái Trắng không có việc gì đâu “.

Cái Trắng: “Đừng đem tôi nhét vào ngực cô. . . Ê, này!”

Người phụ nữ kia chế nhạo tuyên dương “việc xấu” của Lục Thiên và Lăng Hằng Dục với người xung quanh, giống như bọn họ thật sự là kẻ xấu tội ác tày trời. Ánh mắt trào phúng mang theo tìm tòi nghiên cứu xem kịch vui đều phóng mạnh lại đây, vào thời khắc này, những ánh mắt đó đều không chút để ý tràn đầy lực sát thương.

Ngay cả quản lý siêu thị cũng kinh động, vội vàng chạy lại.

Sau khi hỏi rõ nguyên nhân gây ra sự việc, biểu tình trên mặt nữ quản lý siêu thị gần bốn mươi tuổi có chút không nén được giận. Đây là chuyện gì?

Cô gái đó một không động thủ hai không động khẩu, đừng nói thương tổn thân thể, ngay cả thương tổn tinh thần đều không có, ngược lại mèo của cô ấy còn bị ném mạnh xuống đất, sắp dùng sinh mệnh đem đi tặng rồi.

Chỉ cần mở camera theo dõi, ai đúng ai sai bày ra cả đấy.

Quản lý siêu thị nghĩ tới, Lục Thiên đương nhiên cũng nghĩ tới rồi, cô hạ giọng vụng trộm hỏi: “Vì sao không trực tiếp mở camera theo dõi?”

Lăng Hàng Dục nói: “Tôi không ngại tốn chút thời gian khiến cho bọn họ hiểu thế nào là hậu quả khi làm bậy.”

Còn có thể ở cùng Lục Thiên một lúc nữa. Ừm, một công đôi việc.

Tề Thiệu Diễn hí mắt, nhìn thoáng qua Lăng Hàng Dục, trong lòng lặng lẽ “Phi” một tiếng.

Đàn ông nhìn đàn ông, cực kỳ quá rõ ràng.

Chồng của người phụ nữ kia đến rất nhanh, vừa vào cửa liền thở hổn hển rống lên: “Ai bắt nạt cục cưng nhà chúng ta?”

Thằng bé kia đã ngừng khóc, chỉ là hốc mắt vẫn còn hồng, thấy ba ba tiến vào thì chầm rãi ngẩng đầu nhìn qua: “Ba ba, ba ba ôm.”

Người đàn ông đó vóc dáng không cao lắm, hơi béo. Tóc cẩn thận chải vuốt về phía sau đầu, khiến cho người ta nhìn vào có cảm giác nghiêm cẩn, mặt vuông vức hình chữ quốc (国), cùng đôi mắt một mí nhỏ tí ti. Tuy nhiên lời lẽ tuôn ra từ trong miệng hẳn cùng với ngoại hình có cách biệt nghiêm trọng.

Ông ta đó chen ngang ôm lấy thằng bé, nghe người phụ nữ bên cạnh nói liên cần nhẫn liên miên nửa ngày, nhũn mảy cảm tức nhìn Lục Thiên, có ý đồ đi lên làm một trận.

Lăng Hàng Dục kéo Lục Thiên về phía sau, ánh mắt rét lạnh phóng qua, sắc bén như kiếm. Người đàn ông dưới chân mềm nhũn, ngay lập tức dừng bước.

Ánh mắt như vậy, khiến cho người ta không thể không dò xét.

Giọng người phụ nữ kia còn ở phía sau kêu la: “Chồng, mau cho bọn nó biết tay! Dám bắt nạt cục cưng nhà chúng ta, mau khiến cho chúng ngồi tù, phải chịu khổ mới biết cái gì gọi là vương pháp!”

Hiện tại quản lý có chút bất đắc dĩ, bà vội vàng khuyên giải: “Vị phu nhân này, chúng ta có thể mở camera theo dõi xem rốt cuộc con của bà có bị thương hay không....”

Thanh âm của quản lý rất nhanh bị bao phủ bởi tiếng gào to của người phụ nữ: “Đừng hòng bóp méo sự thật! Thời điểm tôi tới đã nhìn thấy hết!”

Thằng bé kia nhìn trái nhìn phải, “Òa” một tiếng liền khóc to.

Được rồi, cùng phụ nữ ngang ngược vô lý như vậy nói chuyện thật sự không nói nổi.

Người đàn ông bình tĩnh lại, đề xuống lửa giận cùng với sự bất an đang lơ mơ nhen nhói, mở miệng nói: “Các người cũng nhìn rõ tình huống hiện tại, con tôi lúc bình thường sẽ không khóc nháo như thế, đã như vậy....”

“An tiên sinh hình như bị mắc chứng hay quên, là một nhà kinh doanh thì trí nhớ như vậy không thể dùng được.” Lăng Hàng Dục đánh gãy lời hắn, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, nói: “Một khi đã như vậy tôi sẽ giúp An tiên sinh nhớ lại một chút, tất cả ngọn nguồn thủ đoạn của công ty ngài đây cùng với vài mảnh khoé nho nhỏ, e rằng An tiên sinh đều quên rồi?”

Tình thế phát triển quanh co, làm người ta trở tay không kịp.

Tề Thiệu Diễn lúc này mới ngẩng đầu nhận thức, nghiêm túc đánh giá Lăng Hàng Dục, rốt cục nhớ tra hắn là ai.

Công tử của tập đoàn Nguyên Hòa, con trai của lão lừa ngọc đó.

Biểu tình trên mặt người đàn ông đờ đẫn, hắn sững sờ nhìn người trước mắt, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, vồ ốt lộ ra nụ cười giả dối, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy cứng nhắc: “Thì ra...thì ra là tiểu thiếu gia nhà họ Lăng, An mỗ biết sai...còn...còn xin thứ lỗi. Chuyện này khẳng định có hiểu lầm! Vị bên cạnh hẳn là bạn gái của Lăng thiếu gia? Ôi! Bà xã nhà tôi dạo này tính tình có chút nóng nảy, là tôi không dạy dỗ tốt!...”

Lục Thiên nhú mi, miệng giật giật. Thế nhưng cứng rắn đem những lời muốn nói nghẹn lại cổ họng.

Lăng Hàng Dục cười cười, không có phủ nhận quan hệ giữa hai người.

Người đàn ông biết rõ bà xã nhà mình tính tình như thế nào, giờ khắc này nhìn Lăng Hàng Dục và Lục Thiên đều có chút sợ hãi, trong lòng cũng rõ ràng vợ mình nói hươu nói vượn bao nhiêu phần. Giờ phút này hắn hận không thể hung hăng đánh cho người đàn bà kia một trận, công ty nhỏ nhà bọn họ khó khăn lắm mới có cơ hội hợp tác cùng tập đoàn Nguyên Hòa, nếu chọc giận vị công tử này, phỏng chừng ngày mai cả nhà bọn họ đều ăn không khí mát.

“Không cần không cần. Thằng bé nhà tôi da dày thịt béo, có đụng nữa cũng không sao.”

Cái loại thái độ này, làm Lục Thiên ghê tởm một trận.

Người phụ nữ hình như cũng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, ngậm chặt miệng không dám thở mạnh. Thằng bé kia nhăn mặt, nước mắt lưng tròng chuẩn bị gào khóc, người phụ nữ thấy thế vội vàng khăn trương bịt lại miệng nó, dùng ánh mắt cảnh cáo đứa nhỏ không được khóc tiếp.

Gặp phải cha mẹ như vậy không mục thì cũng nát, Lục Thiên có chút nhìn không được, hiện tại cô cũng lười so đo camera cái gì, chỉ muốn nhanh chóng mang Cái Trắng đến bệnh viện xem có vấn đề gì không.

Mà người hóng chuyện xung quanh được một phen xem đã ghiền.

Lăng Hàng Dục gật đầu: “Nếu An tiên sinh có thể hiểu được thị phi như vậy, chúng ta cũng bớt đi được nhiều phiền toái. Mèo của nhà chúng tôi bị con của các người ném xuống đất, phỏng chừng lát nữa sẽ đi viện. Trong thời gian đó đem chi phí chuyển lại đây, chúng tôi sẽ không truy cứu. Cụ thể là bao nhiêu, hy vọng An tiên sinh trong lòng tự biết rõ. À đúng rồi, về việc hợp tác của công ty ngài cùng Nguyên Hòa, ta thấy có thể dừng lại được rồi. Chúng tôi không cần đối phương hợp tác không có năng lực phân biệt như vậy, thậm chí phu nhân ngài đây trước đó còn vũ nhục bạn gái của tôi.”

Có biết xấu hổ hay không? Ai là bạn gái anh?

Tề Thiệu Diễn liếm liếm móng vuốt, một lần nữa tròn trắng mắt nhìn Lăng Hàng Dục.

Đồ đàn bà phá sản! Lão ta hung hăng cắn chặt răng, cười tới mặt đầy nếp nhăn, tiễn Lăng Hàng Dục cùng Lục Thiên ra ngoài, xoay người đen mặt nhìn biểu tình vợ mình đại ra, hạ giọng nói: “Còn không mau cút về nhà! Chỉ biết làm chuyện mất mặt.”

Dọc đường đi Lục Thiên không nói một câu nào, im lặng nhìn nhìn Lăng Hàng Dục ra lấy xe, mở miệng nói: “Lăng tiên sinh, tôi tự gọi xe là được rồi.”

Lăng Hàng Dục bất đắc dĩ nói: “Lục tiểu thư, lúc này có chút mạo phạm.”

Lục Thiên lắc đầu: “Anh coi như đã giúp tôi.” Cô dùng một chút, hạ thấp mí mắt: “Muru kể một mẩu tên hạ hai con chim này của Lăng tiên sinh mặc dù tốt, nhưng đối với tôi lại không thể thực hiện được. Tuy rằng cảm kích anh, nhưng tôi hy vọng không có lần sau.”

Lục Thiên hình như thật sự tức giận. Trên mặt cô không một chút thay đổi, cực kì tự nhiên, thanh âm cũng giống như trước, không một tia dao động, nhưng làm cho Lăng Hàng Dục nghe được phải nhướn mày.

Đúng vậy, từ lúc người phụ nữ kia vừa đi tới, hần liền nhận ra, phu nhân của ông chủ tập đoàn An Hoa, cái công ty nhỏ bắt nhập lưu kia. Hần có ý nghĩ dùng kế hoạch của chính mình, liền trợ giúp ngăn lại Lục Thiên, tùy tình thế mà xử lý.

Đây là kiểu suy nghĩ từ trước đến nay của hần, hần không thừa nhận bản thân sai.

Lục Thiên thần nhiên xoay người, ôm chặt Cái Trắng nói: “Thật xin lỗi”, vẫy xe taxi rồi đi.

Mắt Lăng Hàng Dục vẫn luôn dõi theo chiếc xe taxi màu lam ngênh ngang rồi đi, ý cười thần nhiên trên mặt lúc trước giờ phút này liền biến mất, đôi mắt hần tối sầm, như toát ra đốm lửa nhỏ, lúc sáng lúc tối.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Bác sĩ tỉ mỉ quan sát bụng của Tề Thiệu Diễn hồi lâu, nhìn lên Lục Thiên nói: “Không có việc gì, chỉ bị thương một chút ngoài da. Hiện tại cơ thể nó rất khoẻ mạnh, hần cô chăm sóc rất tốt.”

Tề Thiệu Diễn hướng bác sĩ quơ quơ móng vuốt. Hần ta mỗi ngày đều chỉ được ăn thức ăn cho mèo, không ngon chút nào, còn nói cái gì mà cơ thể khoẻ mạnh? Mỗi ngày hần đều dành thời gian tập luyện chạy quanh bàn trà nên mới có được sức khoẻ như ngày hôm nay được không?!

Về mặt Lục Thiên lo lắng: “Thật sự không có chuyện gì? Hôm nay nó kêu rất thảm, có thể hay không bị thương bên trong?”

Bác sĩ cười cười: “Không có việc gì, an tâm mạng về chăm sóc là ổn rồi.”

Lúc này Lục Thiên mới thở phào bước lại, vươn tay ôm cục bông tròn trịa kia vào người, lòng bàn tay có chút ngứa, cô nhìn vào cặp mắt trong trẻo của mèo nhỏ, đầu lưỡi hồng nhạt của nó hơi hơi vươn ra, Lục Thiên cảm khái sao nhân loại có thể nở xuống tay với con vật nhỏ bé đáng yêu như thế. Cô cong người, tựa như oán trách nhẹ nhàng gõ đầu Tề Thiệu Diễn: “Về sau đừng tới loại tình huống này, trốn xa một chút biết không? Tiểu ngu ngốc.”

Tề Thiệu Diễn: “. . . . .” Đừng xem tôi như trẻ con mà dễ được không?!

Đôi mắt Lục Thiên ánh lên tia dịu dàng quang mang, Tề Thiệu Diễn nghiêng đầu liền nhìn thấy, hần nhìn rõ bản thân bên trong đôi đồng tử đen láy kia, trong lòng không khỏi nhói lên tầng nhộn nhạo.

Được rồi, Tề Thiệu Diễn thừa nhận, hần không chịu nổi ánh mắt như thế.

“Meo~” Tề Thiệu Diễn cúi đầu kêu lên, xem như đáp lại lời cô vậy.

Vốn tưởng ra khỏi bệnh viện thú y, sẽ được tiếp tục chạy nhảy trên đường hưởng thụ cảm giác tự do, ai ngờ vừa đi ra đã bị Lục Thiên ôm vào trong ngực, hần bất mãn “Meo~” vài tiếng, đã bị ánh mắt uy hiếp của Lục Thiên làm kinh sợ rụt về.

Làm mèo thật sự không tốt!

Quả nhiên sau khi thành mèo cả lá gan cũng nhỏ đi không ít.

“Xin đợi một chút! Đợi một chút!”

Lục Thiên bỗng nghe được tiếng la hét thở dốc đằng sau bèn dừng bước, cô và Tề Thiệu Diễn đồng thời quay đầu, động tác tương xứng nhất trí.

Là cô gái trẻ lúc nãy ở phía trước siêu thị giúp Lục Thiên nói chuyện. Cô gái mặc quần bò, áo thun đơn giản, so với Lục Thiên vóc dáng có phần nhỏ con, gương mặt tròn trịa có chút phì. Thấy Lục Thiên dừng bước, cô nàng nhìn Lục Thiên bằng vẻ mặt nghi hoặc, vui sướng nở nụ cười, lộ ra hai cái răng khênh đáng yêu.

Đối với diện mạo cô gái, Lục Thiên vẫn sinh chút hảo cảm, cô lịch sự cười, hỏi: “Có chuyện gì không?”

Cô gái trẻ hất bím tóc đuôi ngựa về phía sau, cười tủm tỉm lấy ra điện thoại di động, vẻ mặt chờ mong nhìn Lục Thiên: “Có thể cho em chụp chung một tấm ảnh được không?”

“Phốc ---”

“Meo?”

Lục Thiên và Tề Thiệu Diễn vẻ mặt khiếp sợ nhìn cô.

Tề Thiệu Diễn sững sờ nhìn Lục Thiên, lại nhìn qua cô bé này, trong lòng từ từ dâng lên mãnh liệt một loại cảm giác quý dị, hiện tại bách hợp* là xu thế chung của thời đại sao?”

(*) Bách hợp: Đồng tính nữ.

Mà đáy lòng Lục Thiên hình như có hàng ngàn con thảo nê mã chạy qua, cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt sáng sủa của cô gái, có một loại ảo giác hốt hoảng.

Mặt cô gái chậm rãi đỏ lên, có chút kích động khoa tay múa chân nói: “Quả nhiên không có nhìn lầm, thật sự là Cái Trắng a. Vậy chị là -----“

“Hừ!” Lục Thiên vội vàng đánh gãy lời cô.

Mang đầy tính uy hiếp, đe dọa.

Không thể nào ngờ được có thể dễ dàng bị nhận ra như thế!

Sớm biết trước sẽ không dùng tài khoản Trà Trà để up ảnh. Lục Thiên lệ tuông ào ạt.

Cô gái ngẩn người, rất nhanh liền kịp phản ứng, cô hạ giọng, vẻ mặt thần bí: “Em biết, thật ra chị không muốn để cho người khác biết, yên tâm, em sẽ giữ kín miệng không nói! Ngay cả mẹ ruột em cũng không nói!”

Ngay cả mẹ ruột cũng không nói, không hiểu tại sao Lục Thiên cảm thấy thực là tào diễn tràn đầy.

Lần đầu tiên trên đường cái ngẫu nhiên gặp fan cuồng, loại sự việc này nhất thời làm Lục Thiên trở tay không kịp.

Tề Thiệu Diễn có chút buồn cười nhìn thoáng qua phản ứng kích động của cô gái, cảm thán, thì ra Lục Thiên là một vồng hồng*?”

(*) Vồng hồng: Cách nói của người Trung Quốc chỉ những người nổi tiếng trên mạng.

Bị người ta phát hiện là nhà văn mạng cũng có thể tức giận?

Phòng chừng hần bị Lục Thiên bán rẻ tung ảnh lên mạng, còn hồ sơ về bản thân đều giữ bí mật triệt để. Bằng không cô bé này làm sao có thể biết tên hần?

Xem ra hần không ít lần bị ai kia chụp lén, Tề Thiệu Diễn lẳng lặng trừng mắt nhìn Lục Thiên một cái.

Tình huống không thể chối từ, cuối cùng Lục Thiên vẫn về mặt xấu hổ chụp ảnh cùng cô gái, nụ cười có chút cứng ngắc, trái ngược hoàn toàn với cô gái nhỏ có nụ cười toả nắng, về mặt bùng bùng sức sống.

“Lão đại, chị được nhé, từ trước đến nay em và các bạn đều nghĩ người có thể viết ra loại tiểu thuyết này nhất định là một chàng trai.” Cô gái vừa lòng thoả ý đem ảnh mới chụp cất cẩn thận vào bình bảo vệ.

Lục Thiên thấy thế vội vàng nói: “A . . . . Người khác mà có hỏi đến, trăm ngàn lần nhớ giữ kín miệng nhé!”

Lục Thiên nâng trán, về mặt bất đắc dĩ.

Ở trên đường cái bị người ta kéo lại xin chụp chung tám ảnh đã là chuyện quá kỳ quái, Lục Thiên đột nhiên lo sợ thông tin bí mật về mình bị tiết lộ, vội vàng ôm Tề Thiệu Diễn chui vào trong taxi, chặn đường đầu chỉ mất mười lăm phút đến nhà nhưng Lục Thiên cũng không dám đi bộ.

Sử dụng tài khoản Trà Trà đăng nhiều bài, cô nghĩ chỉ muốn thoả mãn chia sẻ niềm vui của bản thân. Lúc ấy dưới sự kích động, Lục Thiên quên bèn đi mất vấn đề này. Nhưng hậu quả bây giờ chính là do bản thân cô tự chuốc lấy, lúc này Lục Thiên mới cảm thấy bản thân có chút xúc động.

Lục Thiên đăng nhập tài khoản, lục lọi tìm kiếm mấy bài đăng ít ỏi trên trang cá nhân, mới phát hiện tổng cộng trong hai mươi mấy bài đăng thì hết bảy bài đều là ảnh chụp Cải Trắng, hầu như mỗi ngày đều có, trừ bỏ tin tức về chuyên mục xuất bản tiểu thuyết rất nhiều năm trước, còn lại đều là ảnh chụp mèo.

Chẳng trách người ta nhận ra cô.

Lục Thiên nghĩ nghĩ, nhưng không có xoá bài. Tuy có chút quý dị nhưng việc làm này thực sự có ý nghĩa mà cô đã làm trong chừng ấy năm, vẫn nên để tự nhiên chút đi.

Về sau không cho Cải Trắng ra phố chạy nhảy nữa, đi dạo trong tiểu khu là tốt rồi.

Hi vọng Cải Trắng về sau sẽ không cáu kỉnh với cô, hic, tốt nhất nên như vậy.

Tề Thiệu Diễn hoạt động nguyên ngày, còn bị đập một cước, khí lực hiện tại cũng không còn, ngoan ngoãn cuộn thân mình lại thành một đoàn. Xe taxi hơi hơi nảy lên nảy xuống, êm ả chạy rì rì, mí mắt dần dần nặng trĩu, không biết tự khi nào liền dính lại với nhau.

Lục Thiên nhìn tướng ngu nhu thuận của Cải Trắng, miệng không nhịn được răng rắc hé ra, bất quá không có biểu hiện ra ngoài.

Cải Trắng sao mà đáng yêu thế, căn bản cô không nhịn được mà không chụp nó nha!

#Tác giả: Mỗi ngày đều bị đáng ngủ của con mèo làm đến thất điên bát đảo, bệnh, tâm bệnh, biết khi nào mới hết?!

Tề Thiệu Diễn (bất đắc dĩ buông tay): Ai bảo bộ dạng tôi đẹp trai như vậy, haizz... Thiên ý khó tránh thiên ý khó tránh.#

Vừa mới bước vào nhà chưa được bao lâu, Lục Thiên chân tay rã rời bế Cải Trắng ngủ mê mết đặt trên sofa, ngay lúc đó tiếng chuông điện thoại rung lên âm thanh. . .tiếng đánh gà xịt máu.

Lục Thiên bất đắc dĩ nhận điện thoại, quả nhiên giọng nam bên kia điện thoại so với tiếng chuông di động thực sự rất giống nhau, tiếng đánh gà xịt máu.

“Honney, có nhớ tôi không? Tại sao trở về lâu như vậy còn không gọi điện báo tôi, chẳng lẽ không sợ tôi lo lắng sao?”

Sắc mặt Lục Thiên tối sầm, nhìn thoáng qua màn hình di động, biểu tình khó coi đến mức tận cùng, cô run run tay cúp điện thoại, cái thứ loẹt toẹt kia còn chưa hoàn toàn hiểu rõ tiếng phổ thông mà lại dám dùng giọng điệu đồ du đảng đến tận đây.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Thời điểm Tề Thiệu Diễn tỉnh lại, liền thấy Lục Thiên chân trần ngồi trên tấm thảm trắng thuần ngoài ban công, trên chiếc mũi thanh tú là cặp kính có gọng viền vàng tinh xảo, từng chông từng chông sách trên mặt đất hiếm thấy rất quý có củ sắp xếp cẩn thận. Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu thẳng vào nhà, xuyên qua cửa vẽ thành từng vệt sáng thưa thớt cùng bóng râm chiếu rọi trên mặt Lục Thiên, hơi hơi chớp.

Tề Thiệu Diễn bước chân rất nhẹ, Lục Thiên đang chăm chú lục lọi sách căn bản không chú ý tới quả cầu di động màu trắng kia. Ngón tay cô run nhè nhẹ, tốc độ lật trang giấy có chút nhanh, cô cũng không để ý chút nào. Đại khái đang tìm tư liệu đi, dung lượng não của một số nhà văn mạng không quá phong phú, thường xuyên gặp phải trường hợp như vậy, chỉ vì một câu hoặc một chữ mà phải lục tung lên, đó là chuyện bình thường.

Tề Thiệu Diễn biết bản thân lúc này không được đi quá nhiều cô. Nhìn thấy ngày thường Lục Thiên cái gì cũng dùng túng hấn, nhưng mà trong khi Lục Thiên đi tìm đọc tư liệu hoặc đánh máy, nếu hấn gây ra chuyện, ánh mắt kia sẽ bất thành linh phóng tới khiến Tề Thiệu Diễn cả người căng thẳng.

Tuy rằng việc không cẩn thận chạy đến giá sách đem sách cùng những thứ khác phá cho lung tung lộn xộn, hoặc là việc ở trên xô pha cào ra một đống xối, dù loại sự tình, cũng không phải chủ ý của hấn.

Vì vị Tề ca cao lãnh lúc trước kia, đã sớm một đi không trở lại.

Mảnh tróc da nhô sau lưng Tề Thiệu Diễn đã hoàn toàn khôi phục, nhưng còn một chút dấu vết nhạt, cũng may là mèo Ba Tư lông rậm, tầng tầng lớp lớp lông trắng nên hoàn toàn che đi vết sẹo bé tí kia. Mặc dù là như vậy, Lục Thiên cũng đau lòng vài ngày, nước mắt lưng tròng ôm hấn, miệng nói mãi : "Ồi Cái Trắng đáng thương nhà chị."

Nói cứ như hấn bị lợn húc ấy.

Tề Thiệu Diễn cảm thấy có chút nhàm chán, đi vào nhà vệ sinh bài tiết thức ăn một phen, sau đó chân trước ghé vào trước bồn rửa mặt màu trắng, dùng miệng gạt lên vòi nước sạch rửa mặt. Dòng nước róc rách chảy xuống, lông trên mặt hấn đều dính sát vào nhau, chỉ chừa lại một đôi mắt trong trẻo.

Hôm nay mình cũng đẹp trai như trước.

Tề Thiệu Diễn vừa lòng chải chuốt bộ lông, lúc chuẩn bị tư thế nhảy xuống ghế nhỏ, dưới chân bỗng nhiên bị trượt một cái, sau đó cả thân hình liền va chạm thân mật với gạch men sứ bóng loáng.

Kế hoạch của hấn là vận động mỗi mỗi buổi sáng, nhưng vận động kịch liệt như vậy chẳng phải rất khoa trương?

Đáng thương hai cái móng sau của hấn còn cứng ngắc dính chặt vào trên ghế, cả cơ thể trong trạng thái treo lên một nửa, hoàn toàn là tư thế quỷ bá.

Thanh âm kịch liệt ngã sấp xuống kia thành công làm cho Lục Thiên buông đồng sách phủ đầy bụi chạy lại.

Sau đó bị bộ dáng cúi đầu xưng thần của Cái Trắng làm cho bật cười, dựa vào cửa phòng tắm cười không thẳng nổi thắt lưng.

Mãi đến khi trong lòng Tề Thiệu Diễn đang lẳng lặng tích góp từng tí lửa giận "Meo" lên một tiếng, sau đó mới vội vàng đi vào giúp hấn.

Đại khái là Lục Thiên buổi sáng ngủ dậy sẽ đi tắm, nên phòng tắm ướt sũng, Tề Thiệu Diễn thật vất vả đứng vững thân mình, phát hiện một mảng lớn ẩm ướt trước ngực, dính dính như đồng đất dùng để trồng cây.

Cái loại cảm giác dính dáp khó chịu này nhất thời làm cho Tề Thiệu Diễn xúc động muốn tự sát.

Tề Thiệu Diễn ở trên nền gạch men sứ trơn trượt ma xát nửa ngày, dùng sức giữ lông, tiếp tục hăng hái đi ra ngoài, nhưng mà dưới chân lại không vững như Thái Sơn giống hấn nghĩ, ngược lại như là nhấn hai cái nút phóng ca-nô trượt trái trượt phải, bị ngã vô số lần.

Trượt a trượt, ở trên mặt đất bóng loáng, trượt nào trượt nào!

Tề Thiệu Diễn không biết vì sao tự nhiên bỏ não ra cái thần khúc đầy ma tính này, trong não không ngừng phát bài hát. Hấn vội vàng lắc đầu, đem âm thanh kì quái này đuổi ra ngoài.

Nhưng khó lòng phòng bị, Lục Thiên trên đỉnh đầu Tề Thiệu Diễn đột nhiên nhìn thấy hấn, bắt đầu râm rì lên: "Meo meo, trượt a trượt, ở trên đường bóng loáng, trượt nào! Hầy! Trượt nào!"

Tư tưởng của hấn liền bị bóp méo một cách thực vi diệu.

Tề Thiệu Diễn kéo cơ thể đã bị ngã cho tàn phế của mình bước theo nhịp tương đương quỷ dị, chậm rì rì nhảy lên xô pha, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đáng tiếc sau đó Lục Thiên hình như không còn việc gì để làm, cô trực tiếp vứt bỏ danh hiệu vinh quang "Mỹ nhân an tĩnh" ngăn ngủi, chạy đến xô pha giày vò hấn.

Này! Ít nhất thì cô cũng phải đem đồng sách lộn xộn trên ban công kia để vào ngăn tủ chứ!

Trên ban công, sách vở vương vãi thành một đống, một con mèo như hấn cũng không nhìn thuận mắt được!

Cũng may Lục Thiên hoàn toàn không biết ý nghĩ trong đầu Tề Thiệu Diễn, cô cười tủm tỉm ôm Cái Trắng từ xô pha đứng lên, ôm hấn thẳng tiến phòng tắm.

"Cái Trắng, trên người ẩm ướt cần phải lau sạch sẽ nha, nếu không sẽ rất khó chịu."

Tề Thiệu Diễn miễn cưỡng hừ một tiếng. Cả người tôi thành như vậy còn không phải tại cô sao ?

"Thôi, vẫn nên đi tắm rửa trước, vừa khéo hôm qua chưa tắm cho em"

Tề Thiệu Diễn: “. . . . .”

Cũng may đã quen với sự giày vò của Lục Thiên, đối với loại chuyện đáng xấu hổ như bị người khác ôm đi tắm rửa hắn đã chán chẳng muốn nói.

Lục Thiên thấy Cái Trắng không phản ứng liền hưng trí bưng bưng, điều chỉnh lại độ ấm của nước, đem Cái Trắng ôm vào bồn, mở ra ngăn tủ trên bộ rửa mặt, ôm một đồng chai lọ vớt tới đây.

Sau lưng Tề Thiệu Diễn chợt lạnh.

Tề Thiệu Diễn đối với chuyện tắm rửa mà nói, đã từ hưởng thụ biến thành tra tấn, phải biết rằng Tề ca trước kia là một người có bệnh sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng, mà hiện tại hắn không thể không đối mặt với sự thật rằng bản thân một khi tắm rửa sẽ bị bao trùm bởi một mùi ngọt ngào ngất chết người.

“Cái Trắng, đừng trốn nữa, tắm để thơm thơm mới được.”

Lúc tắm phải thật thơm là cái quý gì thế! Hắn là một thằng con trai, thơm để làm gì!

Từng là một người đàn ông, bây giờ là một con mèo được khiến tôn nghiêm vô hạn bị khiêu chiến, Lục Thiên dù lo là sợ ý đến mấy cũng nhìn ra cặp ánh mắt ai oán kia, rốt cuộc nhịn không được toét miệng cười.

Đành phải buông tha cho hành động “Tắm lại một lần.”

Máy sấy ẩm áp thổi trên bộ lông cực kỳ thoải mái, đám lông trắng mềm mại bị gió thổi tới thổi lui, Tề Thiệu Diễn nhắm mắt lại thỏa mãn gật đầu.

Ừm, đây mới là cuộc sống hắn nên có.

Lục Thiên nhìn độ cong quý dị dưới cái mũi hồng nhật kia, có chút kinh ngạc.

Mèo nhà cô đang cười phải không?

Loại biểu tình hưởng thụ kia là cái quý gì?

Tay Lục Thiên run lên, máy sấy trượt từ trong tay rơi ra ngoài, Lục Thiên sợ tới mức luống cuống tay chân nhật lên, nhưng không thể không đối mặt với sự thật rằng bởi vì bản thân cô sai sót nên mới làm Cái Trắng bị thương.

“Meo!” Tại sao lại có phụ nữ vụng về như cô vậy!

Lục Thiên nước mắt lưng tròng nhìn về mặt phần nộ của Cái Trắng, vội vàng cười làm lành ôm Cái Trắng ra khỏi phòng tắm.

Tuyệt chiêu dỗ dành làm lành, đặc biệt phát huy công hiệu khi mình mắc lỗi. Ừm, đây là bạn trên mạng nói cho cô biết.

Tề Thiệu Diễn nằm trên sofa tìm vị trí thoải mái, dạo qua một vòng sau đó cuộn tròn lại, sung sung sướng sướng nằm trên đó phơi nắng. Lục Thiên dường như nhớ đến bản thân còn có chính việc, miệng hô lên một tiếng “Nguy rồi” liền bỏ chạy vào phòng ngủ, lục tung một hồi, thanh âm hỗn loạn khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.

#Tác giả: chủ nhân nhà bọn họ chính là thiếu kiểm chế như vậy #

Tề Thiệu Diễn bĩu môi, thu hồi ánh mắt. Lúc này hắn mới chú ý tới màn hình chiếc điện thoại màu trắng đang yên lặng nằm cạnh hắn loé lên liên tục.

Tề Thiệu Diễn nhíu mi, dùng vuốt khéo điện thoại mở lại đây, nhìn cái tên kì lạ hiển thị trên màn hình, nhíu nhíu mày.

“Đại gia nguoi đi!!” Rốt cục nhìn thấy hai dấu chấm than to đùng ở cuối tên bèn không khỏi làm Tề Thiệu Diễn hoài nghi Lục Thiên đối với hai chữ “Đại gia” có thù hận.

Nhìn thấy màn hình hiển thị như vậy, Tề Thiệu Diễn có chút hỗn loạn.

“Meo!” Mau tới nhận điện thoại!

“Meo ô!” Lục Thiên điện thoại cô kêu!!

“Meo!!!!” Mau tới nhận điện thoại a!!!

Tề Thiệu Diễn cao giọng rống lên vài tiếng, Lục Thiên vẫn không có phản ứng. Hắn liền mặc kệ, giơ chân đá bay di động, lại không ngờ dưới chân lại trượt, mặt đập vào màn hình điện thoại.

Sau đó điện thoại liền kết nối.

Kết nối . . . . .

Mặt Tề Thiệu Diễn đầy vạch đen.

“Hello bảo bối, rốt cục chịu nhận điện thoại của tôi?”

Bên trong điện thoại truyền đến một giọng nam quái dị, cực kì giống như người Trung Quốc nói ngoại ngữ.

Tề Thiệu Diễn yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, vẻ mặt lơ đãng, miệng giật giật, yên lặng nghĩ: tôi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không làm, tôi chỉ là người đi đường thôi. ....

“Sao lại không nói lời nào? Lục Thiên?”

Tề Thiệu Diễn thờ dài, nâng móng mở loa ngoài, sau đó co lại thành một cục, ánh mắt xanh lam nheo lại thành hai đường chỉ.

Trong chốc lát, giọng nam kia nhanh chóng phóng to rất nhiều lần, vang lên trong căn phòng trống rỗng.

Lục Thiên đi ra, như hấn dự đoán.

Nhưng biểu tình trên mặt cô hấn chưa từng thấy qua, sắc mặt âm trầm làm người khác sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Tề Thiệu Diễn ở chung với Lục Thiên đã gần nửa tháng, chưa từng gặp qua Lục Thiên như vậy. Tính tình cô vẫn tốt lắm, ngày thường hấn đối với Lục Thiên đều hồ hởi, nhưng Lục Thiên vẫn tươi cười kiên nhẫn dỗ hấn, đụng tới bất cứ vấn đề gì cô cũng chỉ bủn xỉn, vẩy vẩy tay cho qua, tuy rằng có chút trách cứ, nhưng lúc đó không đen mặt đem mọi chuyện hoá giải nghiêm trọng.

Có thể coi như ngoại lệ, đây là lần thứ hai cô lộ ra biểu tình khó coi như vậy, lần thứ nhất là bởi hấn bị lừa nhỏ tung cho một cước.

Tề Thiệu Diễn không khỏi sinh lòng tò mò đối với người bên kia điện thoại. Có thể là nợ? Lục Thiên thiếu người ta mấy tháng tiền thuê nhà? Không không không, Lục Thiên tiêu tiền như nước, còn nhiệt tình mua cho hấn mấy món đồ chơi nữa kia, khả năng cô nợ tiền rất nhỏ. Là người phụ trách? Hay kẻ thù? Hoặc có thể nói bởi vì người ta trở thành người phụ trách nên mối quan hệ giữa hai người trở thành cừu địch?

Tề Thiệu Diễn bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ.

Vẫn đang miên man suy nghĩ, Tề Thiệu Diễn chợt nghe trong phòng ngủ truyền đến một tiếng vang kịch liệt. Hấn vội vàng nhảy xuống sô pha, đẩy cửa phòng ngủ còn khép hờ, chui vào trong.

Chiếc di động vô tội nằm trên mặt đất, màn hình điện thoại bị vỡ nát thành nhiều đường ngang dọc rất ghê người, Lục Thiên ngồi một mình ở bên giường không phát ra tiếng động, mặt không chút thay đổi nhìn chằm điện thoại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tuy trên mặt Lục Thiên nhất thái bình thân, nhưng Tề Thiệu Diễn lại ngửi được mùi nguy hiểm: gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Lục Thiên nhin xuống cổ huyết khí này lên trong lòng, kinh ngạc nhìn vàng sáng chói mắt ngoài cửa sổ. Tiếng ve kêu thanh thanh rót vào tai, mỏng manh như sợi tơ tằm sắp đứt. Giờ khắc này Lục Thiên mới có cảm giác thời gian trôi qua nhanh, chỉ có thể dừng lại dưới ngòi bút buồn triền miên của chính mình giữa những câu từ, có thể hình dung như một bản giao hưởng êm đềm, ta mãi đắm chìm trong đó mà ngỡ quên đi hiện thực giữa chốn bẽ bộn của cuộc sống.

Cục bông trắng xoá dưới chân phát ra tiếng kêu meo meo yếu ớt, Lục Thiên sùng sốt, định thần trở lại, nhìn Cái Trắng nằm sấp dưới chân mình, cặp mắt xanh lam trong trẻo mang theo tia tìm kiếm nhìn chăm chăm vào cổ.

Lục Thiên thầm than cứ chỉ điên rồ của mình, một phen ôm lấy Cái Trắng, dùng cảm cộ cộ, lười biếng nói: “Vẫn là Cái Trắng tốt nhất, vừa nghe lời vừa đáng yêu, lại không kêu loạn.”

Trong phòng ngủ, đồ đạc loạn thất bát tao, trên sàn nhà cái gì cũng có, di động thì ở dưới chân, sách bộ đủ loại, hành lí đặt kế bên góc tường, đồng quần áo đặt bên trong sắp xếp rối loạn.

Ánh mắt Tề Thiệu Diễn giờ đây thật sự quá mức bén nhọn cùng ghét bỏ, Lục Thiên không thể xem nhẹ. Hai tay cô tạo thành hình chữ thập, nhìn Cái Trắng cười tủn tỉm: “Cái Trắng, vì sao chị lại thấy em quá thông minh?”

Có thể nghe hiểu ý của cô, có thể cảm nhận được cảm xúc của cô, thậm chí còn có thể làm ra một ít phản ứng kì quái.

Tỷ như hiện tại, biểu tình trên mặt Cái Trắng càng hiện ra rõ ràng ----- ghét bỏ.

Tề Thiệu Diễn cúi đầu, cảm thấy bản thân cần bình tĩnh một chút.

Dưới chân, màn hình điện thoại bị vỡ đột nhiên sáng lên, khối đen trên màn hình chợt hiện, dù không muốn nghe cũng không thể không cảm lên. Lúc này, Lục Thiên nhiên không nghĩ tới còn có người có thể gọi điện cho cô, dấu sao vòng xã giao của Lục Thiên vốn rất hẹp, trừ bỏ biên tập A Giang, cũng chỉ còn lại bạn tốt An Thư.

Lục Thiên xoay người nhấc lên đi động, nhìn màn hình vỡ vụn không thể dùng được nữa, Lục Thiên có chút hối hận với hành động vừa mới của mình.

Xúc động là ma quỷ, những lời này quả nhiên không sai.

Nhưng nếu vẫn là cái người đáng ghét kia gọi đến, cô hẳn nên tận lực đập nát hoàn toàn mới đúng.

Di động rung lên hồi lâu, sau đó không có động tĩnh. Lục Thiên bất đắc dĩ đặt điện thoại di động lên bàn, ôm Cái Trắng ra phòng khách, ngồi xếp bằng trên sofa, có chút phát sầu nhìn bản thảo còn đang dở.

Chuyên mục đã nghĩ ra, những bài viết một chữ cũng không nghĩ được. Hiện tại, ngay cả blog Lục Thiên cũng không mở, bạn trên mạng cả ngày lẫn đêm đều kêu gào cô nhanh chóng cho ra tác phẩm mới, nhưng thật sự một chút ý tưởng cô cũng không có.

Ở trong mắt quần chúng, dễ dàng viết ra một quyển tiểu thuyết tình yêu là chuyện rất đơn giản sao?

Nhưng thật sự là cô cứ nghĩ tới nam nữ nhân vật chính làm cái gì mà thân mật. . . . . sẽ đánh chữ lung tung hết.

Thực sự chỉ có thể tự mình trải qua mới nhận thức được?

Hoặc có thể nói, tìm bạn trai. . . . . Thử xem xem?

Ý tưởng vừa mới chớp lên trong đầu, đã bị Lục Thiên nhanh chóng cắt đứt.

Haha, Lục Thiên, mày làm sao có thể tùy tiện như thế?

Lục Thiên quay đầu gắt gao nhìn chăm chăm vào cái đuôi của Cái Trắng đang phe phẩy trên màn hình máy tính, đột nhiên nở nụ cười, nổi lên hứng thú trêu đùa nó: “Cái Trắng, tác phẩm mới viết về em được không?”

Ánh mắt Cái Trắng bỗng nhiên trừng lớn, co rụt người lại. . .

Lục Thiên phì một tiếng bật cười đến chảy nước mắt. Tay cô run rẩy chỉ về phía Cái Trắng, ôm bụng ở trên sofa lăn lộn: “Phản ứng này thật chọc cười, cứ giống như nghe hiểu vậy.”

Vô nghĩa! Đương nhiên có thể nghe hiểu! Tề Thiệu Diễn lạnh lẽo trở mình hướng Lục Thiên khinh bỉ.

Tề Thiệu Diễn thấy tâm tình Lục Thiên rõ ràng có chuyển biến tốt, cũng không lại đi rồi rấm người gọi điện thoại trước đó là ai. Hắn nhìn Lục Thiên một cái, trầm ngâm, trong lòng không biết nghĩ gì.

Tề Thiệu Diễn quay đầu nhìn Lục Thiên, mới thấy hành động của cô không hề dừng lại, nhưng ánh mắt rõ ràng có chút thất tiêu.

Tề Thiệu Diễn sững sờ, trầm mặc một lát, đang muốn mở miệng kêu lên phân tán sự chú ý của cô thì chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên thanh tú.

Lục Thiên có chút chần chờ đứng dậy, đem laptop đặt qua bàn trà, theo thói quen lưu lại bản thảo, mới chạy đến cửa thăm dò: “Ai vậy?”

Tề Thiệu Diễn cũng cảm thấy kì quái, ở chung nhiều ngày như vậy, trước kia hắn chưa từng thấy có người đến nhà Lục Thiên.

“Là em.” Một giọng nữ hơi thấp mang theo vài phần vội vàng cùng chua xót, “Chị Lục. Em là Tề Tiểu Uyển.”

Vừa nghe xong câu đầu tiên, đã thấy toàn thân Tề Thiệu Diễn run lên kịch liệt, lông trên người dựng đứng. Đó là giọng nói quá mức quen thuộc mà hắn đã nghe hàng trăm lần, vô luận có chút chua xót nhưng vẫn trong trẻo, hoặc lúc khi làm nũng, vội vãnh hắn, . . .

Đứa em gái đã gắn bó với hắn từ lúc nhỏ đến khi trưởng thành, gần hai mươi ba năm, ngày nào cũng nghe, có thể không quen thuộc?

Lục Thiên kinh ngạc mở cửa, vừa mở thì liền nhìn thấy Tề Tiểu Uyển ừ ừ đứng trước cửa, bộ dáng có chút chật vật, váy ca rô sọc mặc trên người có nhiều nếp nhăn, đôi giày cao gót màu trắng cũng bị bẩn. Mồ hôi trên trán thấm ướt nhẹp, hốc mắt Tề Tiểu Uyển trào ra màn sương mù hơi hơi, cô nhìn Lục Thiên một cái, cụp mắt.

Trong ấn tượng của mọi người, Tề Tiểu Uyển chưa từng có bộ dáng chật vật như vậy. Mặc dù trước đây nghịch ngợm bị bố mẹ giáo huấn, con bé cũng

chỉ nhìn về phía hấn và anh trai nhếch môi cười cười, kiên cường mà lạc quan.

Nhưng hiện tại, Tề Thiệu Diễn nhìn bộ dạng em gái nhà mình như vậy, trái tim một trận co thắt, đau đớn dữ dội.

Lục Thiên hoảng sợ, kéo tay Tề Tiểu Uyển vào nhà, cũng không để ý đến chân Tề Tiểu Uyển còn mang giày, để giày để lại những vết bụi bẩn đậm nét trên sàn nhà.

Lục Thiên vội vàng đỡ Tề Tiểu Uyển vào phòng khách, đi về phía phòng tắm lấy ra một chiếc khăn lông lớn phủ lên tóc Tề Tiểu Uyển, nhẹ nhàng thay cô xoa xoa.

Tề Thiệu Diễn cố hết sức: nhảy lên sô pha, móng vuốt yếu ớt bám lên người Tề Tiểu Uyển, nhẹ nhàng kêu một tiếng, cuộn tròn vào lòng Tề Tiểu Uyển.

Tay Lục Thiên phấn chấn run lên, bản thân cô mang Cái Trắng về ở chung lâu như vậy cũng chưa từng thấy nó đối xử thân mật như thế với mình.

Cái Trắng đúng là con mèo đứng núi này trông núi nọ.

Tề Tiểu Uyển nhìn Cái Trắng, cười cười nói: “Đây là Cái Trắng mà chị thường chụp ảnh đăng lên weibo sao?”

Lục Thiên cười tủm tỉm gật đầu.

Tề Tiểu Uyển lấy tay chọt chọt mặt Cái Trắng, đối phương một chút cũng không tức giận, hiếu kỳ nói: “Cái Trắng rất thích gần gũi với người? Thật ngoan ngoan nha.”

Lục Thiên liếc mắt nhìn hấn, thản nhiên nói: “Dù sao cho tới bây giờ nó cũng không thích thân thiết với chị.”

Một cổ đồ kị nòng hậu.

Tề Tiểu Uyển nhìn không được uốn cong khoé miệng, sờ sờ bộ lông mềm mại của Cái Trắng. Mắt rĩ xuống, lông mi tự nhiên run rẩy để lộ một tia cảm xúc bí ẩn, cô cẩn thận nhìn Lục Thiên đang lau tóc cho mình, nước mắt bắt đầu rơi: “Cảm ơn, chị Lục.”

Lục Thiên cúi xuống nhìn cô, tươi cười thoải mái: “Không có việc gì.”

Tề Tiểu Uyển cúi đầu, sau một lúc trầm mặc mới lẩm bẩm nói: “Em thật sự không biết đi nơi nào mới tốt, anh hai còn nằm viện chưa tỉnh lại, công ty cũng xảy ra chuyện, anh cả mấy ngày nay không về nhà. Trong nhà bắt đầu rối loạn, em lại không thể giúp được gì. Chị Lục, em không có một người nào, không có bạn bè để trút lòng tâm sự, đành phải đến tìm chị. Em biết như vậy có chút đường đột, xin chị cho em ở lại một lúc, một lúc nữa thôi là được rồi.”

Từng câu từng chữ của Tề Tiểu Uyển truyền vào màng nhĩ Tề Thiệu Diễn không sót chữ nào, hấn ngẩng mạnh đầu nhìn Tề Tiểu Uyển, trái tim nhói lên dữ dội.

Nguyên lai cơ thể hấn vẫn còn, chỉ là. . . . không tỉnh lại sao?

Mà trong nhà. . . . Đã loạn thành như vậy?

Cô gái ngốc. Lục Thiên nhìn không được nhẹ nhàng đưa tay gõ một cái lên trán cô, nhìn Cái Trắng không hiểu tại sao đang phát run trong lòng Tề Tiểu Uyển, bộ dáng thuận theo nói: “Không có việc gì, đừng ngại. Em xem, Cái Trắng của chị thích em như vậy, em hấn nên ở lại lâu hơn mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 13

Tề Tiểu Uyển chậm rãi ngẩng đầu, gạt mình nhìn nụ cười âm áp của Lục Thiên, nhìn không được chep miệng, nước mắt lưng tròng đưa tay ôm lấy Lục Thiên: “Cảm ơn chị Lục.”

Lục Thiên vỗ nhẹ lưng Tề Tiểu Uyển, cất giọng nhẹ nhàng: “Không có việc gì, không có việc gì.” Thanh âm của cô rất nhẹ, từng chút từng chút rót vào trong lòng Tề Tiểu Uyển, tâm tình rung động bất an rốt cuộc theo Lục Thiên trấn an mà bình tĩnh xuống.

Tề Thiệu Diễn trốn ở trong lòng Tề Tiểu Uyển, an phận nhu thuận cọ cọ, ngọt ngào kêu vài tiếng, làm đủ trò lỏi kéo sự chú ý. Chỉ là Lục Thiên cùng Tề Tiểu Uyển đều không nhìn thấy thần sắc trong cặp mắt xanh thăm kìa dần dần rét lạnh.

Tề Thiệu Diễn không nghĩ tới cơ thể của mình vẫn còn. Hấn đã chuẩn bị tốt tinh thần cho trường hợp tệ nhất, bản thân có thể đã chết, thi thể đã thành một đồng tro cốt.

Hắn có thể trở về không? Lấy thân phận của Tề Thiệu Diễn?

Tương tượng như vậy, trái tim Tề Thiệu Diễn không khỏi kinh hoàng.

Tề Tiểu Uyển cúi đầu, miệng nói ra từng lời nói đứt quãng, Lục Thiệu nghe được cái hiểu cái không. Nhưng cô vẫn bộ dáng chuyên tâm chú ý, thỉnh thoảng gật gù đầu, cười thân thiện.

Lục Thiệu nghe không hiểu, nhưng mà Tề Thiệu Diễn càng nghe càng kinh hãi.

Hai vị trưởng bối nhà Tề gia ngày đêm âm ỉ, trong nhà cả ngày gà chó không yên, anh cả Tề Thịnh Sở vừa ở lại công ty, vừa trông Tề Thiệu Diễn, đi qua đi lại hai nơi, cũng không chịu đi về nhà. Mà hội đồng quản trị công ty cũng âm ỉ suốt ngày, Tề gia từ trên xuống dưới, đã không còn chỗ nào an bình.

Trách không được Tề Tiểu Uyển phải trốn đến chỗ Lục Thiệu.

Tề Tiểu Uyển cắn cắn môi nói: “Mấy người bạn của anh hai, bọn Mạc Từ Hằng cũng sắp điên rồi, đem đoạn băng theo dõi buổi tối gặp chuyện hôm đó xem đi xem lại đến cả trăm lần. Chẳng qua như vậy thì có tác dụng gì? Tên lái xe gây chuyện đã bắt được, do say rượu, làm hỏng cả đời anh hai.”

“Trong khoảng thời gian này, áp lực của em thực sự quá lớn, ngay cả bệnh viện cũng không dám đi. Nhiều người tới như vậy, ngoại trừ mấy người thân cùng bọn Từ Hằng, còn có ai thật tâm đâu? Những người đó mang theo gương mặt hư tình giả ý, chảy nước mắt nói cái gì hy vọng anh hai sớm tỉnh lại, nhưng em chỉ nhìn thấy bộ dáng bọn họ cúi đầu cười trộm.”

Lục Thiệu thở dài, không biết làm thế nào mới an ủi được cô.

Tề Thiệu Diễn cúi đầu, không nhìn rõ biểu tình.

Lục Thiệu hiếm khi thấy buông xuống máy tính, thời gian giữa trưa đều cùng Tề Tiểu Uyển nói chuyện, tình kiện hẳn vô cùng tốt, ngược lại làm cho Tề Tiểu Uyển có chút ngượng ngùng.

“Em quá rầy rệ như vậy, thật sự không có việc gì sao?” Tề Tiểu Uyển đỏ mặt, có chút ách náy mở miệng.

Lục Thiệu nhéo nhéo mặt cô, cười tủm tỉm nói: “Này đâu có ảnh hưởng gì? Chị bình thường thật sự rất nhàm chán, ngoài xem sách thì chính là đùa mèo.”

Tề Thiệu Diễn yên lặng trừng mắt nhìn Lục Thiệu.

Tề Tiểu Uyển không khỏi mỉm cười, nhìn thấy Cái Trắng vẻ mặt khó chịu trong lòng, nói: “Cái Trắng ngoan như vậy, thảo nào chị thường xuyên đăng hình nó lên weibo.”

Ha ha. Tề Thiệu Diễn dưới đáy lòng cười lạnh hai tiếng.

Lục Thiệu yêu kiều ngẩng đầu: “Hừ, chị đang muốn đem nó tặng người ta.”

Cô dám! Tề Thiệu Diễn phẫn nộ cào vào không trung một cái.

Đến thời gian dùng cơm chiều, Lục Thiệu vốn định giữ lại Tề Tiểu Uyển cùng ăn, lại nhìn không được được Tề Tiểu Uyển từ chối, đành phải thôi, tiễn cô xuống lầu.

Tề Tiểu Uyển thay giày xong mới phát hiện Lục Thiệu đã giúp cô chải sạch giày, không khỏi đỏ mặt, khúm núm nói: “chị Lục, em bình thường. ....không hay như thế.”

Lục Thiệu nghiêng đầu cười: “Chị biết.”

Tề Tiểu Uyển cảm thán: “Chẳng trách anh trai em thích chị nha, đúng là bên ngoài đẹp, trong cũng đẹp! ”

Tề Thiệu Diễn vừa mới chuẩn bị nhảy xuống sofa chợt nghe thấy lời nói của Tề Tiểu Uyển, dưới chân trượt một cái, trực tiếp té ngã trên đất.

Có cần bị thu mua dễ dàng như vậy hay không?

Tề Thiệu Diễn làm như không có gì đứng dậy, chậm rãi bước đi thông thả, chuyển động lòng vòng ở cửa, mặc kệ hai ánh mắt quái dị ngoài cửa.

“Khụ, hiện tại có chút muộn, em về nhà một mình nhớ phải chú ý.” Lục Thiệu nói.

Tề Tiểu Uyển cười gật gù đầu, vẫy tay với Lục Thiệu, đầy sức sống biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

Nhìn bóng dáng Tề Tiểu Uyển dần dần đi xa, Lục Thiệu có chút giật mình nhớ tới người đàn ông đang nằm trên giường bệnh kia, trong lòng một trận thương xót. Vừa chuẩn bị vào nhà, cửa phòng cách vách đột nhiên mở ra.

Sắc mặt người đàn ông trước sau như một tái nhợt, thân hình gầy yếu giống như có thể bẻ gãy bất cứ lúc nào. Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua Lục Thiệu

đứng sững sờ ở cửa, hồ hững đi qua, nhanh chóng cầm túi rác trong tay ném vào bên trong thùng rác, xoay người chuẩn bị trở về.

Đôi mắt Lục Thiên dần dần trừng lớn, nhìn thứ màu đỏ chột lóe qua cái túi màu trắng và bộ lông quen thuộc. Lục Thiên nhìn người đàn ông sắp đóng cửa, cắn răng vọt qua, gắt gao đem cửa giữ chặt không cho hắn đóng cửa.

Đáy mắt hắn ta chột lóe qua thần sắc quý dị, hắn cau mày quát Lục Thiên: “Con mẹ nó cô làm gì?”

Lục Thiên lá gan lớn cũng không chút nào yếu thế, thét lên với người đàn ông: “Vậy phải hỏi anh đang làm cái gì?”

Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi: “Bệnh thần kinh.”

Tề Thiệu Diễn còn đang ở cửa chạy lòng vòng, nghe được giọng Lục Thiên liền từ trong phòng chạy ra ngoài, hắn vừa ra tới liền thấy Lục Thiên sắc mặt trắng bệch gắt gao giữ cửa phòng cách vách.

Lục Thiên cúi đầu nhìn thấy Tề Thiệu Diễn, sắc mặt kịch biến, vội vàng thấp giọng quát: “Mau trở về, Cái Trắng.”

Người này chính là tên biến thái thích ngược đãi động vật a!

Ánh mắt người đàn ông lướt nhanh trên mặt Lục Thiên, lập tức trở nên cổ quái, hắn đột nhiên buông tay, Lục Thiên không phòng bị còn đang liều chết giữ cửa, đột nhiên bị thả lỏng làm cho cô ngửa về sau, ngã ngồi trên mặt đất.

Không thể không nói, cô gái này khí lực lớn kinh người.

Người đàn ông xoa xoa cổ tay mỏi nhừ, nhìn cô gái từ mặt đất giãy giụa đứng lên, lạnh lùng hừ một tiếng.

Đáy mắt Tề Thiệu Diễn hiện lên một tia hung ác nham hiểm, hắn cúi đầu kêu một tiếng, chạy nhanh tới, lao về phía chân người đàn ông.

“A” Trên cẳng chân người đàn ông ngay lập tức hiện ra một đạo dấu vết máu chảy đầm đìa.

Lục Thiên vội vàng chạy tới ôm Cái Trắng vào trong ngực, đề phòng nhìn người đàn ông.

Người đàn ông nhíu mi ôm cẳng chân, nghe răng trợn mắt ngã ngồi trên mặt đất, âm u ù dột trên mặt lúc trước đã tán đi hơn phân nửa, mặt mày tràn đầy thần sắc thống khổ, hắn nhìn Lục Thiên cùng con mèo trắng tràn đầy giận dữ trong ngực cô, biểu tình thực phức tạp: “Cô hiểu lắm.”

Lục Thiên sợ Cái Trắng lại lao lên, vội vàng lùi về sau vài bước: “Hiểu lắm cái gì? Anh là tên cuồng ngược đãi mèo!”

Trong mắt người đàn ông hiện lên thần sắc không thể tưởng tượng, hắn có chút bất đắc dĩ nhìn Lục Thiên đang trừng mắt, bám vào vách tường chậm rãi đứng dậy: “Cô thật sự hiểu lắm, tôi không có ngược đãi mèo!”

Còn dám không thừa nhận! Lục Thiên phẫn nộ chỉ về phía người đàn ông, sai bước hùng dũng đem cái túi plastic màu trắng mở ra nói: “Tôi vừa mới thấy được, trong túi rác anh ném xuống, rõ ràng chính là --- Ô?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Tề Thiệu Diễn về mặt ghen lời nhìn túi plastic rơi trên mặt đất, một cổ mùi thối gay nhanh chóng xông vào đường hô hấp của hắn, gương mặt Tề Thiệu Diễn tối sầm, nhanh chóng chạy đến trốn sau lưng Lục Thiên.

Trong túi rác màu trắng sữa, xen kẽ một đồng thuốc nhuộm màu mè, đồng màu hồng đỏ giống như máu bao trùm một mảng lớn, còn lại đều là .....lông thú bông?

Có điều cái mùi gay mũi kia thực làm cho Tề Thiệu Diễn hít thở không thông.

Lục Thiên ngơ ngác nhìn mấy thứ trong túi rác, theo bản năng hỏi: “Đây là cái gì?”

Người đàn ông nhàn rỗi dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, vài lọn tóc ngắn che khuất nửa bên mặt hắn: “Đồ chơi bị tôi làm hỏng.”

Phá hỏng ..... đồ chơi?

Lục Thiên cùng Tề Thiệu Diễn đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông, biểu tình trở nên cổ quái.

Hình ảnh này thật đẹp, cô không nỡ nhìn xuống nữa rồi.

Lục Thiên lắc lắc đầu, hoài nghi đánh giá hắn: “Tôi sẽ không tin anh, đồ biến thái cuồng ngược đãi mèo!”

Người đàn ông dường như rất khó tin nhìn về phía cô: “Cô bảo tôi là gì? Muốn chết à?”

Ánh mắt hung ác giống như con báo đang vồ mồi, thân thể gầy yếu đứng thẳng. Ánh sáng trên hành lang càng lúc càng âm trầm, từng bóng mờ tinh tế dày đặc như mạng dẹt rơi trên thân người đàn ông.

Lục Thiên nắm chặt tay, đáy lòng trào dâng cổ tức giận, nhất thời bản thân không ức chế được cảm xúc, thốt ra: “Anh uy hiếp tôi? Có tin tôi gọi công an tới lục soát không! Người như anh tốt nhất nên ngồi trong ngục giam cả đời!”

Nói xong Lục Thiên liền hối hận, người đàn ông này tuy rằng gầy tới trơ xương, nhưng cô hình như không đánh lại đi? Nhỡ như bị phân thân, phòng chừng cũng không ai biết.

Cô đọc qua hơn năm trăm tập Thám tử lừng danh Conan, giờ phút này trong đầu tự động loé lên muôn vàn kiểu chết khác nhau.

Dù là loại nào tôi đều không muốn thử a.

Người đàn ông bị lời nói của Lục Thiên làm cho tức đến cười, hắn thần nhiên mở cửa, nghiêng người tựa vào khung cửa cạnh vách tường, vẻ mặt châm chọc làm tư thái ‘mời’, nói: “Hoan nghênh cảnh sát tiểu thư vào nhà điều tra.”

Ánh mắt nghi ngờ của Tề Thiệu Diễn ở trên mặt người đàn ông dần đo nửa ngày, trầm mặc thật lâu. Hắn không có quên nụ cười quý dị của tên này lúc trước đã thoáng gặp qua.

Biểu tình tựa như phát hiện con mồi.

Nhưng mà, việc cực kỳ quan trọng hiện tại, là nhanh chóng đem đồ ngốc Lục Thiên này tha đi mới đúng. Thân là một con mèo không có chỉ số vũ lực đáng nói, Tề Thiệu Diễn lựa chọn giả ngu.

Ngay lúc Tề Thiệu Diễn định căn góc áo tha Lục Thiên về, cô lại ngẩng đầu nhắc chân mà bước vào phòng người ta.

Lá gan này cũng quá lớn?

Nên khen cô anh dũng bạo dạn hay là não tàn bất trị?

Biểu tình trên mặt người đàn ông thần nhiên, thu chân cho cô bước vào, bộ dáng phóng khoáng lượn lờ. Ánh mắt hắn lập tức dừng trên người Tề Thiệu Diễn, mang theo vài phần tò mò, cười hòa nhã vẫy vẫy tay với nó, lập tức lộ ra phần tươi cười mang ý vị sâu xa.

Chính là cái biểu tình này! Tề Thiệu Diễn lui về phía sau vài bước.

Người đàn ông cười khúc khích, tựa hồ đã quên mất chuyện Lục Thiên đang ở trong phòng mình lục tung đến vang trời lỗ đất, hết sức chuyên chú ngồi xồm xuống nhìn con mèo Ba Tư đang cảnh giác nhìn mình.

“Mày sợ cái gì?” Người đàn ông nhướng mày, chậm rãi xê dịch về phía trước, đưa tay về Tề Thiệu Diễn .....ngoắc một cái: “Lại đây.”

Tề Thiệu Diễn không chút khách khí tặng vào tay người đàn ông vài vết cào đồ rục.

“Á .....” Người đàn ông rút lại tay, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Rất đau đấy.”

Nhưng không có tức giận, dường như còn muốn thân cận hắn.

“Ê này! Anh làm gì vậy!” Lục Thiên lục soát trong phòng không có kết quả, vừa mới ra khỏi cửa tìm liền thấy được cảnh mèo nhà mình phần nộ tung trào.

Cô vội vàng chạy tới, tung cước bay qua, ôm Cái Trắng vào trong ngực.

“Ô ô ô, Cái Trắng đừng sợ! Chị ở đây!”

Người đàn ông: “... ..” Ê, người bị thương là tôi cơ mà?

Tề Thiệu Diễn: “... ..” Chị cái quý gì? Lục Thiên cô đi chết cho tôi!

Người đàn ông nhìn thấy Cái Trắng mặc dù khó chịu nhưng cũng dần dần nhìn xuống, cảm thấy cực kỳ mới mẻ. Hắn đưa tay gãi đầu, nhàn nhã đứng dậy hỏi: “Thế nào? Sherlock Holmes tiểu thư, có phát hiện bằng chứng chính xác tôi ngục đãi mèo?”

Lục Thiên về mặt có chút hậm hực.

Phòng ở của hắn ta so với cô tưởng tượng còn sạch sẽ hơn, ngoại trừ TV máy tính ngay cả tủ lạnh đều không có. Cô lục soát khắp nơi nửa ngày trời, vẫn không tìm ra cái gì liên quan đến động vật.

À, ngoại trừ mấy con thú nhồi bông trên sofa.

Tề Thiệu Diễn đem về mặt của Lục Thiên thu vào trong mắt, cũng dễ đoán là cô chẳng tìm được gì.

Có lẽ thật sự hiểu lầm?

Người đàn ông cười nhạt, về mặt coi thường lấy ra gói thuốc lá từ trong túi áo, châm rồi hút một cái, khói trắng từ từ bay ra, biểu tình càng thong dong bình tĩnh: “Vậy mời trở về, đừng để tôi nhìn thấy cô.”

Nói xong, liền chuẩn bị đóng cửa bước vào nhà.

Lục Thiên thấp giọng the thé nói câu gì đó, người đàn ông nghe xong ngay lập tức khiến động tác của hắn đình trệ, cô mang theo biểu tình áy náy cùng giọng điệu xấu hổ mở miệng, thanh âm thật nhỏ: “.....Tôi đã báo cảnh sát.”

Tề Thiệu Diễn và người đàn ông đồng thời quay về phía cô.

Trên mặt Lục Thiên dần hiện ra màu hồng quý dị, đầu cúi càng thấp..

Vào thời điểm người đàn ông nhả ra làn khói thứ tư, cảnh sát tới. Lục Thiên ngơ ngác đứng ở cửa, nhìn đám người dần dần tụ tập lại cùng mấy vị cảnh sát mặt mày nghiêm túc, khăn trương nuốt nuốt nước miếng.

“Là ai báo án?” Một vị cảnh sát trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn tú cao giọng hỏi.

Lục Thiên yếu đuối nhấc tay, thanh âm càng ngày càng nhỏ: “Là tôi báo.”

Cảnh sát nhíu mày, nhìn người đàn ông đang tựa vào khung cửa hút thuốc, nói: “Có thể kể rõ đã xảy ra việc gì không? Đừng sợ, nói đúng sự thật là được.”

Cái dạng này, giống như là sợ người đàn ông kia trả thù vậy.

Lục Thiên vội vàng nhận lỗi, cúi đầu không ngừng giải thích: “Thực xin lỗi thực xin lỗi. Là tôi nhìn lầm, đem thú bông đồ chơi nhìn nhầm thành động vật thật, hàng xóm của tôi không có ngược đãi mèo! Là tôi hiểu lầm hắn, gây thêm phiền toái cho các vị thực sự rất có lỗi!”

Cảnh sát rất nhanh bắt được trọng điểm: “Ngược đãi mèo?”

Lục Thiên gật gật đầu, lập tức lại lắc như cái trống bỏi: “À.....Anh ta không có ngược đãi mèo, là tôi nhìn nhầm. Các vị đi về thong thả.”

Lục Thiên nhất gan lại nói lòng vòng thêm một lần.

Những người đứng trong hành lang châu đầu vào hóng chuyện ghé tai, mùi ngon nhìn chuyện tình đang đi theo hướng phấn khích.

Khóe miệng người đàn ông gọi lên đường cong châm chọc, đem thuốc lá ném xuống mặt đất, gờ chân dẫm nát.

Vị cảnh sát trẻ tuổi hiển nhiên không dự đoán được tình huống này, trên mặt chợt lóe qua kinh ngạc biểu tình từng trái. Lúc này một người khác từ dưới lầu đi lên, trông tương đối lớn tuổi, hồ lớn với vị cảnh sát trẻ tuổi đang sừng sờ: “Tiểu Từ, hỏi rõ ràng chưa?”

Tiểu Từ vội vàng quay đầu, nhìn người đang đi tới, nhãn mặt đem sự tình giản lược nói lại một lần.

Vị cảnh sát lớn tuổi nghe xong cau mày, quét mắt qua Lục Thiên cùng người đàn ông, lập tức đi đến trước mặt hắn hỏi:

“Tên.”

“Trần Thuật.”

“Tuổi.”

“24.”

“Nghề nghiệp.”

“Ăn xin.”

“Xin nghiêm túc trả lời.”

“Chắc, nghề tự do.”

...

Nói liên miên dài dòng hỏi một đồng vấn đề, không ngừng quay qua quay lại giữa Lục Thiên với hàng xóm của cô, cũng chính là Trần Thuật, trong lúc đó viết đi viết lại tờ biên bản, cứ như sợ quên chi tiết gì. Làm cho Tề Thiệu Diễn đang ngồi một bên cạnh cửa cũng thấy phiền, ngáp một cái, mơ mơ màng màng trùng Lục Thiên.

Cuối cùng, cảnh sát vẫn vào phòng lục soát một lượt, sau khi xác nhận mới bắt đầu quay sang giáo huấn Lục Thiên, nói tới mức đầu Lục Thiên sắp cảm xuống mặt đất.

Thật sự quá dọa người.

Tiểu Từ ngồi trên xe cảnh sát nhìn lão Văn vẻ mặt nghiêm túc, nghi hoặc hỏi: “Anh Văn, loại chuyện này vừa thấy liền biết là mấy chuyện vớ vẩn, vì sao còn cần vào lục soát nữa ngày? Tốn thời gian.”

Lão Văn trừng mắt nhìn một cái, nhìn nhìn bốn phía mới nói: “Gần đây cục mới tiếp được một vụ án nghe nói là định mưu sát, rất ồn ào. Nghe nói ....chính là trong vùng này, hiện nay mọi người đều dễ trông gà hóa cuốc, cậu đừng lo là.”

Tiểu Từ sững sờ gạt đầu, vẻ mặt giác ngộ.

Lão Văn nhìn biểu cảm của Tiểu Từ, có chút mất tự nhiên khu khu, khởi động xe rời đi.

Lão Văn tự biết bản thân chẳng nói thật câu nào, trên mặt không lộ ra một tia sơ hở, nhưng trong đầu không ngừng xuất hiện bộ dáng người đàn ông vừa rồi, hốt hoảng một hồi.

Lục Thiên thở dài một hơi, quay sang liếc liếc Trần Thuật, khúm núm từ từ bước qua, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi.”

“Nếu lời xin lỗi có tác dụng, còn cần cảnh sát để làm gì?”

A? Sao lời thoại này quen thế?

Lục Thiên trộm liếc Trần Thuật một cái, nhặt nhẹo nói: “Là do tôi sai. Tôi quá nóng nảy. Tôi lấy danh nghĩa Cái Trắng ra thẻ, cam đoan với anh không có lần thứ hai! Hôm nào bồi tội với anh sau. Ha ha ha ha.”

Cái Trắng: “... ..”

Nói xong, định ôm Cái Trắng chuồn mất.

“Từ từ.”

Trần Thuật đứng đây, tầng tầng lớp lớp màu đen bao phủ nửa bên mặt hắn, ngón tay thon dài bám lấy khung cửa, nhẹ nhàng đẩy ra. Hắn chậm rãi đi về phía Lục Thiên, thanh âm quạnh quẽ: “Nấu cho lão tử tí đồ ăn. Mẹ nó ba ngày không ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Lục Thiên nằm bò ra bàn nhìn Trần Thuật lấy tốc độ nhanh nhất tiêu diệt cơm trong bát, động tác rất mãnh liệt. Hắn xoa xoa miệng, đưa bát cho cô, chớp mắt nhìn cô nói: “Thêm một bát nữa.”

Lục Thiên nghĩ, bản thân cuối cùng đã lĩnh ngộ được khái niệm “ba ngày không ăn cơm” cụ thể là gì. . .

Hàng xóm của cô là quý đối sao?

Trong nhà không có nguyên liệu nấu ăn, cô đành phải lấy ra canh trứng và cải tím cùng đậu sốt cà chua còn thừa lại buổi trưa hâm nóng bụng lên cho Trần Thuật, từ trước đến nay lúc cô nấu ăn thường nấu nhiều một ít, như vậy có thể ăn nhiều hơn. Đứng ra mà nói, cơm và đồ ăn đều đủ để cô ăn đến no căng, mà hiện tại ----- sau trận càn quét này, đến hộp gia vị cũng bị liếm sạch sẽ luôn rồi.

Lục Thiên tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Hết rồi.”

Trần Thuật bữu môi, lưu luyến nhìn thoáng qua bát đĩa trống trơn, đứng dậy đỡ eo, mơ mơ màng màng bỏ nhào về phía sô pha: “Thật hạnh phúc.”

Lục Thiên rót cục nhện không được, giờ tay nhéo lỗ tai Trần Thuật, hung tợn nói: “Ăn xong cơm rồi thì rút đi! Đừng hòng chơi xấu!”

Trần Thuật không kịp né ra ma quỷ, tai bị nhéo thành một mảng đỏ. Hắn vội vàng rút người về phía sau, dùng đệm che mặt, cau mày cúi đầu nói: “Động khẩu bất động thủ! Giương nạnh múa vuốt như vậy, xem cô sau này gả ra ngoài như thế nào!”

Lục Thiên một tát đem đệm ấn lên mặt Trần Thuật: “Không liên quan đến anh! Xách mông lên và rút!”

Trần Thuật hiếm khi không mở ra hình thức trào phúng, ngược lại cười hi hi ném đệm lên sô pha, về mặt chờ mong: “Lần sau đến đây còn được ăn cơm không? Tôi cam đoan bỏ qua hết tất cả thương tổn mà cô gây ra cho tôi.”

Trên mặt Trần Thuật bỏ trong ngoặc kép chính là ba chữ “không biết xấu hổ”

Lục Thiên tay cũng không rút nhỏ giọng tức giận đuổi hắn đi, chợt nghe đến tiếng vang dữ dội ngoài cửa, tiếng đập cửa “thùng thùng”, có vẻ như dùng chân đá, thanh âm kịch liệt, thiếu chút nữa làm Lục Thiên hoảng sợ.

Trần Thuật nghe đến hồi đập cửa mang theo tức giận, sắc mặt tối sầm, sai bước bước đến cửa, Lục Thiên có chút kinh ngạc nhìn bóng dáng Trần Thuật rời đi, ngay người hơn nửa ngày liền ôm tâm tư hóng hớt đang rục rịch vụng trộm chạy tới cửa đẩy ra một cái khe nhỏ để nhìn trộm.

Nha, gương mặt táo bón quen thuộc ngoài kia Lục Thiên liếc mắt một cái liền nhận ra người đá cửa là ai.

Chính là tên đàn ông gặp qua ở lối nhỏ hành lang, trên mặt lộ vẻ lạnh lẽo, vết sẹo chói lọi trên lông mày lại tăng thêm vài phần khí tức hung thần sát ác.

Trần Thuật thoát nhìn như đã quen, vẻ mặt không chút gợn sóng, chẳng qua lúc nhìn thấy cửa nhà mình bị đá thành hình chữ “C” gân xanh bên thái dương có chút như ẩn như hiện. Hắn nhìn xuống khó chịu trong lòng, lạnh lùng nói: “Cậu tới làm gì?”

Người đàn ông biểu tình mặt than nói: “Thăm.”

Phụt -----

Lục Thiên có cảm giác danmei xuất hiện bay ngập trời.

Cô vội vàng khép cửa lại, tựa lưng sau cửa nhỏ giọng thở phào, bên tai có chút ửng đỏ. Đột nhiên nhớ tới hội độc giả nói << Thanh lưu chi bối >> do cô viết mười phần hủ khí, thế nhưng trời đất chứng giám là cô viết không cp, có viết cũng chỉ là tình huynh đệ thuần túy. Rồi sau đó bị độc giả bỏ não thành một đồng đoàn văn đối với Lục Thiên rất dục dồ, từ đó về sau Lục Thiên liền bước vào thế giới của hủ.

Phản ứng tốt đẹp nên được rèn luyện hàng ngày của một nhà văn chính là, thấy một màn ngoài cửa phải nhanh chóng bỏ não ra mười vạn chữ yêu hận tình thù.

Khi trở lại phòng khách, Lục Thiên liền thấy được quả cầu màu trắng cùng đồng thức ăn cho mèo không chút thay đổi trong đĩa.

Cải Trắng rời khỏi suy nghĩ nhìn về phía cô, ánh mắt có chút lảng lệt, Lục Thiên không biết phải hình dung một màn trước mắt như thế nào, trên mặt một con mèo thế mà lại có nhiều biểu tình đến vậy, có hèn mọn, có khinh thường, thậm chí giống như bây giờ, trên mặt như là kết một tảng băng sương, hàn khí bức người.

Lục Thiên lúc này mới phát hiện bản thân lơ là Cải Trắng nửa ngày, tự thấy trong lòng áy náy, vội vàng ngồi xổm xuống, sờ sờ bộ lông của Cải Trắng nói: “Cải Trắng sao thế?”

Cải Trắng trừng cô một cái, thân mình rút về phía sau, né tránh Lục Thiên.

Lục Thiên sững sốt, hoàn toàn không biết vì sao Cải Trắng lại kháng cự.

Cũng may đã quen với chính mình bị mèo ghét bỏ, Lục Thiên tiện đà ưỡn mặt cười với Cải Trắng tới trăm hoa đua nở: “Cải Trắng? Tiểu Trắng Trắng? Có phải đói bụng không? Có muốn ra ngoài tản bộ không? Sao? Tản bộ cũng không đi à? Chúng ta chơi trò chơi nha? Bắt chuột được không? Cải Trắng à biểu tình của em là cái quái gì vậy!”

Mỗi lúc Lục Thiên nói xong một câu, sắc mặt Tề Thiệu Diễn liền đen dần, thẳng đến cuối cùng không thể nhịn được nữa, thiếu chút là một vuốt cào mặt cô.

Cười như là thiếu đòn ấy.

Tề Thiệu Diễn không biết cổ khó chịu đột nhiên nảy lên từ đáy lòng mình là gì, chỉ là khi nhìn thấy cái tên tự xưng là hàng xóm kia nghênh ngang chạy đến đây ăn chực, hắn liền nhanh chóng dùng hành động của mình tỏ vẻ không muốn làm bạn.

Nhất là lúc nhìn thấy tên kia có thể thoải mái ăn được cơm uống được canh trứng.

Cúi đầu nhìn đĩa của mình, ngoại trừ thức ăn cho mèo chính là thức ăn cho mèo và thức ăn cho mèo.

Nhớ tới nguyên một thức ăn đều là cái mùi này, cả người Tề Thiệu Diễn liền nổi da gà. Nếu không phải hiện tại chỉ số vũ lực không đủ, hẳn nhất định khiến tên được ăn trên bàn cơm thơm ngon kia biết thế nào là nhai sấp.

Nhưng mà lúc này Tề Thiệu Diễn hoàn toàn không ý thức được, nguyên nhân chân chính khiến mình tức giận là gì.

Đối với hành động của Tề Thiệu Diễn, Lục Thiên có chút bất lực, cô không hiểu Cái Trắng tại sao đột nhiên mở ra hình thức vô hạn lạnh lùng với mình, vì không hiểu cấu tạo tế bào trong lòng của con mèo nào đó tròn méo ra sao, cô đành phải đi thu dọn đồ đạc hỗn độn trên bàn.

Lục Thiên mới vừa đem nồi cơm trên bàn mang vào phòng bếp, chuẩn bị lau bàn, vừa bước ra liền thấy vẻ mặt Cái Trắng đầy oán niệm nhìn chằm chằm bàn ăn. Ánh mắt thê lương mà bí ẩn.

Nhưng lúc nhìn thấy bóng dáng Lục Thiên lại bật người thu hồi tầm mắt, vẻ mặt cao lãnh chạy vòng vòng quanh bàn trà.

Ngoài ý muốn chọc trúng điểm yếu trong Lục Thiên. Cô nhìn không được, cười ra tiếng.

Một trận cười thanh thúy kia ngay lập tức chọc giận Tề Thiệu Diễn, hắn quay mạnh đầu lại trừng mắt nhìn Lục Thiên, cũng không thèm quan chường mực, dùng sức nhiều quá nên đầu cắm thẳng xuống bàn trà.

“... ..”

Lục Thiên cười tới nước mắt cũng phải chảy ra.

Cũng may cô vẫn còn chút lương tâm, vội vàng chạy tới ôm Cái Trắng xoa xoa. Mái tóc mượt mà của cô buông xoã, từ trên đầu vai rơi xuống, chảy trên lưng Cái Trắng. Tề Thiệu Diễn cảm thấy có chút ngứa, nghiêng người né tránh, đôi mắt thoáng qua nhìn thấy ý cười trong mắt Lục Thiên.

Trong đôi mắt đen nhánh là ảnh ngược bộ dáng của bản thân, quanh thân là bộ lông mềm mại bông bênh, ánh sáng tinh tế bao vây bản thân hắn ở trong đó.

Đáy lòng Tề Thiệu Diễn cứng lại, lập tức tìm không thể khống chế đập loạn. Bộ lông trắng trắng mềm mềm lờ mờ hiện ra một tia đỏ ửng khả nghi.

“Meo!” Đùng có nhìn tôi như vậy! Thật kì quái!

“A?” Lục Thiên nghiêng đầu nhìn lông Cái Trắng đột nhiên dựng đứng, vẻ mặt mờ mịt.

Đột nhiên lương tâm Lục Thiên trời dậy, nhớ tới vẻ mặt chờ mong lúc ăn cơm chiều của Cái Trắng, trộn chút cơm cùng đậu phụ khô đưa tới trước mặt Cái Trắng, sau đó... cô liền thấy ánh mắt mê mị của Cái Trắng dần dần tỏa sáng, lông mi cong cong giống cây quạt tựa như vệt sáng, cái đuôi đang rủ xuống ngay lập tức dựng đứng lên, vui vẻ lắc lắc.

Cao hứng như vậy?

Lục Thiên nhìn Cái Trắng từng tí từng tí đem cái đĩa nhỏ liếm sạch sẽ, vẻ mặt còn rất nghiêm túc, khóe miệng không tự giác giờ lên.

Tề Thiệu Diễn giữa trưa không ăn cơm, khuôn mặt mập mạp gầy một vòng, trong bụng trống rỗng. Hai mắt dại ra chạy vòng vòng quanh bàn trà vài vòng liền không còn khí lực, đành phải nằm bò ra bàn, mơ mơ màng màng ngủ.

Mùi cơm ngay lập tức kích thích tinh Tề Thiệu Diễn, cái đĩa cơm cùng đậu phụ khô kia thiếu chút nữa làm Tề Thiệu Diễn nước mắt lưng tròng.

Ô ô ô ô! Gần một tháng, cuối cùng cũng được ăn cơm rồi!

Thật cảm động!

Mang theo loại cảm giác mang ơn kì dị, Tề Thiệu Diễn lấy tốc độ cực nhanh ăn sạch sẽ đồ ăn trong chén, so sánh với Trần Thuật lúc này chỉ có hơn chứ không kém.

Ăn qua cơm, Cái Trắng cuối cùng không duy trì bộ mặt lạnh lùng với Lục Thiên. Nội tâm Lục Thiên còn lại: ha ha ha ha.....

Thì ra mèo nhà cô dễ dỗ như vậy, cho tí cơm ăn là được rồi sao?

Ban đêm, trong khu trọ thật im ắng, dưới lầu chỉ có vài cụ già mang tâm trạng vui tươi hơn hờ nháy vũ điệu quảng trường, gió mát thổi vào tai, cảm giác nhẹ nhàng thoảng qua, trời đêm u lam yên tĩnh thỉnh thoảng lóe lên vài ngôi sao.

Lục Thiên khoanh tay, chậm rãi đi dạo quanh khu trọ, ánh mắt ngẫu nhiên dừng lại trên người Cái Trắng đang chạy băng băng trên đường.

Cái Trắng nhìn qua thật vui vẻ.

Khóe môi Lục Thiên cong một cái, những việc phiền lòng tại khoảnh khắc này hiện hết lên trong đầu. Cô lắc lắc đầu, biểu tình dần dần âm trầm xuống.

“Đang suy nghĩ gì vậy? Quý cô Sherlock Holmes?”

Một giọng nam đột nhiên truyền vào tai Lục Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Dưới tiểu khu màu cỏ xanh biếc, gió mang theo hơi lạnh nhẹ nhàng thổi qua, cho dù tầng gác lộ ra dấu vết bụi bặm như cũ, nhưng từ trên ban công lầu ba nhìn xuống vẫn có thể nhìn thấy một mảng cỏ xanh lớn, đặc biệt khiến người ta thư thái. Từ nơi này nhìn lên, một bầu trời đầy sao trải rộng, từng vòng xoáy tựa như xoay tròn trên không trung hết sức hấp dẫn tầm mắt người nhìn.

Lục Thiên nghe được giọng nam chứa ý cười kia, phỉ mắt vài giây mới kéo được sự chú ý của mình về, quay đầu nhìn Trần Thuật.

Về mặt cực kỳ vô tội.

Đồng tử đen lầy lùp gặp được đôi mắt trong suốt tốt cùng kia, cũng hơi hơi sững sốt, Trần Thuật nhếch môi một cái, đôi môi mỏng lóe ra ánh sáng trong suốt của nước, hần cười xiêu vẹo nghiêng đầu: “Ờ, nhìn cái về mặt ngó ra của cô kia!”

“Phốc ---”

Danh hiệu đẹp không nổi ba giây này nhất định phải trao tặng cho Trần Thuật.

Lục Thiên có chút tức giận hừ hừ một cái: “Biết nói tiếng người không?”

Trần Thuật sờ sờ mũi, nhún nhún vai: “Không biết a.” Đồng tử đen nhánh xoay tròn, đột nhiên dừng lại trên người Cái Trắng đang chạy cực kỳ vui sướng, hần đột nhiên cười nói: “Con mèo chạy tương vui ghê, ị ạch cứ như đang mang thai vậy.”

Hần nói với ý vị trêu đùa

Lục Thiên nhin không được, phì cười một tiếng, khóe mắt còn chảy ra nước mắt

Tề Thiệu Diễn nhiều ngày không xuống nhà trọ, suốt ngày ngồi ngẩn trong phòng, nên mỗi lần ra ngoài chơi lại càng phấn khởi. Hần cứ như được thả ra từ trong tù, cái bộ dạng kia thật sự làm cho Lục Thiên có chút hoảng sợ.

Chạy tới chạy lui không được mười phút, tâm tình vui sướng của Tề Thiệu Diễn không còn sót lại chút gì.

Ha ha, đừng hỏi hần cái gì, hiện tại hần chỉ muốn hỏi cái tên đang nói chuyện với Lục Thiên như kiểu rất quen biết kia muốn làm gì!

Vì thế dừng lại động tác dưới chân, thu hồi móng vuốt, nhẹ nhàng bước đi, lạnh lợi chạy tới bên người Lục Thiên, vòng quanh chân cô. Đám lông trắng mềm mại bị gió thổi rối tung, một đôi mắt lam trong trẻo đặc biệt sáng rực, thẳng tắp nhìn về phía Lục Thiên, trong đồng tử, thể nhưng còn có chứa ý tứ lấy lòng.

Lục Thiên sững sốt, trước giờ chưa từng hưởng thụ loại đãi ngộ đặc biệt này, nhất thời có chút ngây người.

Trần Thuật hí mắt, ý tứ hàm xúc cười cười: “Mèo nhà cô đúng là rất thú vị. Người ta nói mèo đều rất chảnh, nhưng mèo của cô ngược lại rất dính người nha.”

Lục Thiên lắc lắc đầu, hoàn toàn không để ý sắc mặt Tề Thiệu Diễn đen dần liền bắt đầu kể khổ: “Không có đâu! Cái Trắng nhà tôi một ngày phải ghét bỏ tôi tám trăm lần! Ghét nhất bị ôm, ghét nhất bị thân cận, cả ngày hờ hợt là giờ móng vuốt tỏ vẻ ghét bỏ, càng không nói đến hôn một cái! Ngoại trừ thời điểm nó ngẫu nhiên lên con động kinh mới hòa nhã với tôi một tí, bình thường việc làm nhiều nhất chính là bày sắc mặt cho tôi xem!”

Vừa nói xong, Lục Thiên cảm thấy rất nhiều oán niệm.

Trần Thuật hơi hơi nâng cao giọng “À” một tiếng, đôi mắt hiện lên quang mang nhỏ vun. Hần quay đầu nhìn Cái Trắng đang đại ra, ngồi xổm xuống xem nó, chậm rãi cong môi, thanh âm mang theo vài phần hương vị sai lệch: “Tôi lại cảm thấy cô đoán sai rồi.”

Lục Thiên sững sốt: “Ờ?”

Trần Thuật ngẩng đầu cười nói: “Đừng coi nhẹ cảm tình của con mèo này đối với cô.”

Câu nói cuối cùng kia thậm chí còn mang theo vài phần nghiêm túc.

Tề Thiệu Diễn cảm giác bản thân hoàn toàn không nghe được Lục Thiên cùng Trần Thuật đang nói cái gì, trong não hoàn toàn tự động phát đi phát lại duy nhất một câu nói của Lục Thiên “Ngoại trừ thời điểm nó ngẫu nhiên lên con động kinh mới hòa nhã .....”

Ngoại trừ thời điểm nó ngẫu nhiên lên con động kinh. ....

Lên con động kinh. ....

WTF!!!

Vì sao lại muốn tặng cho Lục Thiên một ngón giữa thế chứ!!

Vì trong lòng khó chịu, Tề Thiệu Diễn không chút nào che dấu đem địch ý bắn về phía Trần Thuật. Đúng vậy, chính là cái tên xuống lầu đi mua nước tương rồi tình cờ gặp Lục Thiên buồn đưa lễ vài câu liền tự nhiên bị ghi hận.

Trần Thuật nâng tay vừa muốn sờ đầu của Tề Thiệu Diễn liền bị hấn giờ móng vuốt đẩy ra. Trần Thuật hơi hơi sững sốt, lập tức vui vẻ, nói với Lục Thiên: “Xem ra đây là cơ hội tốt để nghiệm chứng.”

Lục Thiên sững sốt trong chốc lát mới hiểu được ý của Trần Thuật, nhìn ánh mắt cổ vũ của đối phương, cẩn thận ngồi xuống xoa xoa lông Cái Trắng.

Biểu tình Cái Trắng có chút quái dị, như là đang nhẫn nại cái gì, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Trần Thuật, sau đó mặc kệ Lục Thiên ở trên người hấn sờ tới sờ lui.

Nếu Trần Thuật có thể nghe được tiếng lòng của hấn, nhất định sẽ học máu ba thước.

Tên ngốc, xem đi! Không phải ai cũng được sờ ông, nhất là cậu càng không!

Lục Thiên cẩn trọng nhìn Cái Trắng, đột nhiên trong lòng rục rịch.

Cô không thêm kiểm chế ý tưởng trong lòng, mà cúi đầu, bờ môi lướt nhẹ trên trán Cái Trắng một cái. Tốc độ cực nhanh, ngay cả Trần Thuật cũng ngỡ người vài giây.

Tề Thiệu Diễn hoàn toàn đàn ra: tôi bị hôn tôi bị hôn á á tôi bị cưỡng hôn. ....(〇__〇)

Lục Thiên ngược lại tâm hoa nộ phóng: a a a a a rất cục hôn được Cái Trắng mặt than! ($\geq \cup \leq$)

Ánh mắt Trần Thuật dừng trên người Cái Trắng đã hóa đá cùng Lục Thiên đang cười đến run người, dò xét qua lại, đôi mắt tối tăm như có ánh sáng chớp tắt liên tục.

Thời điểm ôm Cái Trắng lên lầu, miệng Lục Thiên đều ngâm nga điệu hát dân gian, dưới chân nhịp bước nhịp bước đi. Trần Thuật ở phía sau thấy bộ dáng này liền không hiểu sao buồn cười.

Không phải chỉ là hôn mèo hay sao? Cần gì phải kích động như vậy.

Chẳng qua nếu Trần Thuật biết được thâm trạng bị hất hủi trước đây của Lục Thiên, phỏng chừng sẽ cảm động lây.

Sau khi cùng hàng xóm từ biệt, Lục Thiên ôm Cái Trắng chạy vào phòng tắm tẩy rửa. Cũng giống như lúc trước, ôm ra một đồng lớn toàn chai với lọ, cười tủm tỉm đem Cái Trắng bỏ vào chậu.

Còn Cái Trắng, vẫn chưa thoát khỏi việc bị cưỡng hôn, hôn chưa bay về đây. ....

Cái Trắng trước kia có thể phản kháng gây rắc rối lần này hoàn toàn bày ra tư thái “Chà đập tôi đi”, toàn bộ phối hợp để cho Lục Thiên tắm rửa.

Tâm tình Lục Thiên cực kỳ cực kỳ tốt, thấy Cái Trắng vừa thơm vừa trắng vừa mềm mới yên tâm đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Vừa mới vào nhà vệ sinh chợt nghe thấy tiếng đập cửa, cùng với tiếng nói của Trần Thuật: “Lục Thiên, mở cửa.”

Sắc mặt Tề Thiệu Diễn lại âm trầm vài phần. Giờ này chạy tới nhà con gái người ta làm cái gì? Cho dù là bạn bè gần nhà cũng không thích hợp đi?

Hấn chẳng lẽ định theo đuổi Lục Thiên?

Tương tự như vậy, sắc mặt Tề Thiệu Diễn càng thối.

Lục Thiên kinh ngạc, buông bàn chải cùng kem đánh răng trong tay, chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa liền thấy Trần Thuật biểu tình cổ quái từ trên cao nhìn xuống cô, mái tóc đen rối bù ngăn trở tầm mắt, đôi mắt u ám thẳng tắp nhìn Lục Thiên, đèn vàng ở hành lang chiếu sau lưng hấn. Lục Thiên thấy miệng Trần Thuật giật giật, nhưng không có phát ra âm thanh.

“Quên đi.” Trần Thuật cúi đầu, có chút khó chịu cào cào tóc, dưới chân chuyển động, quay về hướng cách vách, nghiêng thân, khuôn mặt trắng nõn thoáng hiện tia thần sắc khả nghi, “Muộn rồi, ngày mai hỏi lại cô.”

“A?” Lục Thiên có chút không hiểu.

Trần Thuật áp ứng nhìn Lục Thiên, ánh mắt có phần quá phận, ngay lập tức che giấu, hạ thấp mí mắt.

Lục Thiên từ đáy lòng vọt lên một ý nghĩ kỳ dị. Hay cô bị một tên gay nhớ thương?

Chủ yếu là tại biểu tình của Trần Thuật, không phải cô nghĩ vậy.

Mà Tề Thiệu Diễn đang xem trộm hết thấy ở một bên chỉ thiếu nước lao vào mặt Trần Thuật cào ra vài bông hoa.

“Ai nha cô đừng nghĩ vậy!” Trần Thuật vội vàng mở miệng, đánh gãy ý tưởng kỳ dị trong lòng Lục Thiên. Hắn cắn chặt răng, đột nhiên nghiêng về phía trước, đề thấp thanh âm: “Tôi hỏi luôn, nói! Cô có phải là Trà Trà không?”

Lục Thiên vẻ mặt khiếp sợ: QAQ, vì sao dạo này thường xuyên bị phát hiện vậy?

Cải Trắng đang tựa vào xó nhà hóng hớt: Đây.....là cái tình huống gì? Mèo ta hiện tại có điểm hơi đo!

Mười giờ tối - Phòng khách nhà Lục Thiên - Hai người một mèo - Tạo thành thế chân vạc - Mắt to trừng mắt nhỏ.

Hình ảnh này đúng là kỳ lạ tới bất thường.

Lục Thiên không được tự nhiên khụ khụ, phá vỡ tình huống xấu hổ này: “Cậu tại sao lại biết .....được?”

Trần Thuật cũng có vẻ không quá tự nhiên: “Chỉ là cảm thấy tên Cải Trắng này rất quen thuộc, sau đó lên Baidu tìm.”

Cho nên cô rút cuộc vì sao lại trót dại đăng ảnh Cải Trắng lên weibo Trà Trà a? QAQ

Mà Cải Trắng đang ngồi ngoan ngoãn bên cạnh vẫn chưa thoát khỏi hoà hoãn ngày hôm nay, đang trong thời kỳ giảm xóc. Cho nên, cái vị mà lúc trước hắn tưởng là nhà văn mạng kia, thực ra là ..... Trà Trà, trong nhà một đồng tác phẩm của Trà Trà thực ra là ..... văn mẫu, hẳn lúc trước còn hoài nghi Lục Thiên rất không có tiền đồ bất chước lối hành văn của người ta, nhưng kỳ thật.....tuyệt đối là tác phẩm của cô.

Nhìn vị “Nam thần” mà em gái mình suốt ngày treo ngoài miệng này, Tề Thiệu Diễn có chút ý vị sâu xa.

Lục Thiên ảo não ngả xuống sofa, khóc không ra nước mắt, kêu rên: “Tôi đúng là cái tay làm hại cái thân mà.”

Mà Trần Thuật lại hoàn toàn không buồn để câu oán giận kia của Lục Thiên vào tai, hắn không biết từ chỗ nào mò ra quyển sổ và cây bút, cung kính dâng lên Lục Thiên, mặt phát sáng: “Nữ thần, kí tên cho tôi.”

Lục Thiên: “... ..”

Nhớ lại một ngày nay đã trải qua đủ loại chuyện phức tạp, Lục Thiên không khỏi mệt mỏi, cảm giác một ngày này trôi qua thực gian nan trắc trở, cô xoa xoa mi tâm, nhìn quyển sổ đã muốn dán vào mặt, lẩm bẩm nói: “Thật đúng là nhiều tai nạn.”

“Tôi cũng không nghĩ đến Trà Trà cư nhiên vẫn còn là một cô gái trẻ, tôi cả ngày cùng bọn fan trên mạng đều đánh đổ một phen Trà Trà là một ông chú râu quai nón lông ngực nhiều hơn ba mươi tuổi, không nghĩ tới bộ dạng của nhân vật tiếng tăm lại thành ra như vậy, thật đúng là không ngờ tới a ha ha ha.”

Lục Thiên: “... ..”

Vì sao hiện tại Trần Thuật cứ như là bị không gian khác hút đi?

Lục Thiên nghĩ nghĩ, ho nhẹ, vẻ mặt nghiêm túc cầm quyển sổ trên tay hắn, xoẹt xoẹt ký tên mình lên, còn nghiêm túc nói: “Tóm lại, cậu không được nói cho người khác! Tuyệt đối không được! Cũng không được cầm chữ ký này đi khoe với người khác! Nếu như bị tôi phát hiện, thì cậu cứ xác định đi!”

Mấy chữ cuối, Lục Thiên cắn răng nhả ra từng chữ một.

Ánh mắt Trần Thuật lại sáng: “Nói như vậy, tôi thật sự là người đầu tiên được ngài ký tên?”

Lục Thiên: “... ..”

Dao bỏ đưa nhà mình hình như vẫn rất sắc nhì. Ừm.

Chương 17

Kể từ sau khi về nước, đây là lần thứ hai Lục Thiên không ngủ đến khi tự tỉnh thì rời giường. Trên đầu cô là một đồng tóc rối bù cùng đôi mắt thâm quầng, lời kéo thân hình sắp báo hồng, gian nan đem chiếc đồng hồ báo thức đang gào thét dưới lòng bàn chân kia ném lên tường, tiếng vang dữ dội nhanh chóng đánh thức Tề Thiệu Diễn đang cuộn tròn ở đầu giường, hân vội vàng bật dậy, mê mang dạo một vòng quanh giường, ánh mắt dừng lại trên người Lục Thiên đang lác lác lư đứng cạnh giường.

Tề Thiệu Diễn trong nháy mắt giật mình, cho dù hôm qua đã biết Lục Thiên chính là Trà Trà, nhưng trong thời gian ngắn hân vẫn chưa thể đem bóng dáng hai người lồng ghép vào nhau.

Thật khó tin a... Tề Thiệu Diễn ngáp một cái, mê mê hoặc hoặc nhìn bóng dáng mỗi một của Lục Thiên dần dần lết khỏi phòng ngủ, lao vào phòng vệ sinh.

Tề Thiệu Diễn thuận đà nhảy lên ghế cạnh giường, lại nhảy xuống mặt đất, rữ rữ bộ lông mềm mại bị đè ép, đi theo Lục Thiên vào phòng rửa mặt.

Lục Thiên hai tay chống trước bồn rửa mặt, nhìn cái thứ người không ra người quỷ không ra quỷ trong gương, ai oán thở dài, vốc một ít nước máy mát lạnh nhẹ nhàng vẩy vào mặt ----- Lạnh quá!!

Bất quá hiện tại đã tỉnh táo hơn chút rồi.

Sau khi rửa mặt qua loa, khoác ngoài chiếc áo sơ mi trắng và một áo khoác nhỏ màu lam, tóc buộc ở sau đầu, trên mặt đeo cặp kính đen che hết nửa mặt, Lục Thiên đứng ở dưới lầu tiểu khu nhìn các ông lão bà lão đánh Thái Cực quyền, thân hình vẫn không nhận được co ro.

Tề Thiệu Diễn ngược lại hưng trí dạt dào vầy vầy móng vuốt, ở mặt cỏ cách đó không xa chạy tới chạy lui, trên người dính một tầng vụn cỏ.

Lúc này tiết trời có chút mù mịt. Một góc xa xa dần dần nhuộm màu hồng ảm đạm, xen lẫn vài vệt trắng mờ mờ rơi vào tầm mắt Lục Thiên. Cô thuận tay vuốt vuốt vài lọn tóc bị gió thổi bám trên trán, quay đầu liền thấy Trần Thuật đứng đó cười đến trăm hoa đua nở.

Lục Thiên hiện tại giống như Tề Thiệu Diễn, vừa thấy Trần Thuật tâm tình liền tự động lao vào đầm lầy, nhất là thời điểm đối phương há mồm cười đến cảnh xuân sáng lạn.

Trần Thuật tâm tình tốt chạy đến bắt chuyện với Lục Thiên: “Ai da! Chuẩn bị tốt chưa? Hôm nay thoát nhìn tâm tình không tồi ha!”

Lục Thiên: “... ..” Mất hân mù à?

Tề Thiệu Diễn yên lặng rút móng vuốt về, vung vẩy chạy đến trước mặt Lục Thiên, về mặt cảnh giác ngó Trần Thuật, rất có bộ dáng trung thành bảo hộ chủ nhân.

Lại nói tiếp Lục Thiên cũng cảm thấy thật kỳ quái, ngày thường Cái Trắng luôn hồ hững với cô, nhưng mỗi lần nhìn thấy Trần Thuật sẽ tự động thân cận cùng mình, đồng thời chỉ cần Trần Thuật nói chuyện cùng mình, Cái Trắng sẽ dùng móng đi cào hân.

Tuy rằng không nên, nhưng cảm giác cùng Cái Trắng thân mật như vậy thật sự là sướng không chịu được.

Chỉ còn Trần Thuật vẫn đang dốc sức tìm cách làm thân với thần tượng của mình.

Nhìn gương mặt Trần Thuật tràn đầy ý cười, Lục Thiên có cảm giác mình vẫn ở trong cái đêm hỗn độn ngày hôm qua. Từ lúc Trần Thuật biết Lục Thiên chính là Trà Trà, thái độ lập tức thay đổi 180 độ, hoàn toàn vứt bỏ hình thức cao lãnh âm trầm, ngược lại sửa thành hình thức si mê, gương mặt nhìn khu nhà trọ của Lục Thiên, quả thực cảm thấy cái gì cũng thật mới mẻ.

“Oa ! từ tập 9 đến tập 13 ở chỗ cô đều có đúng không? ..... À đúng rồi là cô viết, chắc chắn sẽ có!”

Hân bị nhược trí à?

“Lục Thiên, tôi vẫn rất thắc mắc, cô là một cô gái làm sao lại có thể như vậy.....Ai nha tôi không hình dung được cái cảm giác này, dù sao cô hiểu là được!”

Chắc chắn là bị nhược trí!

Trần Thuật một mình nói liên miên cần nhẫn, chạy qua chạy lại trong phòng, miệng không ngừng được, hoàn toàn không nhận ra một người một mèo ngồi ở sofa sắp ngủ say. Ngay tại thời điểm Lục Thiên ôm Cái Trắng nằm rạp xuống sofa, đột nhiên nghe được Trần Thuật “Nha” một tiếng.

Lục Thiên cố gắng mở ra ánh mắt vô lực một cái liếc Trần Thuật một cái.

Trần Thuật trên mặt đỏ bừng, hần đột nhiên lao tới, dừng lại trước mặt Lục Thiên, ánh mắt trong suốt nhìn cô: “Đúng rồi Lục Thiên, tôi xem weibo thấy cô nói chuẩn bị viết bộ sách mới? Mau nói cho tôi biết! Lần này viết về cái gì, chỉ cần nói cho tôi biết một chút là được! Please!”

Nói xong câu này, thế nhưng còn chu miệng, lộ ra bộ dáng tội nghiệp, chỉ thiếu mỗi hiệu ứng chảy nước mắt.

Tề Thiệu Diễm chỉ hận không thể một tát đem Trần Thuật đập bay về phòng cách vách, lại còn dám làm nũng? Vô sỉ!!!

Theo lý thuyết, có người quan tâm đến tác phẩm mới của mình như thế, đó là việc làm người ta rất cao hứng. Đáng tiếc hiện tại hai chữ “Sách mới” đối với Lục Thiên quả thực trở thành vết sẹo không thể phai ra, nhắc tới là đau. Lục Thiên giương mắt âm trầm nhìn Trần Thuật, ánh mắt cực kỳ ai oán: “Cậu cảm miệng!”

Về mặt nhìn không thể mền.

Trần Thuật ngay lập tức ngừng cười.

Buồn bực trong lòng lại trào lên, con buồn ngủ lần nữa xâm nhập. Lục Thiên không kiên nhẫn phát phát tay, ngáp một cái ôm Cái Trắng đứng dậy: “Muộn rồi, cậu về nhà đi.”

Trần Thuật thấy Lục Thiên hơi cau mày và vẻ mặt không kiên nhẫn, cảm thấy áp lực nhưng cũng rất nhanh phản ứng lại. Hần vội vàng giữ chặt Lục Thiên, dè dặt cười cười, nói: “Đừng ngủ vội a. Lại đây nào thần tượng, chúng ta cùng đàm chuyện nhân sinh!”

Hơn nửa đêm nói chuyện nhân sinh cái em gái nhà cậu ấy!

Trong đầu đã nghĩ được hơn một trăm kiểu cự tuyệt cao quý lạnh nhạt, nhưng mà Lục Thiên một câu cũng chưa kịp nói ra liền bị Trần Thuật xen vào trách móc: “Trà đại ca không cần nói tiểu nhân đều hiểu! Không có cảm hứng phải không? Tôi giúp cô tìm cảm hứng! Lúc trước viết tình thân tình bạn lần này chúng ta viết tình yêu được? Quyền đầu tiên là cô đại, quyền thứ hai là dân quốc, quyền thứ ba là tương lai, vậy quyền thứ tư chúng ta viết về thế kỉ 21 đi! Đề tài tổng giám đốc bá đạo yêu tiểu bạch thủ thế nào? Hiện tại rất hot đấy! Hay là cô vợ bé nhỏ của tổng giám đốc? Ai ai ai đừng đánh mặt, tôi phải dựa vào khuôn mặt này để ăn cơm!”

Lục Thiên tức giận mặt cũng đỏ lên, ngón tay run rẩy chỉ vào Trần Thuật, miệng không phun nổi một chữ.

Tề Thiệu Diễm lúc này liền chạy tới đui Trần Thuật hung hăng cào một cái, sau đó lạnh nhạt nhìn gương mặt trắng trắng tròn tròn của Trần Thuật từng tí từng tí biến thành màu xanh tím.

Phi! Đáng đời cậu dám làm Lục Thiên tức giận! Tề Thiệu Diễm liếm liếm móng vuốt, ngoan ngoãn nằm cạnh chân Lục Thiên, yên lặng phi báng trong lòng.

Trần Thuật về mặt đau khổ kéo ngón tay đang chỉ vào mình xuống dưới, cười lạnh nói: “Tôi chỉ nói đùa thôi, chẳng qua nhìn cô đầm chiêu ử đột, nói đùa chút giúp cô vui về thôi! Nhưng mà tôi thật sự có thể giúp cô tìm cảm hứng nha, thời gian của tôi rất thừa, muốn làm gì thì làm nấy, cần bản đang thất nghiệp. Trà đại nhân, cô có thể tùy lúc triệu hồi tôi!”

“Cút ----”

“Thật bạo lực!”

.....

“Từ từ!”

Trần Thuật xoay người liền nhìn thấy mặt Lục Thiên lúc trắng lúc đen, tầm mắt từ trên máy tính rời về phía hần, đồng tử tối đen sáng rực: “Biết chọn TV không?”

“Hử?”

“Sáng mai cùng tôi đi mua TV, còn phải mua thêm máy chạy bộ cùng giá sách.....”

Trần Thuật cười cười, độ cong bên khóe miệng dần dần lớn hơn: “Không thành vấn đề!” Nói xong còn hớn hờ bật tay một cái, tiêu sái xoay người.

Trong hòm thư weibo, một chấm màu đen vui vẻ nhấp nháy, thử trượt vào, liền thấy cái nick “Có bệnh không uống thuốc” nhắn cho mình: “Điện thoại sao không gọi được a? Ngày mai ra ngoài đi, chúng ta đi ~ hẹn ~ hò ~”

Cô cự tuyệt!

Không cần đoán cũng biết, là ai hẹn cô.

Vì thế nhanh chóng đem lịch trình của mình xếp cho thật dày đặc, một giây cũng không được rỗi, sau đó mới dám an tâm ôm Cái Trắng đi ngủ. Cái Trắng có chút đầm chiêu nhìn đoạn thoại, lập tức trong đầu liền hiện ra tên Lăng Hàng Dục kia.

Phải, so với Trần Thuật, hắn càng chán ghét Lăng Hằng Dục.

Nguyên nhân sao.....không rõ.

Tuy rằng nhiều lần trốn tránh Lăng Hằng Dục, nhưng mà sáng sớm nhìn thấy Trần Thuật, tâm tình Tề Thiệu Diễn cũng thực vi diệu, hắn nâng nâng móng vuốt hướng về phía Trần Thuật, xem như chào hỏi.

Lục Thiên cúi thấp xuống, về mặt bắt đắc dĩ từ trong túi lấy ra khăn lông bao trùm trên đầu Cái Trắng, nhẹ nhàng đem vụn cỏ trên người nó lau sạch.

Trần Thuật cong cong khóe miệng: “Cái Trắng thật hạnh phúc a!”

Thân mình Tề Thiệu Diễn cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Trần Thuật hai mắt lấp lánh, khóe miệng giật giật, cảm giác với Trần Thuật càng vi diệu. Nó thật hạnh phúc là định nghĩa gì? Gã muốn làm một con mèo được chiều cổ hay là muốn làm người được Lục Thiên chiều cổ?

Tề Thiệu Diễn hít mắt, sắc mặt lạnh lùng, hung hăng tặng cho chân Trần Thuật một vuốt nữa.

“Á!”

Lục Thiên vội vàng đè lại Cái Trắng, có chút tức giận vỗ vỗ đầu hắn: “Cái Trắng, không được cào bậy! Rất đau đấy có biết không?”

Vô nghĩa, không đau tôi cào hắn làm gì ?

Tề Thiệu Diễn nhìn Lục Thiên vẻ mặt nghiêm túc, bắt đắc dĩ gật gật đầu, dịu ngoan “Meo” một tiếng. Lục Thiên lúc này mới buông đầu hắn ra, ôm lấy.

Trần Thuật ngo ngắc nhìn một màn này, nhất thời cảm thấy chân mình không đau nữa: “Quá thần kỳ! Mèo này thành tinh rồi?” Thế mà lại hiểu tiếng người?

Cái Trắng: ”... ..” Lục Thiên cô đừng cản tôi, tên này dám bảo tôi là yêu tinh!

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Trước cửa hàng đồ điện tử tầng hai, Lục Thiên nhìn một loạt kiểu dáng TV khác nhau, nhất thời đầu có chút choáng váng. Cô bán hàng nhiệt tình dẫn Lục Thiên chỉ này chỉ nọ, chỉ hận không thể nói hết tất cả mọi TV trong tiệm.

Cô bán hàng không chút nào che dấu hướng về phía Trần Thuật đang theo sau Lục Thiên với điệu bộ nhàn nhã không mấy quan tâm cười một nụ cười đúng chuẩn hoà ái dễ gần, sau đó. . . đi về phía Trần Thuật. Lục Thiên hít mắt nhìn nhìn, cô bị cô bán hàng trực tiếp bỏ rơi? Lục Thiên trong lòng lặng lẽ hậm hực một lát, nhìn đồng TV trước mặt hồi lâu cũng không nhìn ra cái nào tốt cái nào xấu, lập tức đem trách nhiệm vĩ đại này quăng cho Trần Thuật, nhân tiện còn giúp người nào đó thành đạt: “Tôi không rành mấy thứ này, Trần Thuật cậu giúp tôi nhìn xem đi.”

Nói xong, liền lôi Trần Thuật đẩy về phía trước.

Ánh mắt cô bán hàng càng sáng lên vài phần, nhìn Trần Thuật cười đến mị hoặc chứng sinh. Đáng tiếc Trần Thuật không có cơ hội chiêm ngưỡng, dưới chân đột nhiên lao đảo mất thăng bằng, thiếu chút nữa giẫm lên đuôi Cái Trắng.

Cái Trắng vội vàng nhảy dựng lên, giọng điệu không tốt trừng mắt nhìn Trần Thuật kêu một tiếng “Meo!” Đồ chết tiệt cậu muốn làm gì? Cẩn thận ông cào cái mặt hoa nhà cậu!

Lục Thiên nhìn Cái Trắng đang bùng nổ , vội vã ôm lấy hắn, theo thói quen vuốt vuốt lông, bắt đắc dĩ chọt chọt đầu hắn: “Em nha, đối xử với chú Trần dịu dàng một chút không tốt sao?”

“Phốc ----” Trần Thuật một mặt đang ứng phó với cô bán hàng nhiệt tình tấn công, một mặt vĩnh tai nghe Lục Thiên nói, vừa nghe xong câu này, Trần Thuật thiếu chút nữa ngừng lại động tác giương nanh múa vuốt bỏ nhào về phía này quỳ gối trước mặt Lục Thiên, hắn trông giống chú sao?

Tề Thiệu Diễn thân mình cứng đờ, kháng cự “Meo!” một tiếng. Hắn lúc nào lại lòi thêm một ông chú? Hơn nữa còn là một gã so với chính mình nhỏ hơn vài tuổi? Hừ, từ thân đến tâm đều bức rức, không thêm bỏ trong tai lòi nói của Lục Thiên.

Lục Thiên vô tội nhún vai: “Cái Trắng còn nhỏ a. Chỉ vừa được bốn tháng tuổi, chúng ta đều 24, nó vẫn còn là một đứa nhỏ. Kêu như vậy quá hợp lý rồi.”

Trần Thuật biểu tình cổ quái nhìn Lục Thiên, mà Tề Thiệu Diễn lại về mặt táo bón nhìn Lục Thiên.

“À? Chiếc TV này không tệ a.” Lục Thiên reo lên nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt Trần Thuật.

Lục Thiên đặt Cái Trắng xuống, cau mày nhìn từng kiểu TV đủ loại bày trí la liệt, rũ mắt thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Tóc mai xoã xuống phân nửa, che khuất vầng trán thanh thanh và ánh mắt đượm chút gì đó sâu xa. Tề Thiệu Diễn nhìn biểu tình Lục Thiên nhủ mi suy tư, trái tim hơi hơi co rút.

Lông mi tinh tế khẽ run, tóc chần gần hết khuôn mặt, đôi mắt trong sáng đen láy, trên chiếc mũi khéo léo là gọng kính to màu đen nổi bật, khuôn mặt khiến người ta kinh diễm như bị che đi bởi lọn tóc và gọng kính, thay vào đó ánh lên nét dịu dàng, đôi môi anh đào rồi đến chiếc cằm nhỏ xinh, tất cả mọi thứ đều xinh xắn, hình ảnh ấy ấn mòn tầm mắt Tề Thiệu Diễn.

Cũng không phải lần đầu tiên gặp cô. Nhưng không hiểu sao tim lại đập nhanh.

Hết thấy trước mắt nhiệt độ đột nhiên hạ xuống, cảm giác phiền muộn đều dần tan đi. Giờ phút này, Lục Thiên trong mắt Tề Thiệu Diễn, tốt đẹp đến lạ.

Lục Thiên bữu môi đánh giá qua lại nửa ngày, có chút phát sầu.

Trần Thuật vất vả lắm mới thoát được ma trảo của cô bán hàng, câu cửa miệng mới đầu “Muốn mua cái gì” giờ đây lại biến thành “Nhà cậu ở nơi nào, có thể cho tôi xin số điện thoại không?”, thật là đề tài quý dị khiến người ta muốn cấp tốc bỏ chạy lấy người. Trần Thuật gào thét vọt tới bên người Lục Thiên, kéo kéo người cô chỉ đại về chiếc TV trước mặt: “Lục Thiên mua cái này đi rồi chạy nhanh, không phải còn muốn mua máy chạy bộ sao? A đúng rồi còn phải mua cái gì giá sách, ai nha hôm nay thật sự bận rộn chúng ta chạy nhanh a.”

Khoé miệng Lục Thiên trườn rút, theo hướng tay Trần Thuật nhìn về chiếc TV trước mặt.

“TV CRT d59e1541u, 49 tác Anh, âm thanh siêu cao 4k. . . . .”

“À.” Lục Thiên gật gật đầu như nghĩ tới điều gì, đột nhiên nhìn về phía Cái Trắng: “Cảm thấy sao, Cái Trắng?”

Cái Trắng yên lặng lắc đầu.

Trần Thuật vốn đã chứng kiến qua sự nhảy bèn của Cái Trắng, nhưng mà lần nữa nhìn thấy một con mèo còn có thể bày ra vẻ mặt nghiêm túc lắc lắc đầu thì vẫn như cũ khiếp sợ, chớ nói chi cô bán hàng đang đứng bên cạnh.

Lục Thiên nghĩ nghĩ, bắt chước bộ dáng Trần Thuật vỗ tay phát ra tiếng, nhìn cô bán hàng nói: “Cái này đi.” Nói xong, liền chỉ về hướng chiếc TV 55 tác bên cạnh.

Tuy rằng không có xem qua biểu tình lúc này trên mặt Trần Thuật, bất quá chắc chắn thực phần khích. Phòng chừng linh hồn bé nhỏ của gã đang chu du vào chốn bất tận nào đó rồi. Tề Thiệu Diễn rất không phúc hậu vụng trộm nở nụ cười mà mẫn.

Quả nhiên, ba giây sau, bên trong cửa hàng nào đó chốn nội thành truyền ra một tiếng rên đến trời long đất lở: “Nữ thần!! Cô đối với tôi thật tàn nhẫn xiết bao.”

Lục Thiên không thường ra ngoài, nên lúc này đây hết sức háo hức đi dạo phố, sau khi mua xong TV còn chạy tung tăng đến cửa hàng bán máy chạy bộ, nhân tiện còn đi bách hoá mua vài bộ quần áo. Sức chiến đấu cực kì trâu bò, làm một con mèo mập mạp rất linh hoạt có chút thể lực còn chống đỡ không nổi, chớ nói chi là cu cậu trạch nam Trần Thuật ngày đêm chui rúc nơi xó nhà khá nhiều năm.

Dọc đường đi, Lục Thiên ôm Cái trắng tiêu sái bước về phía trước, Trần Thuật thì ôm đủ loại gói to gói nhỏ rực rỡ sắc màu yên lặng đi theo sau: “Nữ thần, qua ngày hôm nay tôi có chút tò mò, trong nhà cô vì sao không có TV?” Trừ bỏ một số nguyên liệu thực phẩm cực kì đa dạng trong phòng bếp, chỉ toàn là sách sách vở vở, phương thức giải trí hoàn toàn không có, thật kỳ lạ.

Lục Thiên sững sốt, cúi đầu nhìn bóng dáng của mình kéo dài trên mặt đường, nhếch môi một cái, như lâm vào dòng hồi ức: “Ừ, tôi vừa về nước hơn một tháng, một số vật dụng trong nhà chưa có thời gian đi mua, hôm nay vừa vận rãnh rồi mới đi. Thời điểm tôi xuất ngoại, TV bị bán rồi, bao gồm một vài món tương tự.”

Trần Thuật hiếu kỳ nói: “Xuất ngoại? Nữ thần, cô khi nào đi nước ngoài a?”

Lục Thiên nghĩ nghĩ: “Đại khái là lúc tôi học cấp ba, rất lâu, ở Las Vegas bảy tám năm đấy chứ, trong thời gian đó tôi không về thăm nước, lần này trở về thật là có loại cảm giác ‘cánh còn người mất’.”

Bà lão bán đồ ăn vặt ở khúc sông đầu cầu năm xưa nghe nói đã qua đời, cửa hàng bánh ngọt chữ thập đã biến thành shop áo quần thời trang, sân trượt patin mà hồi nhỏ cô thường đến vui đùa cũng trở thành một đồng phế tích, cho đến ngày nay cứ như bị vứt bỏ, góc đường đó đã lặng lẽ trở thành dĩ vãng của chốn thành thị đông đúc.

Cũng như cô, bị cái thành phố này quên đi.

Tề Thiệu Diễn giương mắt nhìn Lục Thiên, đáy mắt loé qua một tia cảm xúc phức tạp.

Trần Thuật trầm mặc, hình như cũng cảm khái thờ dài: “Đúng vậy a, thành thị nhanh phát triển, sự trao đổi chất cũng rất nhanh đó thôi. Nhớ lại thời điểm khi đọc quyển ‘Thanh lưu chi bối’ hình như là cấp ba thì phải, lúc đó nhìn thấy quyển sách này thật sự giật nảy mình, haha, cái từ này coi về không đúng nha. Nhưng dù sao ý tứ đều muốn nói cô rất lợi hại, bạn học của tôi đều cho rằng người có trí tuệ tượng phong phú như vậy hẳn là một lão già, không nghĩ tới, ha ha.”

Lục Thiên bị hình dung như vậy một phen, cũng không tức giận, mặt mày hớn hờ nhìn về phía Trần Thuật nói: “ là tác phẩm đầu tiên tôi viết, trước sau phải sửa rất nhiều lỗi, viết gần ba năm mới xong, khi đó bản thảo bị mẹ phát hiện, bà đã hung hăng mắng tôi nhiều lần. Cũng may có anh trai bao che, cổ vũ tôi, mới kiên trì hoàn thành xong tác phẩm, lại nói tiếp, vẫn rất thô ráp, thời điểm sáng tác nó còn tưởng rằng không có hi vọng.”

Trần Thuật chép chép miệng, vẻ mặt kinh ngạc: “Này này, nữ thần, cô thật trâu bò! Khi ấy tôi cũng chỉ suốt ngày lên mạng chơi game thôi, a a a, so sánh cô với tôi quả thực tôi rất vô dụng.”

Lục Thiên phì một tiếng bật cười: “Không nên nói vậy, tôi cũng không phải thiên tài, nhưng tôi biết nỗ lực, hơn nữa, mỗi người đều có một lĩnh vực hơn người, tôi tin cậu cũng có. Ngoại trừ cái miệng bép xép kia.”

Trần Thuật xuyt nửa vấp chân, trên mặt hiện lên dòng chữ ‘không dễ gần’.

Trần Thuật chu chu miệng, tròn mắt chuyển động vòng vo: “Nữ thần, cô có anh trai? Không trở về cùng cô sao?”

Tề Thiệu Diễn cũng ngẩng đầu nhìn cô.

Quen biết Lục Thiên hơn một tháng, cũng không có nghe qua cái gì mà có thêm một anh trai.

Tâm tình thoải mái vui sướng trên mặt Lục Thiên đột nhiên biến mất, cô nhủ nhủ mảy, trầm mặc thật lâu sau mới mở miệng: “Anh ấy là người ngoại quốc, với tôi không có nửa phần tiền quan hệ. Gia đình lúc ấy, bỗng nhiên xuất hiện một người anh trai không có huyết thống, sau dần cũng thành thói quen.”

Lục Thiên cùng Trần Thuật trò chuyện câu được câu không, đèn đường rọi xuống hai bóng dáng đã đi xa, bóng trải dài in đậm xuống lòng đường sau đó biến mất, cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Đến dưới lầu tiểu khu, Trần Thuật có chút chua xót hươ hươ cánh tay cười nói: “Ai nha thật hạnh phúc, được gần gũi trò chuyện với thần tượng. Còn được biết rất nhiều chuyện của thần tượng mà mọi người không biết, sống trên đời thật không uổng phí.”

Lục Thiên nhận lấy đồng hồ mới mua từ trong tay hắn, chế nhạo nói: “Được rồi được rồi, chỉ cầu cậu đừng đem chuyện tình tung lên mạng là quý hoá lắm phổng. Đây là điều duy nhất mà thần tượng mong đợi ở cậu!”

Trần Thuật ngay lập tức đứng thẳng, vẻ mặt nghiêm túc hướng Lục Thiên cúi chào: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ mà thần tượng trông cậy.”

Lục Thiên bám vào một bên cột đèn, cười đến khom lưng.

“Ồ? Thần tượng, trong nhà cô như thế nào lại sáng?” Trần Thuật nghi hoặc chỉ tay về hướng tầng ba, “Lúc đi không có tắt đèn sao?”

Lục Thiên bị kim hãm, chậm rãi xoay người, nhìn theo hướng chỉ Trần Thuật.

Cửa sổ nửa mở, tấm rèm mỏng khép lại, lộ ra ngọn đèn màu vàng ấm

“Không có.”

“Hả?”

“Lúc đi không có mở đèn.”

“Hả?!!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Trần Thuật đứng trong phòng, nôn nóng bắt an đi qua đi lại quanh phòng khách, thanh âm dếp lê rất vang chộc cho Tề Thiệu Diễn cũng dần dần nóng ruột. Đèn treo đơn điệu hình tròn trên đỉnh đầu phát ra ánh sang màu trắng chói mắt, trên bàn sạch sẽ, máy tính ngoài ban công thỉnh thoảng vang lên tiếng phần mềm chat lanh lảnh, Tề Thiệu Diễn nhìn màn hình dày đặc cả chữ kia, có chút hoa mắt.

Trần Thuật thỉnh thoảng mở cửa quay qua phía sát vách thăm dò, thậm chí còn lén lút chạy đến sát vách cửa đem tai dán lên, trực tiếp làm ra loại hành động không phẩm giá mang tên “Nghe trộm”, tuy rằng Tề Thiệu Diễn cũng chỉ là không đủ lòng kiên nhẫn tìm cách nào nghe lén mà thôi.

Ba người trên khu lầu trọ có chút ngờ ngạc ôm nghi hoặc chậm rãi bước lên lầu, thời điểm mà Trần Thuật đã chuẩn bị tốt cây lau nhà chuẩn bị xông vào thì bị Lục Thiên ngăn lại.

“Đại khái đoán được là ai.” Lục Thiên nhú nhú mày, “Không cần làm vậy.”

Khóe miệng Trần Thuật giật giật. Hắn vẫn có chút không yên lòng: “Lỡ như là người xấu thì sao?”

Lục Thiên nở nụ cười, mặt mày cong cong, trong đáy mắt đều là ý cười tươi sáng: “Nếu có nguy hiểm, thì gọi cậu a.”

Đối với hình ảnh thần tượng ôn nhu như vậy Trần Thuật tỏ vẻ bản thân không có sức chống cự, liền ngoan ngoãn nghe lời, trở về phòng chờ.

Cùng lúc đợi còn có Cài Trắng.

“Hà? Cài Trắng để ở chỗ tôi?” Trần Thuật hỏi.

“Đúng vậy.” Lục Thiên nghiêng đầu, “Tuy rằng không phải người xấu, nhưng cũng là một tên đáng ghét, tôi sợ ngộ nhờ làm Cài Trắng bị thương, cho nên gửi ở chỗ cậu trước.” Nói xong, cô liền cúi người ôm lấy Cài Trắng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống mắt Cài Trắng, thanh âm mềm nhẹ: “Lát nữa sẽ tới đón em.”

Trần Thuật: “....” Lại bị thần tượng miếu sát rồi!

Tề Thiệu Diễn nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của Lục Thiên từng chút từng chút rời khỏi đỉnh đầu hắn, xoay người biến mất trong hành lang. Trái tim ngay tức khắc đông cứng, đáy mắt lóe lên vài vệt tâm tình khó có thể diễn tả thành lời.

Đáy lòng đột nhiên nở hoa, từng chồi non mọc ra xuyên suốt cùng bước vào sách. Mảnh vụn vui sướng bé nhỏ nương theo nhịp tim dâng trào huyền ảo di động tới một góc yên tĩnh mềm mại trong tim.

Đã sắp đến một giờ, Lục Thiên vẫn chưa đón hắn về nhà.

Tề Thiệu Diễn nằm nhoài trên sô pha, mắt vừa liếc tới tám ván ở góc ghế, liền thấy Trần Thuật ủ rũ trở về. Cái vẻ mặt này, hiển nhiên là cái gì cũng không nghe được.

Tề Thiệu Diễn đồng dạng nóng ruột không chút biến sắc lờm hẩn một cái, im lặng không lên tiếng chuẩn bị đem tám ván mò về, liền bị Trần Thuật bỏ nhào vào làm cho sợ đến lông dựng hết cả lên.

“A a a, Cài Trắng mày nói xem thần tượng có thể hay không gặp nguy hiểm?” Trần Thuật một tay giơ lên Cài Trắng, quơ trái quơ phải.

Tề Thiệu Diễn nhất thời mất thăng bằng, còn bị lắc lư nghiêng ngả, hẩn nhìn đáng vẻ Trần Thuật buồn thiu, không chút do dự quay về phía hẩn tung trao.

Muốn lo lắng cũng là tôi lo lắng, cậu bạn tâm làm cái gì?

Trần Thuật bị dọa vội vàng thả Cài Trắng xuống sô pha. Hắn sờ sờ mũi, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Cài Trắng: “Cũng may tao trốn nhanh, bằng không lại bị mây cào hồng mắt.” Trần Thuật dừng một chút, thờ dãi, chán nản ngồi lên sô pha: “Cài Trắng a, mày nói đi, dù sao hiện tại chúng ta cũng ở chung dưới một mái hiên, chẳng lẽ không thể chung sống hòa bình sao?”

Ha ha. Không thể!

Nói đồng ý thì lại phải chờ trong cái phòng rách này của cậu. Tề Thiệu Diễn ghét bỏ liếc nhìn bốn phía, hừ lạnh một tiếng nhảy xuống sô pha, đi tới cửa.

“Ê? Cài Trắng mày đi đâu vậy?” Trần Thuật vội vàng đứng dậy chạy theo.

“Meo!” Ông đây phải về nhà!

Trong phòng khách đã hoàn toàn thành tình trạng rối loạn, tất cả đồ liên quan tới Cài Trắng đều biến mất không còn tăm hơi. Cái thứ đáng ra đang nằm trong phòng ngủ làm chướng ngại vật là rương hành lý bị nhét đầy đồ. Sách vở tán loạn trên bàn cũng bị gói qua loa vứt trên mặt đất, giày cao gót la liệt đầy cửa đều rất có quy củ nằm trong tủ đựng giày, mà kẻ gây ra hết thảy thế nhưng bình yên ngồi trên ghế sô pha, thanh thần ung vũ hai chân ngồi lật sách.

Sau khi Lục Thiên nhìn thấy gương mặt đó, cảm thấy quả nhiên là đoán đúng, nhú mày. Cô âm thầm nắm chặt tay, hô hấp cũng không tự chủ dồn dập.

Người đàn ông kia ngẩng đầu, con ngươi xám đậm lúc nhìn thấy Lục Thiên thì sáng lên mấy phần. Hốc mắt của hắn rất sâu, sống mũi cao cao, sắc mặt so với Lục Thiên còn trắng hơn mấy phần, nhưng không có vẻ bệnh tật, mái tóc vàng rực rỡ trên đầu được chải cẩn thận về phía sau. Nụ cười bên khóe miệng có chút chói mắt, nếu đổi thành mày cô gái không ràng thế sự, đã sớm đắm chìm vào trong đó.

Loại khí tức cô tịch lạnh lạnh một giây trước kia kể từ lúc nhìn thấy Lục Thiên liền biến mất không còn tăm hơi. Hắn hơi nhũn mày, thả xuống quyền sách dày cộp, đầy hứng thú nhìn Lục Thiên dần thay đổi sắc mặt, ngón tay đan vào nhau đặt ở trên đùi. Trong tròng mắt sâu sắc của người đàn ông đó lóe qua một tia tinh quang không dễ phát hiện, hầu kết hần giật giật, thanh âm trầm nhuận cảm giác thanh thấu mát mẻ.

“Đã lâu không gặp, Lục.”

Lục Thiên lạnh lùng nhìn hắn, cắn chặt răng, thậm chí có chút không tự chủ mà run lên. Bắt đầu từ giờ khắc tiếp xúc với ánh mắt của hắn, Lục Thiên tựa như rơi vào hầm băng, móng tay ngắn của cô mạnh mẽ đâm vào lòng bàn tay.

“Cút ra ngoài.”

Âm điệu của Lục Thiên cất cao hơn, có chút lạc giọng.

Người đàn ông đột nhiên đứng dậy, ánh mắt của hắn chưa bao giờ rời Lục Thiên nửa phần, con ngươi âm u, dần dần lộ ra ánh sáng tinh xảo: “ff.”

Về mặt Lục Thiên khế biến: “Tôi nghe không hiểu lời của anh. Cho anh thời gian một phút, lập tức cút ra khỏi nhà tôi.”

Hắn nở nụ cười, sai bước đến trước mặt Lục Thiên, không để ý thần sắc kinh ngạc của cô, ngón tay dùng sức cầm chặt cầm cô, tựa tiểu phi tiểu nhìn cô: “Anh vẫn yêu thích em cười với anh hơn, Lục.”

Lục Thiên rốt cục không thể nhìn được nữa, chân nhỏ dòn sức, mạnh mẽ đá vào □□ của hắn.

“Elkan, anh đang phát điên à?”

Mặt Elkan đỏ hồng, hắn liên tục lui vài bước, cong người ngã chổng vó trên sô pha. Hắn ngẩng đầu lên, gương mặt vô tội nhìn Lục Thiên: “Lục, tính tình của em vẫn không thay đổi.”

“Anh vào bằng cách nào? Mẹ tôi đưa cho anh chìa khóa?” Lục Thiên đẩy hắn, trực tiếp đi vào trong.

Elkan cười híp mắt lắc lắc, ngón trỏ đặt ở giữa môi, tạo thành tư thế không được nói: “Đương nhiên không phải. Chỉ là trò vật, thủ đoạn không lọt được mắt em.”

Lục Thiên không kiềm chế được, thuận tay cầm một quyển sách từ khay trà hung ác ném về phía hắn: “Có phải anh cậy cửa nhà tôi ra?”

Elkan linh hoạt né tránh, đưa tay bắt lấy quyển sách: “Đó là chuyện rất bình thường, Lục. Dĩ nhiên đưa cho anh chìa khóa, anh chỉ có thể làm vậy.”

Lục Thiên buồn bực đi vòng quanh phòng, ánh mắt bỗng nhiên rơi vào va li màu đen đang đứng thẳng, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Elkan, trong thanh âm mang theo một tia run rẩy không dễ phát hiện: “Anh .....rốt cuộc là qua đây để làm gì?”

Khóe miệng Elkan cong lên, tìm vị trí thoải mái trên ghế sô pha lười biếng dựa vào, thanh âm trầm thấp: “Mang em quay về.”

Lục Thiên hơi ngưng lại.

Trong phòng rơi vào trầm mặc.

“Tôi không muốn trở về.” Lục Thiên mở miệng nói.

“Chuyện như vậy, từ trước đến nay không thể thuận theo ý em.” Hắn cười cợt, “Huống hồ, đây cũng là ý muốn của di.”

“Anh trai em cũng rất muốn em quay về đây.”

Elkan nhìn Lục Thiên, xả ra một nụ cười quái dị, từng chữ từng câu sắp xếp đơn giản phun ra lại làm cho Lục Thiên thay đổi sắc mặt.

Sắc mặt Lục Thiên trở nên trắng bệch, ánh mắt cô dần dần âm đạm, thân thể lơ đãng bắt đầu run rẩy, lão đà lão đảo. Nhưng mà Elkan trên ghế sô pha lại thủy chung một bộ dáng thần nhiên tự đắc.

...

Tề Thiệu Diễn đứng ở cửa loang quanh nửa ngày, ý lạnh dần dần ngưng tụ lại tại hành lang không khô khiến hắn co lại.

Cửa từ đầu đến cuối không hề mở ra, trong phòng lờ mờ nghe thấy tiếng người nói chuyện, đứt quãng, hắn nghe không rõ ràng.

Trần Thuật dựa vào tường, âm u nhả ra một làn khói, cúi đầu liếc hắn một cái nói: “Quên đi, trở về thôi. Mây hiện tại cũng không vào được a, vẫn là theo tao về nhà, chờ cô ấy tới đón mây.”

Cái Trắng không để ý tới hắn, yên lặng nằm úp sấp ở cửa.

Trần Thuật thờ dài, ném tàn thuốc xuống đất, nhẹ nhàng dập tắt đốm lửa nhỏ âm đạm kia.

Mũi chân hơi lệch, đang muốn trở về nhà, cửa liền mở ra.

Tề Thiệu Diễn đột nhiên đứng dậy, ngẩng đầu lên. Trần Thuật cũng dừng chân, quay đầu lại nhìn người từ trong bước ra ngoài, sững sốt.

Elkan tựa tiểu phi tiểu nhìn một người một mèo đứng ngoài cửa, cong cong môi như đang trào phúng: "Tôi nói cho em biết, Lục, tốt nhất em mau ngoan ngoãn trở về, những con chó giữ cửa này của em căn bản không có tác dụng gì."

Không đến một phút, trong phòng liền truyền ra tiếng gào ngốt ngạt của Lục Thiên: "Cút nhanh lên."

Hắn lắc lắc đầu sai bước lớn chậm rãi đi ra ngoài, ánh mắt đảo qua Trần Thuật, lập tức ngạo mạn thu hồi tầm mắt, từng bước biến mất trong bóng tối nơi hành lang.

Tề Thiệu Diễn căn bản không rảnh bận tâm đến cái tên không biết từ đâu chui ra kia, hắn đột nhiên xông vào. Trần Thuật đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó cũng lập tức theo vào phòng.

Mức độ ngổn ngang trong phòng làm Tề Thiệu Diễn nhất thời không có chỗ để đặt chân.

Trần thuật ở ngoài cửa trầm mặc một lát, cuối cùng nhón chân lên bước vào phòng.

Khắp nơi đều là sách cùng quần áo, còn có ván cào cho mèo, gậy treu mèo. . . Đồ vật đủ loại kiểu dáng đẹp để đập vào mắt. Tề Thiệu Diễn cau mày nhìn về phía Lục Thiên đang cuộn lại thành một đồng trên sofa.

Trần thuật thấy Lục Thiên, kinh ngạc che miệng lại: "Thần tượng, Cô tại sao? Cô tại sao. . ." Tại sao khóc?

Chỉ cuối cùng, Trần Thuật không có dũng khí nói ra khỏi miệng.

Tề Thiệu Diễn nhanh nhẹn nhảy lên sofa, chậm rãi đi tới bên người Lục Thiên, hai tay của cô đan vào nhau gắt gao ôm lấy cánh tay, ánh mắt trống rỗng, khóe mắt ửng hồng.

Trên mặt còn có vệt nước mắt chưa khô.

Lục thiên thấy Trần Thuật, vội vàng qua loa lau nước mắt, cười cười xin lỗi: "Trần Thuật, cậu về trước đi. Tôi không có chuyện gì. Muộn rồi tôi ngủ đây."

Trần Thuật cắn chặt răng, sắc mặt tái xanh: "Có phải là tên khốn kia vừa bắt nạt cô? Hắn là ai? Nói cho tôi biết đi thần tượng! Tôi nhất định đánh cho hắn răng rơi đầy đất!"

Lục Thiên nhin không được bật cười, lông mi của cô còn mang theo vài giọt nước mắt, lúc ngẩng đầu liền khẽ run lên, nhỏ trên mu bàn tay: "Thật không có chuyện gì. Là tôi tức giận chính mình mà thôi. Cậu mau trở về đi, thần tượng mệnh lệnh cậu mau mau đi ngủ!"

Trần Thuật tựa hồ còn muốn nói điều gì, miệng giật giật, nhưng cũng cố gắng nín trở lại dưới nụ cười của Lục Thiên. Hắn bắt đầu dĩ gật đầu: "Vậy cũng được, tôi về trước, có chuyện gì thì gọi tôi! Tôi nhất định sẽ xông đến đầu tiên!"

Lục thiên gật đầu, nhìn Trần Thuật rời đi.

Tề Thiệu Diễn từ đầu đến cuối không hề nói lời nào, chỉ là yên lặng nhìn Lục Thiên.

Trong nháy mắt sau khi Trần Thuật ra khỏi cửa, viên mắt Lục Thiên tựa hồ lại đỏ thêm mấy phần. Cô nhẹ nhàng thở dài, ngã ngồi trên ghế sofa, ngơ ngác nhìn gương mặt Cái Trắng phóng to vô số lần.

Tề Thiệu Diễn trốn không kịp, cảnh giác nhìn Lục Thiên, nhiệt độ trên mặt dần dần tăng cao lên.

Lục Thiên cười cười xoa xoa đầu hắn, kéo vào trong lồng ngực cọ xát, âm thanh của cô tựa như lông chim, nhẹ nhàng rơi vào đỉnh đầu Tề Thiệu Diễn: "Cái trắng, sau này chị sẽ sống cùng em, có được hay không?"

"Meo."

"Ồ?" Lục Thiên giờ lên Cái Trắng, nhẹ nhàng thổi thổi vào cái mũi phấn hồng, cười nói, "Em đang trả lời chị?"

"Meo."

Tề Thiệu Diễn trong nháy mắt tim đập loạn nhịp, nhìn cặp con ngươi trong trẻo thông suốt của Lục Thiên, đáy mắt tựa hồ có những đốm lửa nhỏ nhảy nhót từng chút từng chút đem bản thân nuốt chửng.

Được. Miệng của hắn hơi hơi nhúc nhích, câu trả lời không nói ra miệng kia, nghiêm túc ghi vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Trên ban công nhỏ nhà Lục Thiên, một cái máy gia dụng bằng điện chiếm gần nửa diện tích. Phòng khách, đặt chễm chệ trước mặt con mèo là chiếc tủ TV làm bằng gỗ lim tinh xảo, Lục Thiên đang ở trong phòng ngủ, sắp xếp lại chồng sách đủ loại kiểu dáng, giá sách lúc trước bị bán đi, giá sách mới tựa hồ so với cái trước còn lớn hơn rất nhiều, phòng chừng có thể chứa hết 100 quyển sách.

Khoảng thời gian này, tâm tình Lục Thiên tựa hồ không tệ.

Trần Thuật thành khách quen nhà Lục Thiên, mỗi ngày đều chạy qua ăn cơm, tuy rằng Tề Thiệu Diễn tựa hồ tỏ vẻ hần khó chịu, nhưng không thể ngăn cản sự thật rằng Trần Thuật có ý định muốn đóng tiền ăn cơm dài hạn.

Lục Thiên nhiều lần từ chối, nhưng bị Trần Thuật dứt khoát cự tuyệt.

Xấp tiền mặt màu hồng kia Lục Thiên không biết nên xử lý như thế nào, một thời gian sau đồng tiền kia cũng nhanh chóng bị lãng quên bên trong tủ, không người hỏi han. (chị thật phí của T.T)

Sau chuyện tình đêm đó, Trần Thuật không có hỏi lại, mỗi ngày hi hi ha ha cùng Lục Thiên trò chuyện về tác phẩm mới, giống như cái gì cũng không biết, điều này cũng làm cho Lục Thiên thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đều không phải có ý giấu giếm cái gì, trên đời này có những chuyện tuy đã nắm rõ trong lòng bàn tay nhưng vì một số lý do khách quan buộc không thể nhiều lời.

Chuyên mục tháng này khó được câu hạn, nhưng cũng may giao đúng thời hạn. Mà bản thảo mới lại một lần nữa thất bại, rốt cuộc chọc biên tập A Giang không hài lòng: “Cô trở về nước mà đầu óc đã đề lại Mĩ rồi phải không?”

Lục Thiên nhìn dòng chữ vô cùng kì quái viết trong bản thảo, lặng lẽ nhẫn nại A Giang phun trào.

Khoảng thời gian gần đây Tề Tiểu Uyển số lần tìm đến nhà cô ngày càng chịu khó. Kì lạ nhất, chính là mỗi lần Tề Tiểu Uyển đến nhà, kích động nhất cư nhiên là mèo nhà mình.

Cái bộ dạng bất lực làm nũng của con mèo nào đó thật chọc người.

Lục Thiên cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng cũng không có phản ứng gì, dù sao đoạn thời gian này Cải trắng đã đối xử với cô ngày càng tốt. Ít nhất, khi cô dùng hành động tỏ vẻ thân thiết nó sẽ không kháng cự.

Trong những ngày gần đây, tinh thần Tề Tiểu Uyển tựa hồ tốt lên không ít, nói đến chuyện của anh hai thì miệng rớt cuộc thân nhiên, không hề động một tí liên đồ hóc mắt. Lục Thiên không biết an ủi như thế nào mới tốt, nhưng thấy cô bé như vậy, cũng yên lặng nhẹ nhàng thở phào.

Tình hình anh trai của Tề Tiểu Uyển vẫn trước sau như một, dường như không có dấu hiệu tỉnh lại. Còn người anh cả còn lại từ trước đến nay chưa bao giờ thoát ra chút gọn sống, lại ngay buổi tối gặp tai nạn hôm đó, Tề Tiểu Uyển nhìn xem thì thấy anh cả đứng trước giường anh hai, hai mắt nhắm nghiền. Trên thương trường anh cả luôn là người đàn ông lãnh khốc vô tình, nhưng cho đến bây giờ Tề Tiểu Uyển mới thấy được một mặt nhuần thuận của anh.

Này cũng thực hợp lý, vượt ngoài dự đoán làm Tề Tiểu Uyển đặc ý.

Chỉ duy nhất không hài lòng, đại khái chính là bạn trai Lâm Luật Dương suốt ngày không thấy bóng dáng, nói chuyện qua điện thoại cũng chỉ ân cần hỏi thăm hồ hững. Có thể vừa tiếp nhận gia sản, cố gắng muốn đạt được thành tích, Tề Tiểu Uyển tuy rằng thông cảm cho hắn, nhưng không cách nào che dấu sự mất mát.

Những lời này đương nhiên không thể nói cho anh cả, anh ấy đã tận lực làm việc quá độ, huống hồ những chuyện ấy cô cũng không nói thành lời. Bố mẹ trong nhà càng không thể, giai đoạn này bọn họ trông có vẻ rất phờ phạc tiêu tụy, bản thân sao không đạo lý mà biến mọi chuyện trở nên ngột ngạt thêm.

Vì thế, Lục Thiên thành lựa chọn tốt nhất.

Lục Thiên nghe Tề Tiểu Uyển thao thao cần nhẫn oán niệm, cười nhẹ, kiên nhẫn thật tốt đóng vai người nghe.

Cứ như vậy, mọi chuyện hết thấy một chút một chút phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Đương nhiên lúc này, Tề Thiệu Diễn cảm thấy không thể nói hai chữ ‘toàn bộ’ quá sớm.

Tề Tiểu Uyển và Trần Thuật không hiểu vì sao trở nên thân thiết hẳn, ngay cả Lục Thiên cũng cảm thấy bất ngờ. Một người là thiên kim đại tiểu thư từ

nhỏ sống trong cảnh giàu sang, một người là trạch nam suốt ngày ăn mì gói sống qua ngày, hai người này thế mà lại có tiếng nói chung thật là việc đáng truy cứu, mà hiện tại, hai cái người nào đó cứ như bạn bè lâu năm cùng ngồi trên ghế sofa nhà Lục Thiên cắn hạt dưa trò chuyện vui vẻ.

Biểu tình Tề Thiệu Diễn thực vi diệu.

Ê! Tên hỗn đản! Cách xa em gái ông một chút!

Trong phòng, Lục Thiên ngồi trầm tư suy nghĩ, cắn bút rồi rầm nửa ngày mà không có ý tưởng nào, mà cách một cánh cửa, tiếng cười kỳ dị bên ngoài lại làm cho cô một chữ cũng không đánh được.

Lục Thiên không nhìn được nữa, lao ra phòng ngủ, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào hai người trên sofa, căm giận nói: “Có thể hay không im lặng trong chốc lát? Thử âm ỉ một lần nữa tôi đem hai người ném xuống.”

Hai người ngồi trên sofa đột nhiên trầm mặc, ngơ ngác nhìn cái bóng uy vũ của ‘nữ thần’.

Đáy lòng Lục Thiên phiền chán, lửa giận ngập trời nhìn đôi nam nữ có bộ dáng đã bị dọa ngốc ngồi trên sofa, đột nhiên có chút áy náy. Cô vừa định mở miệng xin lỗi thì thấy Tề Tiểu Uyển nhào về phía này làm một tư thế quý gối chúc mừng năm mới: “Trà đại nhân, chúng tiểu nhân sai lầm rồi, tiểu nhân trước sau như một ngưỡng mộ ngài! Chúng tiểu nhân nhất định không nói lời nào nữa hết, chỉ cần chào hỏi, mới là điều tốt.

Trần Thuật cười một tiếng, cũng học theo dáng vẻ Tề Tiểu Uyển ghé vào trên sofa, về mặt thành kính.

Lục Thiên khoé miệng trườn rút, cô không phải phạt, bái cái gì mà bái!

Lục Thiên giận dữ nói: “Quên đi, tôi thật sự không có tâm tình viết tiếp, hai người cứ tiếp tục.” Nói xong, liền chuẩn bị trở về phòng.

Tề Tiểu Uyển vội vàng đứng dậy giữ chặt tay cô: “Lục Thiên, không cần buồn bực, chúng ta có thể cùng nhau trò chuyện, khẳng định sẽ không buồn.”

Trần Thuật cũng gật gật đầu: “Đúng rồi, chúng ta có thể làm một số chuyện có ý nghĩa kích thích ý tưởng của cô, nói ví dụ như ---- A? Đùa giỡn Cái Trắng? Bộ dạng Cái Trắng xù lông rất vui mắt a.”

Cái Trắng đang uống nước đột nhiên bị nghẹn.

Lục Thiên tức giận trừng mắt liếc Trần Thuật một cái: “Nói cái gì đó? Chỉ biết khi dễ Cái Trắng, trách không được nó không thích cậu.”

Cái Trắng yên lặng gật đầu.

Cảm giác của Tề Tiểu Uyển đối với Cái Trắng có điểm không hiểu, có lẽ bởi vì Cái Trắng biểu lộ sự yêu thích với chính mình cũng có lẽ là một ít nguyên nhân khác, địa vị của Cái Trắng trong lòng Tề Tiểu Uyển theo gió lốc mà lên. Sau khi nghe Trần Thuật nói, lập tức đưa tay捏 tai hân, hưng tợn nói: “Nói cái gì đó? Cần thận tôi đại diện cho ánh trăng tiêu diệt cậu.” (Bạn nào có xem Thủy thủ mặt trăng có thể hiểu --)

Biểu tình Trần Thuật có chút vô tội, hân nhìn đôi mắt trừng lạnh của cô gái trước mắt, nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ muốn làm không khí thêm sinh động thôi mà.”

Hân biết, Cái Trắng là gia, hân căn bản không thể trêu vào.

“Cho nên nói, chuyện Trà Trà có tác phẩm mới là giả?” Tề Tiểu Uyển về mặt không thể tin.

Lục Thiên tựa hồ thực bất đắc dĩ: “Chị chưa từng thừa nhận a.”

Trần Thuật đối với chuyện này cũng coi như có vẻ cảm kích: “Lục Thiên, áp lực tâm lý của cô quá lớn, đừng sợ thị trường không tiếp thụ, chỉ cần là cô viết tôi đều đón đọc.”

Tề Tiểu Uyển liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Bị người ta tán thành như vậy, Lục Thiên nói không cảm động là giả, cô có chút ngượng ngùng cười cười: “Nhưng bây giờ, tôi hoàn toàn không có ý tưởng. . . . .”

Ba người hai mặt nhìn nhau, nhất thời trầm mặc không nói.

Tề Thiệu Diễn tự giải trí vui vẻ nửa ngày, cảm thấy không thú vị liền chạy tới, vừa mới đến bên người Lục Thiên, chợt nghe một câu như vậy.

Trần Thuật nín thở trầm mặc lúc lâu, cau mày mở miệng: “Lục Thiên, tiểu thuyết trước kia cô lấy cảm hứng như thế nào?”

Lục Thiên sững sốt, nghĩ nghĩ nói: “Kì thực phương thức cũng không có gì đặc biệt. . . . . ‘Thanh lưu chi bối’ là vì thời điểm đó bỏ tôi qua đời, mới có ý tưởng để viết, ‘Yên ca’ là vì tôi cùng bạn tốt cãi nhau, sau đó có ý tưởng liền viết ra, về phần ‘Chỉ tiêm mặt nhật’ sao. . . . . Khụ khụ, lúc ở ký túc xá hồi đại học tôi bị đau chân, đi đường luôn khập khiễng, cảm thấy chơi thật vui, sau này đem chuyện đó nhớ mãi liền lấy ý tưởng viết ra. . .”

Ba người lại trầm mặc.

Tề Tiểu Uyển nói: “Vì sao cái gì cũng không phải chuyện tốt.”

Trần Thuật nói: “Thần tượng, chúng ta đánh một trận đi.”

“.....”

“A biết rồi!” Tề Tiểu Uyển đột nhiên reo lên làm Trần Thuật cùng Lục Thiên giật nảy mình. Tề Thiệu Diễn lười biếng ghé vào đùi Lục Thiên, nghe được thanh âm Tề Tiểu Uyển thì chậm rãi mở mắt.

Tề Tiểu Uyển tươi cười giảo hoạt: “Bằng không, đi du lịch đi.”

Nhìn vẻ mặt lơ mơ không hiểu gì của Trần Thuật và Lục Thiên, cô vội vàng giải thích: “Hai người nghỉ xem, đi du lịch á, rất có thể đụng tới nhiều loại chuyện, chúng ta vĩnh viễn không thể nào đoán được tiếp theo sẽ gặp chuyện gì. Nhìn xem phong cảnh nơi nơi một chút, nói không chừng sẽ có ý tưởng hay a. Cả ngày gò bó bản thân ở nhà thì buồn chết mất, còn có thể giải sầu. Vạn nhất gặp được cái gì điểm ngộ, lòng có cảm xúc, viết thành văn, a ha ha ha. ....”

“Ạch ----”

Mặt Cái Trắng không chút thay đổi dùng sức xoa xoa đầu Tề Tiểu Uyển.

Tề Tiểu Uyển: “.....” Q_Q Cô nói cái gì sai sao?

Cái Trắng: “.....” Ha ha!

Trần Thuật nghe xong, trực tiếp không để tâm câu nói sau cùng, , hần gật gật đầu: “A, chủ ý này được. Dù sao Lục Thiên cô thời gian cũng rảnh rồi, ra ngoài một chút cũng tốt.”

Lục Thiên nghĩ nghĩ liền gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trần Thuật cùng Tề Tiểu Uyển: “Ừ, ý kiến không tồi, nhưng Cái Trắng làm sao bây giờ?”

“Mang theo luôn.”

“Vậy chuyên mục bản thảo làm sao?”

“Cô muốn đi du lịch vòng quanh thế giới sao? Hơn nữa thế giới này trải rộng vô tuyến còn sợ nộp không đúng hạn?”

“.....Này cũng không sai, nhưng là, đi chỗ nào?”

“À, Lâm Thị? Hoặc đến Giang Nam chơi đi?”

Đây không phải tác phong của Lục Thiên, chứng này từ trước đến nay kéo dài nghiêm trọng, nếu gặp chuyện cảm thấy thực sự không hứng thú, cô bình thường đều nói qua loa một câu “A, chuyện này nói sau”, nhưng không thể không đánh giá thấp sự nhiệt tình của Trần Thuật và Tề Tiểu Uyển, thời gian một buổi chiều ngắn ngủi, Lục Thiên cái gì cũng không làm, trơ mắt nhìn hai người bàn luận về chủ đề “Nên đi nơi nào chơi” mở rộng thành “Chỗ này cũng ăn ngon lắm”.

Này! Sai lệch rồi!

Toàn bộ quá trình tuy rằng người cần đi không nói câu nào, bất quá vẫn không ảnh hưởng gì đến Tề Tiểu Uyển cùng Trần Thuật suy tính tạo ra “Kế hoạch du lịch”.

Hai người bọn họ đặc ý viết ra một bản ‘Đồ thị cứu quốc’. Một buổi du lịch đòi lấy một ‘nữ thần’, đáng giá!

Kế hoạch du lịch được định sẵn vào chủ nhật tới đây, thời gian sau một tuần, lần này rời nhà chỉ đem theo một hành lý nhỏ cùng một con mèo.

Đối với sự thu xếp này, Trần Thuật phát biểu ý kiến của hắn: “Hả? Chúng ta không đi sao?”

Cái Trắng: “.....” Ha ha.

Tề Tiểu Uyển tức giận trắng mặt liếc hắn một cái: “Tôi bận rất nhiều chuyện, không thể đi cùng. Về phần cậu, vẫn nên thành thành thật thật ở nhà đợi. Cậu đi theo có cái gì dùng, loại chuyện này tốt nhất nên để cho bản thân Lục Thiên tự đi, cậu đi theo sẽ làm chị ấy phân tâm.”

Đây là logic gì? Trần Thuật chu chu miệng, tội nghiệp dơ tay lên: “Tôi xin đồng hành, tôi có thể bảo vệ thần tượng. ....”

Tề Tiểu Uyển mãnh liệt trào phúng: “Cậu? Thôi đi, cậu ngay cả Cái Trắng đều đánh không lại.”

Trần Thuật: “.....” Cái gì cũng đừng nói, tôi muốn yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

Cách chủ nhật hai ngày, Lục Thiên cảm giác tê nhạt đủ kiểu, muốn gọi điện thoại cho An Thư, lúc này mới nhớ tới điện thoại di động của mình sớm đã bị ném hồng, vẫn chưa mua cái mới.

Lục Thiên nghĩ nghĩ một lúc, mở máy vi tính đăng nhập blog, gửi cho An Thư tin nhắn: "Đang ở đâu đấy?"

Một lúc sau An Thư trả lời cô: "Mày quản lí tao. Hứ."

Lục Thiên biết hỏa khí của con nhỏ này từ đâu tới, cô hơi buồn cười nhìn cái tên "Có bệnh không uống thuốc", chậm rãi gõ bàn phím: "Đừng tức giận mà. Tao tưởng là mày đã hiểu ý tao. Vói lại, điện thoại di động bị ném hồng, không gọi điện thoại cho mày được."

Một hồi lâu sau, hình cái đầu lấp lóe lần thứ hai: "Vây cũng được. Tao không làm người xấu nữa. Điện thoại di động của mày làm sao? Thảo nào mày lại dám không nhận điện thoại của tao!"

Lục Thiên phì một tiếng bật cười: "Theo tao ra ngoài mua điện thoại di động đi, tiểu nhân nhất định biết gì nói vậy."

Từ trước đến giờ Lục Thiên vốn không nghiên cứu gì nhiều về sản phẩm điện tử, lôi kéo An Thư đi trung tâm thương mại quét thẻ một cái mua một cái điện thoại apple đời mới nhất liền đi luôn, cực kỳ lưu loát. Nhân viên bán hàng đứng phía sau cửa hàng apple ngăn người nhìn hai người nghênh ngang rời đi, mừng đến phát khóc.

Khách hàng mà đều như vậy thì thật tốt a!

An Thư vẫn trước sau như một, tóc ngắn gọn gàng, ngũ quan khéo léo tinh tế, trông như một đứa trẻ chưa trưởng thành, đặc biệt mảng băng phẳng trước ngực, nếu như mặc vào bộ đồng phục học sinh, so sánh với học sinh trung học thì không có gì khác nhau.

An Thư tay cầm cốc xoài dầm lớn miệng chóp chếp, nhìn Lục Thiên: "Cho nên là, mày hiện tại mỗi ngày đều ngồi ở nhà đi treu mèo gõ chữ? Suốt ngày trốn ánh mặt trời tới mức sắp mọc meo?"

Lục Thiên cười nhạt cốc cô một cái: "Có ai nói như mày sao? Lâu ngày không gặp miệng mày lại mọc u ác tính rồi?"

An Thư vui cười né tránh, hai người cãi nhau ầm ĩ, không để ý người đi đường nhìn vào, mặc sức làm liều.

Hai người vào tiệm cà phê ở góc đường ngồi xuống.

Lục Thiên tự biết bản thân dạo này lạnh nhạt An Thư, cung cung kính kính đem thực đơn đưa cho An Thư: "Đại tiểu thư, muốn uống gì xin người cứ tự nhiên, tiểu nhân mời!"

An Thư "Phì" một tiếng, cười nói: "Con nha đầu này, mời tao uống cà phê tính là gì. Muốn bồi tội, mau mời tao cùng em họ tao ăn một bữa tiệc lớn đi."

Lục Thiên vội vã lắc lắc đầu: "Xin mày đừng suốt ngày đem em họ gì đó nhét thêm vào, này là cái tật xấu gì, suốt ngày nhớ tới em họ mày, trước đây đâu có thấy mày như vậy đâu."

An Thư chu chu miệng, chọn xong đồ ăn liền đem thực đơn đưa cho nhân viên phục vụ, quay đầu trừng Lục Thiên, gương mặt nghiêm túc nói: "Nói thật đi, mày có phải là đang yêu không?"

Lục Thiên sững sờ, lập tức tiếp lời: "Mày nghe tin đấy ở đâu a, mày vừa mới nói ngày nào tao cũng làm ỏ ở nhà, gần như là cùng Cái Trắng nhà tao yêu đương a."

An Thư vui vẻ: "Trước đây mày cũng không có loại yêu thích này!"

Lục Thiên: ". . ."

An Thư thấy trên mặt cô có chút biến đen, vội vàng nói: "Được rồi chỉ đùa một chút, bất quá mày thật sự không vừa ý em họ tao sao, không phải mày trước đây rất thích kiểu này à?"

Lục Thiên đưa tay búng trán cô ta: "Hiện tại tao thật sự không có nghĩ tới chuyện này, mỗi ngày chăm sóc Cái Trắng còn không đủ thời gian đây. Mày cũng không phải là không biết, tao đang bị người ta đồn là hết thời, câu từ khô khan, tao còn không lo lắng ư."

An Thư nghe đến đó cũng bắt đầu phát sầu vì cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trông mong nhìn Lục Thiên. Cũng làm cho Lục Thiên bật cười: "Được rồi, tao mà thật không có bản lĩnh gì thì đã trốn về nước Mỹ lâu rồi, đừng có thay tao phát sầu, thỉnh thoảng mày cũng tự phát sầu cho chính mày đi."

An Thư trong nháy mắt bùng phát, cắn răng đưa tay dùng sức nhéo nhéo mặt Lục Thiên, làm thế cho hả giận.

Nói đến, tình bạn của An Thư cùng Lục Thiên cũng là một đoạn quen biết thần kỳ.

Hai người quen biết nhau lúc học sơ trung (cấp 2), học cùng một lớp, trước đó cũng không hay cùng nhau nói chuyện, mãi đến khi bị xếp cho ngồi cùng bàn, mới dần dần quen biết. Thời điểm Lục Thiên học sơ trung trông rất trầm tĩnh, cũng không thích nói chuyện, cả ngày không biết vui đâu viết cái gì, không khỏi tách biệt với bạn học cùng lớp. Lục Thiên lại cảm thấy không ảnh hưởng gì, mỗi ngày ung dung tự tại sống ở thế giới nhỏ của chính mình. Nhưng An Thư rõ ràng không thích ứng với hình thức ở chung như vậy, tính cách của cô rộng rãi, nhiệt tình, há miệng ra là nói liên tục, mỗi lần nhìn thấy bạn cùng bàn như hũ nút cô đều có một loại cảm giác không biết làm thế nào, mãi đến tận một ngày nào đó thừa dịp Lục Thiên không có mặt, lén lút xem cuốn sổ của Lục Thiên, mới cảm giác mình mở ra cánh cửa của thế giới mới.

Sau khi Lục Thiên biết được bí mật nhỏ của mình bị người khác xem trộm, đúng là tức giận, nhưng không chịu được An Thư mỗi ngày đều lú ra lú rú ồn ào, bắt buộc dĩ mới bằng lòng nói chuyện cùng cô ấy, sau đó thành bạn tốt.

An Thư ngưỡng mộ Lục Thiên tuổi nhỏ mà tài hoa hơn người, Lục Thiên cũng ước ao được như An Thư, vung tay lên tứ phía đều có bạn bè.

Tính tình hai người trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, thành bạn bè xác thực không dễ dàng.

Cấp ba tốt nghiệp, Lục Thiên liên đau khổ theo mẹ đi Mỹ, An Thư lôi kéo tay Lục Thiên nói đừng có quên cô, cô nhất định sẽ đi tìm Lục Thiên, Lục Thiên nước mắt bay tứ tung gật đầu xin thề.

Lục Thiên cho rằng An Thư chỉ nói chơi, không nghĩ tới sau mỗi kỳ nghỉ, An Thư đều đúng hẹn lên máy bay vượt biển tới thăm nhà Lục Thiên.

Không chịu nổi người ta có tiền là tùy hứng chứ.

Từ đó, quan hệ của An Thư cùng Lục Thiên lên như điều gặp gió, sau đó tới lúc An Thư tốt nghiệp đại học, phải đi công tác, thực sự không có nhiều thời gian rảnh rỗi đến tìm Lục Thiên, như vậy, Lục mẹ đều sẽ hỏi cô: "An Thư đâu, sao con bé không đến?"

Lục Thiên nghĩ, chính mình về nước, trong lòng cũng có mấy phần là vì An Thư đi.

"Nhắc đến mới nhớ." Lục Thiên khuấy khuấy cốc cà phê trước mặt, nói: "Lúc trước sao tao chưa từng nghe nói mày có em họ?"

An Thư nói: "Tao cũng không biết a. Năm trước mới nhận tổ quy tông, trong nhà cậu tao nợ nần rất nhiều, đếm không hết. Bất quá tên em họ này vẫn rất thú vị."

Lục Thiên 'phì' có một cái: "Mày thì thấy ai mà chẳng vui."

An Thư ngửa đầu, tựa trên ghế salông, cười nói: "Trong nhà tao mấy việc vặt gây rối loạn quá nhiều, tao cũng lười nói nhiều với mày, cho mày khỏi phiền lòng mà. Với lại mày cũng không nói cho tao chuyện Elkan chạy đến tìm mày a."

Lục Thiên mặt biến sắc, cúi đầu không nói lời nào.

An Thư biết trong lòng cô phiền cái gì, vội vỗ thấp giọng an ủi: "Được rồi, không có gì ghê gớm. Hấn cũng không có cách không phải sao? Không phải thế thì làm sao lại chạy đến tìm tao đây? Nợ nần nhà mày cũng không ít, lần này đơn giản thì ngoan ngoãn chờ ở đây đi, đừng có về."

Lục Thiên rù mí mắt, lông mi tí mí cong lên khẽ run: "Đúng đấy, tao vốn không dự định trở lại." Cô ngẩng đầu nhìn An Thư nở nụ cười: "Mày thấy đấy, tao hiện tại đang nuôi mèo, mấy thứ đồ đạc trong nhà đều mua đầy đủ cả, sau đó mỗi ngày chạy bộ hoặc xuống lầu giải sầu, à, tao hiện tại còn đang viết bài cho chuyên mục báo đấy, sinh hoạt áo cơm không lo, mỗi ngày đều ung dung tự tại."

An Thư đối với "Trương lai" trong miệng Lục Thiên liên tục dùng ánh mắt biểu đạt sự khinh bỉ: "Thật mắt mặt, tại sao tao lại cùng loại người như mày làm bạn bè, được rồi, cùng mày tán gẫu nửa thì hai đứa có thể trực tiếp nhảy qua thanh xuân tốt đẹp mà chạy thẳng đến ánh chiều tà rồi. Đi thôi, đến nhà mày cho tao xem thẳng con bảo bối của mày đi!"

An Thư sáu, bảy năm trước cũng đã từng tới đây, tiểu khu vẫn còn giống như trước, chỉ có điều nhiều hơn mấy phần cảm giác lung lay sắp đổ. An Thư nhìn xong nhủ mày: "Mày cũng nên chuyển sang nơi khác ở. Nhà này nhìn cũng nhiều năm rồi, mày nói mày lại không phải không có tiền, cần gì phải ở nơi này, mày đừng có nói với tao là mày ở chỗ này là vì tình cảm a?"

Lục Thiên ghen hòng, sâu sắc nhìn cô một cái.

Giữa bạn bè với nhau mà hiểu rõ quá, xác thực cũng không được tốt.

Mới vừa vào hành lang, vẫn chưa lên lầu ba, liền nhìn thấy bóng Trần Thuật cuồng quít, cùng với một tên đàn ông to lớn âm trầm phía sau hấn. Hai người tựa hồ muốn nói cái gì, đáng về Trần Thuật thiếu kiên nhẫn, mà tên đàn ông kia gương mặt lạnh lùng, ánh mắt thủy chung dừng lại trên mặt Trần Thuật, mặc cho Trần Thuật dẩy hấn kiểu gì hấn cũng bất động.

Khung cảnh này làm cho Lục Thiên cùng An Thư xem được đều là trọn mắt há mồm.

Trái lại Trần Thuật mắt sắc nhìn thấy Lục Thiên. Hắn tựa hồ có hơi đại ra, lập tức liền phản ứng lại, bên tai còn hơi hồng, "Bộp bộp bộp" chạy xuống lầu, nhìn Lục Thiên, thở hổn hển suýt nói lắp nói: "Thần tượng. . . Thần tượng đều là lỗi của tôi, không đúng không đúng, là anh trai của tôi, là tên hỗn đản kia sai, thần tượng người mau mau đi xem cái trắng, nó trông giống như sinh bệnh."

Lục Thiên lần này không tâm tư suy nghĩ tới phong hoa tuyết nguyệt giữa Trần Thuật cùng người đàn ông kia, lúc nghe Trần Thuật nói "Cái trắng xảy ra chuyện rồi", chỉ cảm giác trong đầu mình nổ "Oành" một tiếng, tay chân nhất thời lạnh lẽo, thanh âm gì bên tai cũng không nghe được.

Tề Thiệu Diễn mơ mơ màng màng mở mắt, tầm mắt của hắn rất mơ hồ, cảnh sắc xung quanh so với trước khi té xỉu có chênh lệch quá lớn, Tề Thiệu Diễn nhất thời có chút không phản ứng lại được.

Hắn cảm giác mình bị người ta một cước đạp bay đến trên tường, mà kẻ đầu sỏ chính là tên đàn ông cùng Trần Thuật nói chuyện kia. Nói đúng hơn, là anh trai của Trần Thuật, tuy rằng Trần Thuật hình như không tình nguyện gọi người đàn ông kia là anh trai chút nào.

Lục Thiên sáng sớm hôm nay liền ra ngoài, trước khi đi sợ mình không chịu ăn cơm liền đem hắn giao cho cái tên cả ngày lêu lổng là Trần Thuật. Trần Thuật thề thốt bảo đảm với Lục Thiên, nhất định chăm sóc tốt Cái Trắng, không phụ lòng nhờ vả.

Nhưng sự thực là chính mình vừa sung sướng vui vẻ chưa được vài giờ liền bị gã đàn ông đột nhiên xông vào cửa đá ngã đi.

Tên đó ngu ngốc cao mã đại, mặt cũng trông như là tướng cướp, cùng với tên Trần Thuật tướng mạo nhả nhai nội tâm hèn mọn kia không hề có một tí tương tự, đương nhiên, nếu như cẩn thận quan sát ngược lại cũng có thể nhìn ra ánh mắt của hai người họ cùng sống mũi có chút tương đồng.

Nhưng đáng tiếc Tề Thiệu Diễn không có tâm tư đi quan sát những chi tiết này.

Trần Thuật tựa hồ đối với phương thức phá cửa mà vào của tên đàn ông tập mãi thành quen, hắn cau mày hô lớn: "Anh, anh đến làm gì vậy?"

Về mặt tên đó bất thiện, ánh mắt nham hiểm nhìn lướt qua Tề Thiệu Diễn đang nằm bò ra trên sofa xem TV, âm thanh lạnh lạnh: "Trần Thuật, đến cái thân mày mà mày còn không nuôi nổi, lại còn có ý định nuôi mèo?"

Trần Thuật đứng bật dậy, ngẩng đầu lên nhìn hắn, khiêu khích nói: "Tôi nuôi cái gì cũng không liên quan tới anh. Ngược lại tôi cũng không dựa vào anh mà sống."

Tề Thiệu Diễn bị bọn họ làm cho không xem được TV, chỉ có thể nhàn rỗi nhìn Trần Thuật cùng anh trai hắn cãi nhau.

Hiển nhiên không đếm xỉa tới là không thể. Tên đàn ông đó hung ác đẩy Trần Thuật một chút, sai bước đi tới bên người Tề Thiệu Diễn, một tay cầm lấy đuôi hắn ném trên mặt đất: "Cút ra ngoài."

Sau lưng hình như lại trầy da. Tề Thiệu Diễn cúi đầu thở ra một hơi, thân thể theo bản năng co rụt lại, muốn đứng dậy, nhưng phát hiện tứ chi của mình như mềm nhũn, trượt trên đất mấy lần, vẫn không thể đứng lên.

Trần Thuật hiển nhiên bị dọa sợ, hắn vội vã chạy tới muốn kiểm tra Cái Trắng. Cái bộ dáng căng thẳng kia càng làm cho tên đó phiền lòng, hắn đột nhiên nhắc chân đạp Tề Thiệu Diễn đập vào tường, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng Trần Thuật: "Đừng quên tao ghét nhất là mấy thứ chó mèo này, đây là mày tự gây ra."

Cái bộ dáng âm u của tên đàn ông thật sự rất giống ác quỷ trong địa ngục.

Tề Thiệu Diễn trước khi ngã đi chỉ nghe được một câu như vậy, mà hắn chỉ có thể âm thầm chửi một câu bệnh thần kinh, ngoài ra cũng không tìm được từ ngữ gì để hình dung sự bất hạnh của bản thân mình.

Mà hiện tại, Tề Thiệu Diễn nỗ lực trừng lớn con mắt, muốn nhìn rõ tình huống xung quanh.

Đây là bệnh viện. Rèm cửa màu trắng bị kéo lên, cửa khép chặt, ngăn tủ bên giường còn có vài bó hoa.

Tề Thiệu Diễn cảm giác tim của mình đập càng lúc càng nhanh.

Cổ họng bên trong rất khô khan, miệng mở ra cũng có chút khó khăn, thân thể giống như không thuộc về mình, động đậy cũng gian nan. Hắn đang muốn kéo căng yết hầu khàn khàn bị tê liệt, liền nhìn thấy cửa bị đẩy ra, người đứng ở cửa về mặt không thể tin được nhìn hắn, cốc nước trong tay đột nhiên rơi xuống đất, tạo ra tiếng rơi vỡ chói tai.

"Bác sĩ! Y tá! Tỉnh rồi tỉnh rồi! Tiểu Diễn tỉnh rồi! . . ."

Tề Thiệu Diễn thấy được bóng người thì muốn nâng thân thể dậy, nhưng vừa giật giật cánh tay liền cảm giác đầu đau như sắp nứt, tứ chi đột nhiên vô lực, còn chưa kịp nói một chữ, chính mình lại hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Lục Thiên nhìn Cái Trắng, trái tim phút chốc ngừng đập. Một cảm giác hoảng sợ ùn ùn xâm nhập lục phủ ngũ tạng, Lục Thiên cảm thấy đầu óc cuộn cuộn hoảng loạn, ngay cả bước chân cũng có chút không vững.

Cô nghiêng ngả lao đảo vọt vào phòng, ôm Cái Trắng hướng dưới lầu chạy xuống. Trong đầu lúc này, không ngừng lặp đi lặp lại một ý nghĩ: Cái Trắng không thể có chuyện. . . . .

An Thụ cũng bị bộ dáng Lục Thiên dọa sợ, nhìn sắc mặt Lục Thiên tái nhợt, nhú mày nhìn lướt qua Trần Thuật cùng người đàn ông kia một cái, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ rõ hàn ý: “Nếu cô ấy có chuyện gì, các người cứ chờ xem.” Nói xong, quay người chạy xuống lầu đuổi theo Lục Thiên.

An Thụ không nói gì về người và mèo, nhưng Trần Thuật trong lòng rất rõ ràng.

Theo bản năng, hắn muốn chạy xuống xem một chút, nhưng bị người đàn ông một phen ngăn lại: “Làm gì?”

Trần Thuật nhìn không được hướng người đàn ông bắt đầu gào rít: “Trần Liệt! Đủ rồi! Anh rút cuộc hay không có biết mình đang làm cái gì? Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh, cút nhanh cho tôi!”

Trần Liệt tựa hồ không ngờ phản ứng của Trần Thuật lại lớn như vậy, nhìn cậu con trai trước mắt trên mặt không thềm che dấu vẻ chán ghét cùng phần hận, tảng lãnh khí bức người trên mặt Trần Liệt rút cuộc có một tia rạn nứt.

“Được.” Trần Liệt rũ xuống cánh tay, giọng nói run run, “Tôi đi.”

Lục Thiên đầu óc trống rỗng, cô gắt gao cắn môi, mặt không chút máu ngồi trong taxi, cảnh sắc ngoài cửa sổ nhanh chóng nhỏ dần. . .

An Thụ cảm thấy Cabo Keno* cùng xoài nước trong dạ dày như trộn lẫn cùng một chỗ, khó chịu sắp ói ra.

(*)Cabo Keno là cà phê Cappuccino – là một loại cà phê pha chế của Ý.

Cô vụng trộm liếc nhìn con mèo nhỏ trong lòng Lục Thiên một cái, bộ lông tuyết trắng mềm mại có chút bẩn, đôi mắt an tĩnh nhắm chặt, cái chi nho nhỏ phía trước ẩn hiện một tia màu đỏ.

Bộ đáng quả thật nhu thuận.

Nhưng càng nhu thuận, bây giờ nhìn lại càng đáng thương.

Bác sĩ Tổng thấy Lục Thiên tiến vào đang định chào hỏi thì liền chú ý tới hốc mắt hồng hồng của Lục Thiên cùng Cái Trắng đang nằm thảm thương trong lòng.

Bác sĩ Tổng sững sốt, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, thậm chí không đợi Lục Thiên nói câu nào liền phân phó y tá bên cạnh đến kiểm tra miệng vết thương.

Rất nhanh có kết quả, tình trạng vết thương không nghiêm trọng lắm, sau lưng bị trầy, da chi trước bị rách một mảng lớn.

Bác sĩ Tổng thở hắt ra: “May mắn chỉ bị thương nhẹ, mang về dưỡng tốt là được.”

Lục Thiên vội vàng hỏi tới: “Vậy tại sao Cái Trắng còn chưa tỉnh lại?”

Bác sĩ Tổng cười cười, biểu tình thoải mái: “Không có việc gì, đại khái là quá mệt mỏi.”

Nghe đến đó, tâm tình Lục Thiên cũng chưa hoàn toàn buông lỏng. An Thụ đứng bên cạnh an ủi cô: “Bác sĩ đã nói vậy rồi chắc không sao đâu. Mày yên tâm đi. Không có việc gì, chờ Cái Trắng tỉnh chúng ta liền mang nó đi tìm hai gã hỗn đần kia tính sổ!”

Lục Thiên mặt không chút thay đổi lắc đầu: “Chúng ta về nhà. Chờ Cái trắng tỉnh, lão nương sẽ tự mình băm nát tên khốn kia!”

An Thụ thiếu chút nữa che miệng bật cười, nhưng cảm thấy tình cảnh lúc này không thích hợp để cười, chỉ có thể cố gắng nén trở lại.

Từ khi quen biết Lục Thiên đến giờ, đây là lần đầu tiên cô tự xưng ‘Lão nương’, cực kỳ mới mẻ.

Hai người mới vừa ra khỏi bệnh viện thú y, ngay tại cửa bắt gặp Trần thuật vội vàng chạy tới. Lục Thiên mi tâm nhú chặt, yên lặng bước nhanh hơn, không thềm xoay đầu nhìn hắn. An Thụ không ngờ người này cư nhiên còn đuổi theo, tức giận đến mức thiếu chút nữa nắm lấy túi xách đập bẻ đầu hắn, Lục Thiên một phen giữ chặt tay An Thụ, lắc lắc đầu, nhìn lướt qua Trần Thuật.

Trần Thuật có chút nóng nảy, hấn vội vàng đuổi theo: “Thần tượng, tôi sai rồi, đều là lỗi của tôi, nếu cô tức giận thì đánh tôi mắng tôi đều được, nhưng cầu cô đừng không để ý tới tôi a. Thần tượng! Thần tượng, tôi. . . . .”

“Cậu còn không ngâm mồm?” An Thư mạnh mẽ xoay người, đứng trước mặt Trần Thuật, vóc dáng của cô rất cao lại mang giày cao gót, điệu bộ tư thái từ trên cao nhìn xuống, chân mày yêu dã hung hăng trừng, giọng nói hàm chứa khí lạnh: “Cải Trắng còn chưa tỉnh, cho nên bây giờ ngày tử hình của cậu còn chưa đến, biết không?”

Lục Thiên có chút không biết làm thế nào, dừng bước, cô quay đầu nhìn về mặt lò mờ của Trần Thuật và bộ dáng vú lép miệng em của An Thư, tức giận trong lòng dần dần tàn đi, cô như bất đắc dĩ nhẹ nhàng thở dài, thần nhiên nói: “Được rồi, cùng trở về đi.”

Phía bên Lục Thiên, tình trạng một mảnh hỗn độn rút cuộc chuyển biến tốt đẹp, bên kia, Tề Thiệu Diễn có chút sững sờ nhìn người trước mắt, có chút không rõ.

Hắn đã trở lại?

Không còn là Cải Trắng, mà là Tề Thiệu Diễn?

Tề Tiểu Uyên ở bên giường khóc đến trời đất tối sầm, lời kéo tay hắn day day, ngay cả Mạc Từ Hằng đều có chút nhìn không được: “Được rồi Tiểu Uyên, anh trai không phải tỉnh rồi sao? Chạy nhanh đi xem bác gái thế nào đi.”

Tề Tiểu Uyên lúc này mới kịp phản ứng, bối rối đứng dậy chạy khỏi phòng bệnh.

Mặt trận rối loạn này, đầu Tề Thiệu Diễn có chút đau.

Xế chiều, nhìn thấy Tề Thiệu Diễn tỉnh lại chính là mẹ Tề, ai ngờ mẹ Tề quá vui mừng, một trận kích động ngất xỉu nằm trên giường.

Bố Tề cùng con trai cả đồng thời nghe nói Tề Thiệu Diễn tỉnh lại và chuyện mẹ Tề kích động đến hôn mê, nhất thời không biết nên vui hay buồn.

Nghe nói, mẹ bởi vì chính mình mà ở lại bệnh viện, mệt mỏi đến hôn mê, Tề Thiệu Diễn khó chịu vì sự vô lực của bản thân.

Trong phòng bệnh Tề Thiệu Diễn chỉ còn lại duy nhất Mạc Từ Hằng, người thân liên tiếp đến, bất quá đều bị trợ lý của anh cả đuổi đi về.

Tề Thiệu Diễn còn hơi choáng váng, giống như không thể tin được chuyện gì xảy ra. Hắn sờ sờ mặt mình, động tác này ngốc đến cực hạn.

Mạc Từ Hằng lác lác đầu, Tề Thiệu Diễn ngủ quá lâu, đầu óc hắn choáng váng đi.

Tề Thiệu Diễn thấy được đáy mắt Mạc Từ Hằng tựa hồ loé lên ý vị trêu đùa, hắn đưa tay hướng Mạc Từ Hằng vẫy vẫy: “Cậu lại đây, sư tôn đại nhân.”

“Làm sao vậy?”

“À, đến xoa bóp mặt dùm anh mày, đã lâu không đụng tới người sống.”

“. . . . .” Anh hai tôi ơi, xin đừng náo loạn.

Mạc Từ Hằng đột nhiên bước tới, biểu tình trở nên nghiêm túc, thân bí kẻ vào tai Tề Thiệu Diễn: “Diễn, tôi vụng trộm điều tra, người lái xe tông cậu có vấn đề! Chuyện là thế này. . .”

“Thiệu Diễn!” Cậu nói kẻ tiếp đột nhiên bị giọng nam ở cửa cắt đứt, thân hình Mạc Từ Hằng cứng đờ, quay đầu nhìn ra cửa, thờ một hơi thật dài: “Lâm Luật Dương, cậu làm tôi sợ muốn chết!”

Lâm Luật Dương đáy mắt hàm chứa ý cười, không để ý lời Mạc Từ Hằng, chậm rãi bước đến bên người Tề Thiệu Diễn, miệng giật giật, tựa hồ không biết nên mở miệng như thế nào: “Tỉnh là tốt rồi.”

Tề Thiệu Diễn cười nhẹ, đôi mắt thâm thúy tựa Hắc Diệu Thạch hơi hơi chột loé, hào quang sáng rọi lướt qua vài giây: “Cuối cùng cũng thấy cậu, gần đây bề bộn nhiều việc?”

Lâm Luật Dương sừng sốt, gật đầu.

Nói tới đây, Mạc Từ Hằng tựa hồ có rất nhiều oán khí: “Thiệu Diễn cậu không biết đâu, tiểu tử này thẳng trước sau khi tiếp nhận vị trí của bố hắn, ngay cả bạn gái cũng không cần, cả ngày dường như liêu mạng, ngay cả tôi cũng một thời gian dài không gặp qua hắn.”

Lâm Luật Dương bất đắc dĩ nói: “Gần đây có nhiều chuyện không ổn, thời điểm trước kia bị Nguyên Hoà chèn ép quá lợi hại, tôi muốn đem chuyện này giải quyết ổn thoả, phỏng chừng phải ở lại công ty thêm đêm.”

Tề Thiệu Diễn nhủ mảy, lập lại lời Lâm Luật Dương: “Nguyên Hoà?”

Lâm Luật Dương gật gật đầu: “Nguyên Hoà gần đây hành động khiến người ta khó lòng không đề phòng, anh Tề cũng rất tức giận, vẫn trơ mắt nhìn cổ phần bị Nguyên Hoà đoạt đi.”

Mạc Tử Hằng từ trước đến nay không theo lĩnh vực này, nhưng cũng có thể nghe hiểu. Hắn lòng đầy cảm phần đang muốn hướng Lâm Luật Dương nói tiếp thì lại chú ý tới ánh mắt thay đổi của Tề Thiệu Diễn, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía ngoài cửa.

Tề Thiệu Diễn cảm thấy hô hấp có chút nhanh, hắn dường như thấy được bóng dáng Lục Thiên, ở trong hành lang chợt loé qua.

Từ khi tỉnh lại vui sướng, đến bây giờ bình tĩnh. Tề Thiệu Diễn đều theo bản năng xem nhẹ.

Hắn hơi nhíu mày, môi mỏng khẽ mím, trên mặt nhìn không ra biểu tình. Mạc Tử Hằng và Lâm Luật Dương đều ngây người, nhìn theo tầm mắt của Tề Thiệu Diễn ---- Y tá bác sĩ đi qua đi lại vội vàng xem bệnh nhân, cũng không có cái gì đặc biệt.

“Lục Thiên. . . . .” Hắn đột nhiên mở miệng, thanh âm thật thấp, có chút khàn khàn.

Một trận mê muội lại ùn ùn kéo đến đánh úp tâm trí, Tề Thiệu Diễn không kịp đề phòng bắt đầu ho, Mạc Tử Hằng cùng Lâm Luật Dương sợ tới mức chân tay luống cuống, chỉ có thể hoảng loạn rung chuông gọi bác sĩ.

Mắt hắn nhíu chặt, trong cơ thể một trận nóng một trận lạnh, băng hoà thay phiên nhau lan toả khắp cơ thể khiến Tề Thiệu Diễn không tự chủ được sợ run người, hai tay cứ như bị giam cầm, vô luận dẫy giụa như thế nào đều chỉ có một trận tê dại, mà tay của hắn, yên ổn giữ ở thắt lưng cũng không có dấu hiệu gì hoạt động.

Tề Thiệu Diễn cảm giác cơ thể như từng chút từng chút một bị bóc ra.

Trước khi ngất xỉu, hắn lại một lần nữa thấy được bóng dáng Lục Thiên --- không, là cô đang đứng ngoài cửa, kinh ngạc nhìn hắn, miệng cô giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

Tầm mắt lập tức tối sầm, những lời chưa kịp thốt ra hết thảy đều bị cắn nuốt tại trong bóng tối vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Lục Thiên mở choàng mắt, ngồi bật dậy nhìn bốn phía.

Cô thở hỗn hển vài hơi, mồ hôi trong suốt trên trán từ tóc mai chảy xuống, lông mi cũng ướt nhẹp một mảnh, tầm nhìn như bị sương mù bao phủ, mơ mơ hồ hồ không thấy rõ mọi thứ xung quanh.

Khí trời giữa hè, ngoài cửa sổ là tiếng ve kêu râm ran không biết chán, nhiệt độ như đang đốt lửa từng chút từng chút xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu thẳng vào người cô, Lục Thiên lúc này mới cảm giác sau lưng mình cũng chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

Lục Thiên không nhớ rõ mình tại sao lại ngất đi. Chỉ nhớ rõ ánh mặt trời quá mức chói mắt, mà đầu óc thì cực kỳ mơ hồ, lúc ánh sáng biến mất, cô cũng theo đó mà rơi vào hôn mê vô tận.

Trong giấc mơ hỗn độn ấy, cô thể nhưng lại mơ tới Tề Thiệu Diễn.

Trong giấc mộng quanh co khúc khuỷu kia, cô ngơ ngác đứng ở cửa, nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh bỗng nhiên nhìn chăm chăm vào mình, con ngươi tối đen ấy là những cảm xúc cô không thể hiểu được, con ngươi u ám lóe lên, cầm dưới góc cạnh rõ ràng hơi giật giật, cô nghe được tiếng hắn nói: "Lục Thiên. . ."

Lục Thiên cảm giác mình bị dọa tới mức run sợ.

Lục Thiên bỏ cái chăn mỏng sang một bên, đi chân trần, ra phòng ngủ.

Trong phòng khách không có một bóng người, đến Cái Trắng cũng mất tích. TV được bật lên, nhưng không nghe được bất kỳ âm thanh nào, phòng khách như là đã được người quét tước, tất cả mọi thứ đều ở đúng vị trí nên ở.

Trong lòng Lục Thiên bỗng nhiên hốt hoảng, vội vã mở miệng kêu: "Cái Trắng?"

"Meo!" Một tiếng kêu nhỏ bé mang theo vài phần nghi hoặc từ trong phòng tắm truyền ra, Lục Thiên nghe âm thanh vội vã vọt vào phòng tắm, liền nhìn thấy Cái Trắng nhà cô đang nhàn nhã . . . tắm?

Vòi hoa sen không hiểu sao lại bị mở ra, dòng nước tinh tế dày đặc phun thẳng xuống, mà Cái Trắng ở ngay trên gạch men sứ bóng loáng vui vẻ vung vẩy thân hình tròn vo.

Lục Thiên trợn mắt há mồm.

Cải Trắng cũng trợn mắt há mồm.

Cảnh tượng này cũng thật quý dị.

"Cải Trắng, đã khỏi chưa a? Anh trai mua đồ ăn ngon cho cưng rồi! A? Thần tượng, cô tỉnh rồi?"

Cửa đột nhiên bị mở ra, bóng dáng Trần Thuật rơi vào tầm mắt của cô. Trần Thuật thấy vẻ mặt Lục Thiên có chút cứng ngắc, nghi hoặc bước tới, liếc mắt nhìn Cải Trắng, sau đó thần nhiên nở nụ cười: "Ha, tôi đang tắm cho Cải Trắng đây, sau đó nghe thấy bụng tên nhóc này kêu lên, tôi thấy trong nhà thần tượng không có cái gì ăn liền đi mua tí đồ ăn về cho nó."

Lục Thiên cau mày đi vào đóng vòi sen lại, trong thanh âm mang theo một tia oán trách: "Cậu sao lại vứt nó một mình liền đi? Lỡ như xảy ra vấn đề gì thì làm sao bây giờ?! Trần Thuật! Sao cậu toàn làm mấy chuyện như vậy!"

Lục Thiên yên lặng thở phào một hơi, cô suyt chút nữa còn tưởng rằng Cải Trắng thành tinh rồi.

Đến vòi hoa sen cũng biết dùng, quả thực không thể quái dị hơn.

Trần Thuật vội vã đem túi ni lông màu trắng bỏ lên bàn, giơ hai tay lên, trên mặt lóe qua vẻ xấu hổ: "Đều là lỗi của tôi! Là tôi không tốt! Thần tượng cô muốn nắn thế nào cũng được! Tôi thề tôi bị nắn cũng không cãi lại, bị đánh cũng không đánh lại!"

Lục Thiên lườm hán một cái, cầm khăn mặt bọc lại Cải Trắng, nhẹ nhàng lau lau rồi nói: "Ai thèm đánh cậu mắng cậu? Trần Thuật, đừng có làm cái hành động gây thơ đó nữa, yên tâm đi, món nợ lúc trước tôi nhớ kỹ rồi, sẽ tới thời điểm cậu phải trả nợ."

Trần Thuật vội vàng thở phào một hơi, dựa vào cửa cười lạnh nói: "Không dám không dám, thần tượng cô muốn làm gì tôi cũng được, dù phải xông pha nơi dầu sôi lửa bỏng tôi cũng không chối từ!"

Lục Thiên không để ý tới hán, cảm máy sấy thổi khô bộ lông ướt sũng trên người Cải Trắng, mới an tâm ôm nó ra phòng tắm.

Tề Thiệu Diễn run run người, nằm bò ở một góc sofa, yên lặng nhìn Lục Thiên cùng Trần Thuật.

Hán vẫn trở về, làm một con mèo.

Chỉ xuyên qua trong một thời gian ngắn ngủi, một lần nữa nâng lên cổ tay chính mình, mở to mắt cảm nhận, đều có thể làm cho hán quay trở về.

Nhưng tự dưng, bây giờ nhìn thấy Lục Thiên, trong lòng thế nhưng lại sinh ra ảo giác rằng thật may mắn.

Lông mi dày đặc của hán hơi run rẩy, phản chiếu trên mặt thành một mảnh tối đậm bạc.

Sau khi hán yếu ớt tỉnh dậy, liền nhìn thấy Trần Thuật cùng An Thư. Từ trong đối thoại của hai người, hán mới biết Lục Thiên ngất xỉu.

Một loại ý nghĩ kỳ dị trong đầu hán tản ra không đi.

Hán nhớ rõ ràng thấy Lục Thiên đứng trước cửa phòng bệnh. Hán không thể nhớ lắm dáng vẻ của cô.

Nhưng mà nghe Trần Thuật cùng An Thư nói chuyện, cô rõ ràng chưa bao giờ tới bệnh viện.

Tề Thiệu Diễn cảm giác mình có thể đã xuất hiện ảo giác.

Hán thở dài. Vẫn chưa tới lúc, Tề Thiệu Diễn tự nói với mình. Hiện tại không phải thời điểm nghĩ tới vấn đề như vậy.

Không thể không nói, nửa đoạn đối thoại từ trong miệng Mạc Tử Hằng kia, thành công hấp dẫn sự chú ý của hán. Hán đã sớm nghe Tề Tiểu Uyển nhắc tới, Mạc Tử Hằng cả ngày thần thần bí bí chạy khắp nơi, chính là vì chuyện của mình, từ một tên con ông cháu cha biến thành Sherlock Holmes.

Tề Thiệu Diễn nghĩ, có lẽ hán thật sự tìm thấy cái gì, bằng không thì đã không cư xử như vậy.

Trước đây hán vẫn cho rằng đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, bây giờ nhìn lại, bên trong thực ra có nhiều bí ẩn. Có người muốn lấy mạng hán.

Nghĩ tới đó, Tề Thiệu Diễn bất giác hí hí mắt, tròn mắt trong suốt chợt lóe lên một vết nham hiểm.

Lại vừa vịn rơi vào tầm mắt của Trần Thuật.

Trần Thuật sững sờ, lập tức kêu to: "Thần tượng, Cải Trắng vừa rồi, nhất định đang suy nghĩ chuyện gì đó không hay, thật là đáng sợ!"

Cải Trắng: "..."

Lục Thiên không thể nhìn được nữa một tát đập vào gáy của hắn: "Được rồi, Cái Trắng bắt quá là một con mèo, có thể làm cái gì, nó đến tuổi động dục cũng không đủ, giả ngu là việc cần kỹ thuật đấy!"

Cái Trắng: ". . ."

Ồ ngay trước mặt tôi nói xấu tôi như vậy, hay chứ? QAQ

Trần Thuật thấy tinh thần Lục Thiên tăng lên rất nhiều, lúc rời đi cũng không quá lo lắng. Nhất thời trong phòng chỉ còn lại Lục Thiên cùng Cái Trắng.

Lục Thiên không biết tại sao, hiện tại vẫn còn nhớ tới cặp con người u ám trong giấc mộng kia, trên mặt có chút ngơ ngác, gương mặt lạnh lạnh nghiêm túc tựa như điêu khắc. Đáy mắt của hắn như xuất hiện từng đốm lửa nhỏ, lúc chớp lúc tắt chuyển hướng về phía mình, dường như đem mình nuốt chửng.

Rõ ràng là một người đã lâu không gặp, Lục Thiên thế nhưng lại nhớ tới khuôn mặt kia.

Lục Thiên cảm giác mặt mình nóng như bị lửa đốt, cô có chút do dự lấy điện thoại di động ra, xem danh bạ điện thoại, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cảm điện thoại gọi đi.

Rất lâu sau mới có người nhấc máy: "Alo? Chị Lục Thiên?"

Đầu bên kia điện thoại, âm thanh của Tề Tiểu Uyển nghe cực kỳ uể oải.

"Tiểu Uyển. . ." Lục Thiên cắn cắn môi, nghe thấy một môi trong thanh âm đối phương, cô có chút khó mở miệng, "Em vẫn khỏe chứ?"

Tề Tiểu Uyển trầm mặc chốc lát, mới trầm giọng nói: "Chị, em mệt mỏi quá."

"Xế chiều hôm nay, anh hai tỉnh lại."

Điện thoại di động "Cạch" một tiếng rơi xuống, Lục Thiên đột nhiên bật dậy, ngơ ngác mờ mịt nhìn bốn phía, âm thanh của Tề Tiểu Uyển trong điện thoại mang theo nghi hoặc liên tục hô: "Chị? Chị sao vậy?"

Tề Thiệu Diễn nhìn dáng vẻ khác thường của Lục Thiên, bỗng nhiên đứng dậy, lên đến bên cạnh cô.

Lục Thiên luống cuống tay chân nhặt điện thoại di động từ trên thảm lên, nói với Tề Tiểu Uyển: "Chị không có chuyện gì. Em nói là, anh hai em tỉnh rồi?"

"Ừm" Tề Tiểu Uyển hơi ngập ngừng, âm thanh có chút nghẹn ngào: "Thế nhưng không biết chuyện gì xảy ra, được vài phút lại ngất đi, bác sĩ đều nói không biết đây là tình huống gì. . ."

Đáy lòng ngột ngạt của Lục Thiên bắt đầu run rẩy khi đi, trấn an tâm tình nói: "Tiểu Uyển, chị có thể tới thăm một chút được không?"

Tề Thiệu Diễn bị Lục Thiên ôm vào trong ngực, nhìn dòng người qua lại xung quanh cùng những ánh mắt và vẻ mặt khác nhau, không khỏi yếu ớt thờ dãi.

Mới vài tiếng trước hắn còn tỉnh lại trong bệnh viện, hiện tại đã biến hình thành bé ngoan nằm bò trong ngực Lục Thiên.

Kỳ dị nhất chính là, Lục Thiên lại muốn mang theo nó đến thăm chính nó.

Loại cảm giác vạn phần kì dị mình đi thăm mình này không khỏi làm cho Tề Thiệu Diễn run rẩy.

Nhưng mà hắn cuối cùng cũng rất là tò mò, Tề Thiệu Diễn cùng Lục Thiên chẳng qua là bè nước gặp nhau, gặp mặt có một lần, hắn cũng không nhận ra giữa bọn họ có giao tình gì, thậm chí còn đi bệnh viện thăm hỏi.

Sau khi cô xuất ngoại, bệnh viện liền chỉnh sửa lại một lần, Lục Thiên cau mày đứng ở đây hành lang tràn đầy mùi thuốc khử trùng nhìn người đi tới đi lui.

Có một loại cảm giác quen thuộc kỳ quái, rõ ràng đây là nơi từ trước đến nay chưa từng tới bao giờ.

Cô hít một hơi thật sâu, mũi chân hơi nhấc lên, thân thể không tự chủ được chạy tới phía trước. Cảnh tượng trước mặt từng chút từng chút trùng lặp với tình cảnh trong mộng, phảng phất như cô đang tồn tại trong giấc mơ đó.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24

Tề Tiểu Uyển thấy Lục Thiên thì có chút kinh ngạc, cô vội vàng từ phòng bệnh chạy ra, bối rối đưa mắt liếc về phía phòng một cái, kéo Lục Thiên qua một bên: “Chị, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Tầm mắt Lục Thiên cùng Tề Thiệu Diễn rơi vào trong phòng bệnh, bóng dáng nằm trên chiếc giường bao phủ một tầng suy yếu. Bên tai mơ hồ vang lên tiếng nước nổ không rõ ràng, dần dần như làn sóng triều xâm nhập vào thân thể hần rồi tiêu biến dần. Tề Thiệu Diễn ngoan ngoãn tựa đầu chôn vào lòng Lục Thiên, giống như con thú cưng rất biết nghe lời. Mà Lục Thiên rõ ràng cảm nhận được, cục bông trắng nhỏ trong ngực tựa hồ đang... Run?

Lục Thiên giờ lên ngón cái, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Cải Trắng, động tác dịu dàng khe khẽ, như đang trấn an.

Ánh mắt Tề Tiểu Uyển có chút cô đơn, giọng nói cô khàn khàn, cảm giác như bọt nước lướt xuống cọ sát trên cát: “Chị Lục Thiên, sao chị lại đến bệnh viện?”

Mặt Lục Thiên nóng lên, cô xấu hổ hướng Tề Tiểu Uyển cười cười, nói: “Tự nhiên muốn đến thăm thôi, không có gì đâu.”

Tề Tiểu Uyển lo lắng nhìn thoáng vào phòng bệnh: “Chiều ngày hôm nay, anh hai đột nhiên tỉnh lại, em lại còn tưởng... Mọi chuyện đều đã tốt đẹp. Bất quá lát sau, khi em tới, chợt nghe nói, nghe nói...” Nói xong lời cuối cùng, Tề Tiểu Uyển bắt đầu nức nở.

Lục Thiên thờ dài, vỗ nhẹ lưng Tề Tiểu Uyển, xoa dịu trấn an.

Tề Thiệu Diễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tề Tiểu Uyển, ngực xoắn lại đau đớn. Hần định bật ra tiếng, chợt nghe gần đó phát ra tiếng bước chân cùng giọng nói nam: “Tiểu Uyển, em đang nói chuyện với ai thế?”

Tề Tiểu Uyển sững sốt, quay đầu nhìn người vừa bước tới, thanh âm đậm nhạt, “Luật Dương”. Cô dường như nghĩ tới cái gì, cầm tay Lục Thiên kéo về phía trước, “Đây là chị Lục, anh nhớ không?”

Lâm Luật Dương mặt mày nhợt nhạt có chút gấp rút, ánh mắt bình tĩnh đảo qua Lục Thiên, môi mông khê mở, đưa tay hướng Lục Thiên nói: “Lục tiểu thư, xin chào, đúng là mỹ nhân động lòng người.”

Lục Thiên cười xa cách, bắt tay. Tầm mắt lưu luyến trên người đàn ông nằm trong phòng bệnh kia một lát mới nhanh chóng nhìn kỹ người trước mắt, nếu cô nhớ không lầm, người này ---- Bạn trai Tề Tiểu Uyển, Lâm Luật Dương. Người này công việc luôn luôn bề bộn, là người đàn ông ít khi xuất hiện.

Gọng kính kim loại của Lâm Luật Dương hơi hơi chợt loé, mặt kính lướt qua tia bạch quang, bờ môi vạch ra nụ cười nhợt nhạt, nho nhã lễ độ hướng Lục Thiên gật đầu, kéo Tề Tiểu Uyển qua nói: “Lục tiểu thư, xin lỗi không tiếp chuyện được.” Dứt lời, liền kéo cô tay Tề Tiểu Uyển bước về phía trước.

Tề Tiểu Uyển có chút ngây ngời, nhưng không dây dụa, chỉ quay đầu cười xin lỗi với Lục Thiên, rồi đi theo Lâm Luật Dương biến mất ở dãy hành lang.

Tề Thiệu Diễn hơi nhíu mày, đôi mắt trong veo chợt loé, đề xuống cổ ngờ vực khó hiểu.

Trong trí nhớ của hắn, Lâm Luật Dương rất ít có hành động thất lễ như vậy, chính xác vẫn điều bộ lãnh tính như trước, nhưng có chút hốt hoảng.

Còn không kịp suy nghĩ, Tề Thiệu Diễn chợt nghe một âm thanh rất yếu ớt, hoà lẫn tiếng nước nổ ngoài cửa sổ, nếu không tỉ mỉ phân biệt, rất dễ bị mai một. Tề Thiệu Diễn sững sốt, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía trước. Lục Thiên cảm thấy vật trong lòng khê run, cúi đầu thì thấy Cải Trắng mở to hai mắt, thân sắc ngơ ngác, cô cười khúc khích, đang muốn nói cái gì thì Cải Trắng có chút kịch liệt dây dụa muốn phốc xuống, Lục Thiên sững sốt, lập tức khom lưng buông ra.

Đại khái hắn ôm lâu quá nên không thoải mái?

Tề Thiệu Diễn chưa bao giờ nghĩ thính giác của mình lại nhạy bén như thế. Bất quá hiện tại, hắn có thể nghe được rõ ràng bất luận thứ gì xung quanh kể cả gió thổi cỏ lay.

Âm thanh nọ còn đang nói, mang theo tiếng van xin lượng thứ đến tận tâm liệt phé từng chút từng chút đánh vào tim Tề Thiệu Diễn.

Lục Thiên có chút sững sờ nhìn bộ dạng Cải Trắng ngây ngốc, đang định đưa tay chọc ghẹo nó, đột nhiên Cải trắng nhấc chân, chạy về phía trước.

Lục Thiên lại càng hoảng sợ, vội vã đuổi theo. Thân ảnh nho nhỏ kia rất nhanh lui mất, thậm chí tầm mắt còn không kịp nhìn theo bóng dáng Cải Trắng.

Sắc mặt Lục Thiên trắng bệch, vội vàng đuổi theo vị trí Cải Trắng biến mất.

****

Tề Thiệu Diễn linh hoạt chạy đến một căn phòng có phần bừa bãi, bên trong lộn xộn, một cỗ mùi vị khó chịu rất nhanh chóng vẩn vít quanh chiếc mũi nhạy cảm. Tề Thiệu Diễn khó chịu lùi về sau một bước, ai ngờ vừa lùi ra sau thì thấy một vật bị cái rương to lớn che khuất, ghé vào góc tường hấp hối hít thở.

Một con chim sẻ.

Trước tiên bất luận vì sao nơi này có chim sẻ, thì nhìn xem vật nhỏ đang ghé vào góc, uể oải giường đôi mắt mờ mịt nhìn chăm chăm Tề Thiệu Diễn, Tề Thiệu Diễn liền có chút khó chịu.

Trên người chim sẻ rải rác nhiều vết máu, lông chim xám tro run lên nhẹ, dính vào chiếc miệng hơi hơi đóng mở.

Bộ dạng này thật sự đáng thương đến cực điểm.

Tề Thiệu Diễn chậm rãi đến gần, nhìn chăm vào cặp mắt của con vật nhỏ bé không chút nào che dấu vẻ hoảng sợ, hần nhẹ nhàng kêu lên: “Meo meo~”
dùng sợ, tôi sẽ không thương tổn đến anh.

Một tiếng meo vang lên, như đang trấn an. Ngực phập phồng kịch liệt của con chim sẻ rốt cuộc hồi phục đi rất nhiều, nó mở to hai mắt nhìn, nhỏ giọng nói: “Cậu có thể giúp tôi? Mang tôi ra ngoài?”

Tề Thiệu Diễn sửng sốt. Hần cư nhiên lại nghe hiểu ý trong lời nói của chim sẻ, ắt hẳn là năng lực đặc biệt mà loài mèo có thể sở hữu?

Chim sẻ nhỏ thấy Tề Thiệu Diễn ngỡ ngàng, tựa hồ có chút không nhận được: “Cậu rốt cuộc có giúp tôi hay không?”

“Được!” Tề Thiệu Diễn lên tiếng trả lời, bước tới trước mặt chim sẻ, nằm sấp lại, vươn cái chi trước trắng xoá, dễ dàng đem chim sẻ ôm ra. Chim sẻ dựa dựa một lúc, sau đó chậm rãi bò lên lưng Tề Thiệu Diễn.

“Ê! Làm gì thế?”

“Khụ, không có gì, mau đi nhanh. Ở đây rất nguy hiểm. Cẩn thận bị người ta bắt gặp thì chúng ta nhất định phải chết.” Chim sẻ ghé vào lưng Tề Thiệu Diễn, chậm rãi thở phì phò.

Tề Thiệu Diễn bắt đầu đi, vết thương trên người chim sẻ quá sâu, không thể tức thời nói xử lý. . . Khẳng định sẽ không toàn mạng. Nếu bây giờ tìm được Lục Thiên, hết thảy mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Tề Thiệu Diễn nhẹ nhàng đẩy cửa, dễ dàng trốn được ra ngoài: “Đi chỗ nào?”

“Phía bên trái. Thấy bộ cửa sổ kia không, đem tôi đặt ở nơi này là được.” Đáy mắt chim sẻ dường như toát lên ánh lửa, “Bên kia an toàn.”

Tề Thiệu Diễn ngẩng người, một mặt khéo léo trốn người lui tới, một mặt nhỏ giọng hỏi nó: “Anh trốn ai? Có người muốn hại anh?”

Chim sẻ nghe xong lời Tề Thiệu Diễn, cơ thể không tự chủ co lại, thanh âm không dấu được vẻ sợ hãi: “Có một người rất xấu, ngay cả anh chị em ruột hần đều không tha, mẹ ta phát hiện được muốn ngăn cản hần, ai ngờ tên hồn dân đó, vậy mà giết mẹ ta.”

Giọng chim sẻ còn có chút run rẩy, Tề Thiệu Diễn nghe xong bỗng chau mày: “Hại người ngay trong bệnh viện?” Làm thế nào mà có người lớn mật như vậy?

“Đúng thế.” Giọng chim sẻ ngày càng nhỏ, “Cái người nằm trên giường bệnh kia thật đáng thương, nghe nói buổi chiều hôm nay vừa mới tỉnh lại không lâu đã bị nhắm đến.”

Tề Thiệu Diễn cả kinh, như bị sét đánh.

Lúc biết hần tỉnh lại, tức thì có người cả gan đến bệnh viện muốn tính mạng hần sao? Gấp rút như thế, rất sợ hần tỉnh lại? Có thể nói, chính xác là sợ hần tỉnh lại rồi tiết lộ điều gì đó?

Đến tốt cùng là ai? Vì sao phải làm như vậy? Tề Thiệu Diễn nhất thời chìm trong suy nghĩ, đầu đau như sắp sửa nứt ra.

“Cũng coi như tên kia mạng lớn, còn chưa chết.” Chim sẻ còn tiếp tục nói, “Ban đầu chúng tôi vốn không hoà thuận với loài người, thế nhưng mẹ tôi nói người có ơn với người kia, không thể thấy chết mà không cứu. Lấy mạng đền mạng, cũng xem như không rõ rốt cuộc ai là người mắc nợ. Cậu không biết đâu, thật ra trong tư tưởng loài người, chúng tôi cũng chỉ là động vật nhỏ bé, nói đến liền đến, nói đi liền đi, bất cứ lúc nào đều có thể bị bóp chết, không đúng, cậu không giống tôi, nhìn cậu thế này, là mèo nhà? Rõ ràng so với chúng tôi ăn gió nằm sương* tốt hơn rất nhiều.”

(*)Ăn gió nằm sương = Mãn trời đất chiếu: chỉ sự gian khổ.

“Cũng không hẳn là như thế.” Mắt Tề Thiệu Diễn sụp xuống, “Người tốt chung quy nhiều hơn người xấu.”

Tề Thiệu Diễn không biết từ lúc nào mình đối với chim sẻ có ân. Nếu không phải biến thành mèo, e rằng cả đời hần sẽ không biết động vật nhỏ bé lại đơn độc như vậy, dùng hết tính mạng để cứu gia đình và bản thân.

Lấy mạng đền mạng, thật đúng là không thể nói rõ sinh mệnh quý giá đến nhường nào.

Chim sẻ hừ lạnh cười nhạo một tiếng, không tán thành tiếp tục biện bạch: “Ôm ý niệm ngây thơ như thế trong đầu, cậu quả nhiên cũng chỉ là thú cưng nuôi trong nhà.”

Tề Thiệu Diễn không nói nữa, bỗng nhiên dừng bước chân, xoay người chạy về hướng ngược lại. Chim sẻ càng hoảng sợ, vội vã cắn cắn bộ lông Tề

Thiệu Diễn, “Cậu làm gì? Cậu muốn mang tôi đi chỗ nào?”

“Mang anh đi gặp người tốt.” Tề Thiệu Diễn dừng một chút, “Thuận tiện kéo dài mạng sống thoi thóp của anh.”

Tề Thiệu Diễn cắn răng, động tác dưới chân dần nhanh hơn, không để ý đến ánh mắt của người người xung quanh mà chạy nhanh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Edit: Người Đi Đường

Beta: Phương Phương

Lục Thiên hoang mang rồi loạn chạy quanh hành lang, trên dưới vài tầng lầu đều tìm cũng không thấy bóng dáng Cái Trắng. Cô không thể làm gì khác hơn đành phải đánh bạo mặc kệ ánh mắt người nhìn xung quanh tận lực nhỏ giọng gọi "Cái Trắng? Cái Trắng em đâu rồi?"

Một y tá trẻ mới từ phòng bệnh đi ra cau mày có chút không kiên nhẫn liếc cô một cái: "Tiểu thư này, đây là bệnh viện không phải chợ bán thức ăn. Ở bệnh viện không được lớn tiếng nói chuyện cô không biết sao? Nhỡ như quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi thì làm thế nào?"

Lục Thiên vội vàng cúi đầu xin lỗi. Chỉ là căng thẳng cùng sợ hãi trong đáy lòng dần mỗi tầng thêm.

Y tá thấy thế cũng không nói gì nữa, dậm dề xong liền xoay người rời đi.

Trên mặt Lục Thiên nóng rực như lửa đốt, cực kỳ lúng túng. Cô cúi đầu vội vã đi về phía trước, nỗ lực tản ra nhiệt độ trên mặt. Ai ngờ vừa mới đi hai bước liền nghe được tiếng nói chuyện của hai cô gái trẻ từ trong WC đi ra: "Vừa rồi tôi nhìn thấy một con mèo cực kỳ đáng yêu luôn. Trên lưng còn công một con chim. Mạnh chết người rồi!"

"Thật á? Cô lại nói vớ vẩn đúng không chỗ này có phải bệnh viện thú y đâu."

"Thật mà. Ở trên tầng lầu kia kia, tầng lầu kia chứa hạng người gì mà còn không rõ ràng a? Nghe nói thiếu gia Tề gia cũng nằm ở trên đó đấy. Nói không chừng là thú cưng của người ta đấy."

"Xi. Tao ghét mèo nhất, răng nanh sắc nhọn, chẳng đáng yêu chút nào cả."

Đề tài trực tiếp lệch sang hướng khác. Lục Thiên nhin xuống cảm giác muốn cho cô gái kia một quyền, lão đảo chạy tới cửa thang lầu. Lòng Lục Thiên như lửa đốt, theo bản năng cảm thấy thang máy vào lúc này cần bản còn không nhanh bằng cô.

Nhưng mà vừa mới lên lầu, liền nhìn thấy thang máy đối diện “Ting” một tiếng mở cửa Tấm kim loại dày nặng màu xám sau khi nhẹ nhàng ma sát liền dần dần lộ ra tia sáng. Trong thang máy chỉ có một người, bình tĩnh sai bước lớn đi ra, sau khi nhìn thấy Lục Thiên, lông mày hơi nhíu lại, trong giây lát không chút nào dây dưa dài dòng liền rời đi. Vết tích trên mày hắn trực tiếp xông vào mắt Lục Thiên, trông mắt sâu thẳm lạnh nhạt không gọn một tia sóng, trên sống mũi cao không biết từ đâu dính một chấm trắng, nhưng không làm cho người ta có cảm giác tức cười. Quanh thân hắn lạnh lạnh, thậm chí có một chút cảm giác ngột ngạt khiến Lục Thiên trong nháy mắt đến nỗi chuyện cũng không thể mở miệng. Ở trong thời tiết nóng nực như vậy, hắn vẫn mặc âu phục giày da.

Trần Liệt? Anh trai Trần Thuật?

Nếu không phải hiện giờ việc tìm Cái Trắng là việc trọng yếu hơn, cô nhất định sẽ tóm chặt cổ áo tên khốn kia rồi cào nát mặt hắn.

Lục Thiên oán hận lườm hắn một cái, tăng nhanh tốc độ, dùng sức va vào vai tên đàn ông đó một phát, vênh vào tự đắc liếc qua mặt hắn. Trần Liệt luống cuống không kịp đề phòng bị Lục Thiên va vào một phát, trong miệng vô ý thức kêu lên một tiếng, tựa hồ đang đè nén cái gì. Hắn lạnh lùng nhìn lướt qua Lục Thiên, về mặt dọa người.

Lục Thiên đột nhiên có chút sợ sệt, cô yên lặng bước tiếp, nhanh chóng rời đi, bỏ Trần Liệt lại đằng sau.

Tựa vào mặt tường lạnh lẽo, Lục Thiên lúc này mới thở phào một cái thật dài. Lúc vừa mới chuẩn bị đứng dậy tìm Cái Trắng, liền nghe thấy một giọng đàn ông mang theo nghi hoặc xông vào tai.

"Ồi chào? Vị tiểu thư này, khu. . . Quận của chị. . ."

Lục Thiên sợ hết hồn, nâng mắt lên liền nhìn thấy một nam sinh mặc áo T-Shirt màu đen mang theo nụ cười chế nhạo nhìn mình. Nhìn qua cùng lắm là hai mươi tuổi, mặt trông như con nít trắng trắng mềm mềm, nhưng vóc dáng lại cao hơn mình rất nhiều.

Lục Thiên theo tầm mắt của hắn nhìn về phía. . . quần của mình.

Khoan đã, quần jean của mình từ lúc nào đã nhiễm một mảng lớn màu đỏ như thế, được rồi, then chốt vẫn là những màu sắc quý dị này còn đang ở trên chỗ. . . Bắp đùi của mình, không thể không nói, nếu không phải Lục Thiên quá rõ ràng chu kỳ sinh lí của bản thân, cô cũng sẽ hoài nghi mình lại mất mặt nơi công cộng

"Chờ đã, không phải, tôi không có, cái này tôi cũng không biết. . ." Lục Thiên khóc không ra nước mắt.

Hắn nở nụ cười, hơi nheo mắt lại, nụ cười mềm mại, nhưng lời nói từ trong miệng thốt ra lại làm cho Lục Thiên ôm hận ngay tại chỗ: "Chị à, không cần giải thích gì với tôi đâu, tôi biết, tôi biết mà."

Cậu biết? Cậu biết cái gì?

Về mặt Lục Thiên có chút lúng túng, cô cắn cắn môi, đẩy người trước mặt ra, giọng điệu dữ dằn: "Đi ra, tôi còn có việc!"

Người kia về mặt "Quả nhiên", càng làm cho nhiệt độ bên tai Lục Thiên tăng lên rõ rệt.

"Đã nói là không phải! Cái cậu này sao lại lăm ý nghĩ kỳ quái như vậy!" Lục Thiên có chút buồn bực, cô cúi người đưa tay quệt một vệt, có tí ướt át, bàn tay dễ dàng quệt ra một vệt máu, cô giơ tay lên về phía mũi người một cái, hành động này ngay lập tức gặp phải sự ghét bỏ của nam sinh, nhưng sau khi nghe thấy Lục Thiên nói cũng hơi hơi sững sờ.

"Là máu này! Thực sự là máu, mình đâu có đụng bậy, sao lại dính lên thế này. . ."

"Ồ?" Âm cuối của nam sinh hơi nâng lên, lười biếng nhìn chằm chằm Lục Thiên.

Lục Thiên bị hắn nhìn nên sợ hãi, lùm lùm một cái vội vã chạy về phía trước.

Việc cấp bách là tìm được Cái Trắng, mấy chuyện này đều không quan trọng!

Nam sinh yên lặng nhìn bóng lưng Lục Thiên chạy xa, quý dị cười cười, xoay người biến mất trong hành lang.

**

Lục Thiên chạy tới chạy lui trong hành lang nửa ngày, cuối cùng đã tìm thấy Cái Trắng ở trước cửa phòng bệnh của Tề Thiệu Diễn.

Cái Trắng đã ngủ, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bộ lông trắng như tuyết có chút nhiễm bẩn, có lẽ là trong lúc cô không ở cùng. Tề Tiểu Uyển ngồi chồm hổm trên mặt đất, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vỗ về đầu của nó.

Lục Thiên thở hồng hộc chạy tới, lộ ra vẻ mặt cảm kích với con bé.

Cô theo bản năng liếc về phía trong phòng một cái, liền nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên giường bệnh kia. Khuôn mặt trắng bệch, hai má tuấn tú có chút khô gầy, hai mắt của hắn nhắm nghiền, Lục Thiên còn đang nghĩ tới cặp con ngươi lóa mắt khi hắn mở mắt ra.

Cô đã nhìn thấy ở trong mơ.

Tề Tiểu Uyển nhìn đáng vẻ Lục Thiên chật vật, nhỏ giọng hỏi: "Chị, chị đi đâu vậy? Sao lại thành cái bộ dạng này?"

Lục Thiên thở dài: "Một lời khó nói hết."

Tề Tiểu Uyển cong cong môi, ôm Cái Trắng đưa cho Lục Thiên: "Tên nhóc này vừa bị em bắt được, chắc là đang tìm chị đấy. Bị bắt rồi, em đành phải trông nó ở ngay đây. Đang định gọi điện thoại cho chị đấy."

Lục Thiên vỗ vỗ trán: "Cái Trắng nó tự mình chạy đi, nếu không có em, chị thật sự không biết tìm nó ở chỗ nào, cảm ơn em nha Tiểu Uyển."

Tề Tiểu Uyển vung vung tay: "Việc nhỏ."

Trong phòng bệnh đã không còn ai, quang cảnh so với lúc trước hoàn toàn không giống. Tề Tiểu Uyển nhìn đáng vẻ Lục Thiên dờ ra, vội vã chạy tới: "Đứng rồi chị, chị vẫn chưa nói cho em tại sao chị lại đến thăm anh trai em đâu? Chắc không phải là đột nhiên xuân tâm này mà yêu hắn chứ?"

Lục Thiên: ". . ."

Tại sao nghe Tề Tiểu Uyển nói xong liền cảm thấy mình thật cảm thú, đến người thực vật cũng không tha?

Lục Thiên lúng túng lắc lắc đầu: "Vậy em phải thất vọng rồi."

Tề Tiểu Uyển cười hì hì ôm Cái Trắng vào lòng ngực của mình, đẩy Lục Thiên vào: "Chị đến lâu như vậy mà vẫn chưa làm chính sự đâu, đi vào đi."

Lục Thiên: ". . ."

Sao lại lúng túng nhanh như vậy?

Lục Thiên có chút luống cuống nhìn Tề Thiệu Diễn đang nằm trên giường bệnh, đây không phải lần đầu tiên đến bệnh viện thăm hắn, lần trước cô cũng đã tới. Hiện tại cô chăm chú nhìn Tề Thiệu Diễn, trong lòng phát ra một tia cảm giác kỳ dị.

Hắn hẳn là phải tựa ở bên giường, mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, tròng mắt sâu thẳm chứa tình cảm nồng đậm tựa như có thể nhấn chìm cô bất kỳ nơi đâu bất kỳ lúc nào.

Lục Thiên ngẩn ra, dùng sức lắc đầu. Minh ảo tưởng nặng quá rồi.

Lục Thiên thở dài, đi tới bên cạnh hắn, nhìn bàn tay thon dài cùng với những khớp xương rõ ràng, cho dù là đang ngủ say cũng giữ nguyên dung mạo yêu nghiệt như trước. Thanh âm của cô rất nhẹ, mềm nhũn: "Mau khỏe hơn một chút đi."

Cặp mắt Cái Trắng đột nhiên mở.

**

Lục Thiên ngồi ở trên ghế nhỏ nhận mệnh chà chà chà, nhìn quần jean sắp bị chà trắng xóa trong tay mình, không khỏi thở dài.

Cái Trắng chậm rãi đi tới bên cạnh cô, nghi hoặc nhìn cô một cái.

Mùi máu tanh trước mắt đang tỏa ra khắp xung quanh, thân là một con mèo có khứu giác rất nhạy bén, Tề Thiệu Diễn tỏ vẻ khó sở.

Nhưng mà hắn rất tò mò, quần Lục Thiên sao lại dính máu, hắn thậm chí hoài nghi cái cô này đi đánh cướp túi truyền máu của bác sĩ.

Lục Thiên nhìn về mặt Cái Trắng nghiêm túc, tâm tình mới thả lỏng rất nhiều. Cô đưa tay nheo nheo mắt Cái Trắng, ngón tay ướt sũng mang theo mùi xà phòng phát qua đỉnh đầu nó.

Lục Thiên không biết sao, liền nổi lên ý nghĩ đùa dai, dính một chút bột trong nước vào tay rồi vẩy hết vào người Cái Trắng.

Cái Trắng lui về phía sau vài bước, bộ mặt ai oán nhìn Lục Thiên, "Meo!"

"Phốc ——" Lục Thiên nhin không được, cười phun ra ngoài.

Cái Trắng hình như giận rồi, trừng Lục Thiên một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Lục Thiên tiếp tục đưa tay chà chà chà, tâm tình thật tốt nghĩ ngợi, buổi tối nên làm cái gì ngon ngon cho Cái Trắng ăn đây?

****

Tề Thiệu Diễn nghĩ, ngày hôm nay nếu không phải gặp được Tề Tiểu Uyển, có lẽ hắn lại chết thêm một lần nữa.

Trần Liệt. Tên khôn lỏi trước một cước đá ngắt hắn, thế nhưng lần này móc ra dao giải phẫu sáng loáng nhắm vào chính mình.

Hắn nhìn người đàn ông kia sau khi nhìn thấy mình, ni tâm liền ngưng tụ lại hàn ý, cùng với tiếng hừ lạnh bên mép. Ánh chiều tà hạ xuống, nương theo tà dương đang chìm đắm còn có máu tanh lạnh lẽo.

Con chim sẻ nhỏ lú ra lú rú kia vốn là bị thương rất nặng, dao giải phẫu thẳng tấp xuyên qua cơ thể nó.

Tề Thiệu Diễn làm sao cũng không nhớ nổi tâm tình của mình ngay lúc đó.

Như cuồng phong làm loạn, tìm tựa ngừng đập.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

EDIT+BETA: Phương Phương, Người Đi Đường

Lúc Lục Thiên từ phòng tắm đi ra, thấy Tề Thiệu Diễn nằm sấp trên thảm, vẻ mặt suy tư.

Đối với mèo nhà mình, Lục Thiên vẫn không tài nào hiểu nổi tại sao nó có nhiều biểu tình đến thế, hơn nữa còn rất thông minh? Chưa lúc nào nó theo sau cần mình dọn phân, cũng không gây rối làm loạn, thích sạch sẽ đến độ khiến Lục Thiên trở mắt.

Lục Thiên đem quần áo vừa giặt ra ngoài sân thượng phơi khô, một là quay về phòng khách, nằm xuống tắm, khéo tay ôm lấy Cái Trắng thả trước mặt mình.

Tề Thiệu Diễn cứng đờ, đuôi gắt gao vẫy vẫy.

Lục Thiên cười hi hi xốc lên Cái Trắng đưa đến trước mặt, nhìn đôi mắt u lam cùng về mặt vụn vụn, nhìn không được ‘chặt’ một cái lên mặt nó.

Hai mắt Cái Trắng mở to, về mặt không tưởng tượng nổi nhìn Lục Thiên, tròn mắt như bao quanh một tầng sương mù phản chiếu gương mặt Lục Thiên.

Lại bị cường hôn! Tề Thiệu Diễn thu hồi về mặt kinh ngạc, bình tĩnh nghiêng đầu về phía khác không nhìn Lục Thiên nữa. Ai ngờ vừa quay đầu đã bị Lục Thiên mạnh mẽ giữ lại, chống lại cặp mắt giảo hoạt.

“Cái Trắng thật đáng yêu a. Muốn thương cũng thương không đủ!” Lục Thiên xốc Cái Trắng lên ấn vào lòng, hung hăng cọ cọ.

Cái Trắng đáng thương, sắc mặt đỏ lựng, dao động bất thường.

Đều là con gái rụt rè, vì sao Lục Thiên không như thế? “Muốn thương cũng thương không đủ” lời nói như vậy cô cũng nói ra được! Hừ, ai bảo hiện tại hần chỉ là một con mèo, nếu như là nói với Tề Thiệu Diễn, cũng tạm nghe được. . .

Tề Thiệu Diễn bị ý nghĩ của mình dọa hoảng sợ. Hần vội vã lắc đầu, cào một cái lên mặt Lục Thiên rồi vùng vẫy nhảy xuống.

Cửa bỗng nhiên truyền tới tiếng vang. Trần Thuật rất nhanh đi vào. Vừa vào liền thấy Lục Thiên đang quẹt cái miệng bị Cái Trắng cào, không khỏi bật cười: “Thần tượng, cô mà cũng bị một con mèo đánh gục sao? Ha ha ha ha hắc. . .”

Lục Thiên mặt đỏ tới mang tai từ dưới đất bò dậy, cô có chút tức giận nhìn Trần Thuật: “Cậu vào bằng cách nào?”

Trần Thuật cảm thấy tốt đặt lên bàn trà: “Cô quên à, hai ngày trước cô đưa tôi chìa khóa dự phòng bảo giữ nhà. Không phải ngày mai cô đi du lịch sao?”

Không đề cập tới việc này, Lục Thiên cũng suýt quên bèn mắt “Kế hoạch du lịch”.

Lục Thiên thích nhất việc viết lách rồi nằm lì ở nhà, nếu không phải bận tâm việc cho Cái Trắng vận động thay đổi chút không khí, nhất định cũng không muốn ra khỏi nhà. Chuyện đi du lịch lần này, ngầm thôi cũng như thế.

“À, tôi nghĩ chuyện du lịch sau rồi hãy nói, nhì! Gần đây thực sự quá mệt mỏi, nếu không nghĩ ngơi thật tốt thì làm gì có sức khỏe đi chơi.”

“Không được!” Trần Thuật sắc mặt trầm xuống, không vui nhìn Lục Thiên, “Rõ ràng không có chuyện gì, đi ra ngoài chơi một chút cũng tốt. Hơn nữa, chúng tôi vẫn chờ sách mới của cô. Đây mới là chuyện cực kì trọng yếu có được không? Hơn nữa Cái Trắng khẳng định cũng rất thích ra ngoài phải hay không?”

Đột nhiên bị điểm danh, Cái Trắng sừng sốt, nhìn nét mặt vụn vụn mong chờ của Lục Thiên cùng về mặt nghiêm túc của Trần Thuật, không rõ gật đầu.”

Lục Thiên: “. . .” QaQ, Cái Trắng nhà mình cứ nhiên nhiên mình cùng Trần Thuật ghét bỏ cô!

Tề Thiệu Diễn vừa nhìn biểu tình cũng biết trong lòng Lục Thiên đang suy nghĩ gì. Nhưng mà hần vẫn kiên định đứng về phía Trần Thuật, không vì cái gì khác, ở đây khá lâu, hần miễn cưỡng tin được Trần Thuật, nhưng tuyệt đối không tin tưởng Trần Liệt. Tề Thiệu Diễn biết trong quãng thời gian này mình không có năng lực bảo vệ Lục Thiên.

Sờ dĩ lúc này, “Đi ra ngoài một chút” thì tốt hơn.

***

Xung quanh thành phố A có rất nhiều cỏ trăn, đủ để Tề Tiểu Uyển và Trần Thuật chọn cho Lục Thiên một nơi du lịch, chung quanh thành phố A có một nơi tên là Đàm Hương trăn.

Bên trong Đàm Hương trăn, mọi phòng ốc đều mang mùi vị cổ xưa. Xa xa mây khói lượn lờ quanh núi non, coi như tiên cảnh. Ở bên trong Đàm Hương trăn, nơi dừng chân nghỉ lại đều là khách sạn bình dân, đủ loại bảng hiệu, Lục Thiên mới tới cũng có tia hứng thú. Cô một tay mang theo va li, một tay ôm Cái Trắng hào hứng tiến về phía tầm biển “Khách sạn bình dân Lộc Minh” chạy tới.

Ông chủ khoảng tầm 40, họ Tống, người rất gầy, cười rộ lên trên mặt đều là nếp nhăn, nhìn vào cảm thấy rất bình dị gần gũi. Xác nhận Lục Thiên vào ở liền nhiệt tình giúp Lục Thiên mang va li. Ông nhìn con mèo nhỏ đôi mắt u lam ướt trong lòng Lục Thiên đang nhìn mình, cười nói: “Cô gái, đây là mèo cô nuôi? Ôi, đôi mắt nhỏ thật đáng yêu.”

Lục Thiên gật đầu cười, đưa tay sờ đầu nó: “Nó tên Cái Trắng.”

Ông chủ nói: “Cái tên được đấy, có thần khí. Trong nhà chúng tôi cũng có một con mèo, bắt quá tính tình không dễ gần, làm người ta thực sự không thích nổi.”

Lục Thiên mở to hai mắt: “Thật chứ? Có thể cho chúng chơi chung với nhau a, Cái Trắng còn chưa từng giao lưu với đồng loại.”

Cái Trắng: “. . .” Đồng loại là cái quý gì? Lục Thiên tôi đảm bảo đánh chết cô!

Ông chủ vui vẻ đem va li đặt vào phòng, đưa cô chìa khóa: “Tiểu công chúa ở dưới lầu, một lát nữa xuống có thể thấy nó.”

Tiểu công chúa, cái tên này đúng là. . . Lục Thiên cảm giác da gà nổi lên đều rơi xuống mặt đất.

Trong phòng cũng gần giống khách sạn, TV và phòng tắm cái gì cần đều có. Bắt quá chỉ có một điểm không hài lòng, cửa phòng tắm làm bằng thủy tinh gần như trong suốt, từ bên ngoài nhìn vào, mặc dù mờ mờ, nhưng nhìn rất rõ bên trong.

Lục Thiên rất ít ở ngoài qua đêm, cũng chưa từng gặp loại chuyện này. Cô một trận đổ mặt đem rèm cửa kéo lên, vuốt ngực lăm bằm: “Hoàn hảo mình ở một mình không cần phải cảm thấy xấu hổ.”

Cái Trắng: “. . .” Cô còn muốn cùng ai ở cùng? Tôi bây giờ cũng rất xấu hổ được không?

Làm một người đàn ông trưởng thành, Tề Thiệu Diễn nhìn đến thiết kế phòng tắm cũng đủ hiểu chuyện, nghĩ muốn chửi tục. Trước đây đối với Lục Thiên ôm ấp hân hậu, nhưng là bây giờ, nghĩ tới chuyện không cách nào tránh khỏi việc Lục Thiên ngay trước mặt mình tắm, quý gì thế, cảm thấy cực kì lúng túng.

A phil! Tề Thiệu Diễn rốt cuộc mảy suy nghĩ cái gì?

Mặt mày bất tri bất giác đỏ lựng, Tề Thiệu Diễn trong lòng lăm bằm niệm đi niệm lại “Tam Tự Kinh”, lúc ngẩng đầu một cái, thiếu chút nữa văng máu mũi.

Lục Thiên đưa lưng về phía hắn, từ từ cởi áo, lộ ra tấm lưng trơn tru non mịn. Da Lục Thiên rất trắng, tựa khí trời dính vào một tầng nộn hồng nhạt, eo nhỏ lưng lầy trước mặt hân quơ quơ. Lục Thiên từ từ khom lưng, lấy ra trong va li cái áo tay ngắn đơn giản, mái tóc cô đen bóng như mực buông là tả xuống bả vai, tương giác với da thịt càng thêm trắng.

Lục Thiên sừng sốt, ngo ngắc cầm cái áo trong tay xoay người nhìn hắn: “Ồi chao? Cái Trắng?”

Mặt Cái Trắng nháy mắt nhuộm hồng một mảnh.

Được rồi, “Tam Tự Kinh” căn bản cứu không được hắn.

Cái Trắng linh hoạt nhảy xuống giường, mèo ta lặng lẽ. . . Chôn mặt vào trong góc tường?

“Cái Trắng em sao vậy? Làm gì thế?”

Hắn đang đứng phạt!

***

Lần đầu tiên Tề Thiệu Diễn cảm thấy ở chung với Lục Thiên là một loại dầy vò, nhất là. . . Trong phòng tắm lại truyền tới tiếng nước róc rách.

Tề Thiệu Diễn ngoan ngoãn đứng ngay ngắn ở góc tường, không nhìn được liếc mắt về phía phòng tắm, khan tắm màu trắng bọc lấy một nửa da thịt. . . Phốc, mặt hắn không kiềm được bốc lên độ nóng.

Tề Thiệu Diễn vội vã thu hồi ánh mắt, nhìn mặt tường trắng nõn, yên lặng kiểm điểm bản thân.

Chờ Lục Thiên lần qua lần lại, đã là buổi trưa. Lục Thiên chậm rãi ôm hân xuống lầu. Dưới lầu, con gái ông chủ, Đường Đường đang nhìn vào con mèo vàng béo ụ cả mình toàn thịt, gần từng chữ một: “Tiểu công chúa, lão sư hỏi mày, mày vì sao không nghe lời lão sư? Vì sao không làm bài tập? Mày lười biếng như vậy thì làm sao làm trụ cột quốc gia?” Một mặt giận dữ giảng đạo.

Con mèo Tiểu công chúa ánh mắt một bộ “Cô là ngu ngốc sao” nhìn Đường Đường, ngoan ngoãn ngồi lại dưới đất, không đi.

Ông chủ Tổng cười đến ngứa mặt trở mình.

Lục Thiên “cười khúc khích” đi ra, cô ôm Cái Trắng híp mắt tới bên người Đường Đường, sờ sờ đầu bé, thanh âm mềm mại: “Xin chào lão sư Đường Đường, rất hân hạnh được biết em.”

Đường Đường nhìn Lục Thiên cười ngọt ngào, khoe miệng lộ ra một bộ hồn nhiên tươi cười. Cô bé chớp chớp mắt đảo quanh trên người Cái Trắng: “Cô ơi, đây là mèo của cô sao?”

Lục Thiên nở nụ cười: “Đúng vậy. Cô là phụ huynh của nó. Nó gọi Cái Trắng.”

Này, phụ huynh hay gì đó thực sự đủ rồi! Vì sao cô còn muốn cùng nó chơi cái loại trò chơi ấu trĩ này?

Đường Đường nhìn cục bông nhỏ trong lòng Lục Thiên, mắt sáng rực lên.

Tề Thiệu Diễn chẳng biết tại sao thấy dáng vẻ tươi cười của Đường Đường, ngực bắt quá dâng lên cảm giác bất an. . .

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Lục Thiên mang theo Cái Trắng loanh quanh dọc theo đường phố. Mùa hạ thường bất ngờ xuất hiện những cơn mưa xối xả, tuy rằng sau khi mưa trời lại sáng nhưng lại lưu lại từng vũng nước to nhỏ nhiều hình dạng khác nhau, đứng đưa nhìn trộm người đi đường qua lại. Đường phố mang theo hương vị cổ xưa, phông ốc lâu các cao đến đâu cũng cùng lắm là hai tầng, tay cầm sơn màu đỏ phối hợp với cửa lớn trang nghiêm, Lục Thiên trong lòng luôn có cảm giác tôn kính.

Ngồi bên bờ hồ, cảm giác như thời gian bất động, tâm tình hết thảy đều có thể bình yên lắng đọng. Hoặc như Tề Tiểu Uyển từng nói, đi tới những nơi quang cảnh tốt đẹp, thật sự có lợi cho sức khỏe?

Đi tới cạnh phiến đá, nhìn xuống gợn sóng lăn tăn dưới hồ, người chèo thuyền mặc áo to cùng khách du lịch cười nói mời gọi gì đó, cánh tay mạnh mẽ trượt mái chèo thuyền. Trên cầu có một quán nhỏ lộ thiên, lớn tiếng mời gọi khách du lịch. Người đi đường không còn vội vã, mà là rất nhàn hạ thoải mái vừa đi vừa nghỉ. Cái thời tiết này có rất nhiều cặp tình nhân du lịch, cô gái làm nũng lôi kéo ống tay áo chàng trai, chu mỏ chỉ vào kẹo đường nhất định đòi mua một cái, chàng trai bất đắc dĩ dừng lại, sùng nịch hạ một nụ hôn trên trán cô gái, bỏ tiền mua tất cả những thứ cô ấy muốn.

Lục Thiên trong lòng âm áp, khóe miệng không tự chủ mang theo ba phần ý cười.

Tình yêu sao, quả nhiên là ngọt ngào. Lục Thiên nghĩ, cô rút cuộc từ trong mơ suy nghĩ hỗn loạn tìm ra một điểm sáng nhỏ bé.

Dáng vẻ Cái Trắng mệt mỏi, tựa hồ đối với tất cả những thứ này đều không có hứng thú. Nó miễn cưỡng nằm trên mặt đất, cũng không thêm nhúc nhích, lờ khách đi ngang qua mang theo nụ cười thiện ý quảng tới, trẻ con thì trực tiếp chạy tới xoa xoa vuốt vuốt trên lưng nó nửa ngày, về mặt hiếu kì: “Chị ơi, sao con mèo này không cử động vậy?”

Lục Thiên sờ sờ đầu đứa bé: “Mèo nhỏ chơi mệt rồi, chờ nó nghỉ ngơi xong sẽ cử động.”

Cái Trắng ngẩng đầu nhìn cô một cái, trong tròng mắt u lam chợt lóe lên một tia oán giận. Tâm tình nhỏ không trốn được con mắt của Lục Thiên, cô cười cười ôm lấy Cái Trắng, nhỏ giọng nói bên tai nó: “Thật không tiện nha.”

Cái trắng rầm rì kêu, tựa hồ còn đang tức giận.

Nhưng nghĩ tới hình ảnh hơn một giờ trước, Lục Thiên không khỏi buồn cười. Có lẽ là trẻ con đối với mấy thứ đáng yêu như vậy thường có tính kiên nhẫn cùng sự yêu thích rất lớn, nhân lúc mình không phát hiện lời kéo Cái Trắng trong khách sạn không ngừng dạo chơi rất lâu.

Cái Trắng tự xưng bị gọi tên, yêu cầu đọc thuộc lòng ba trăm bài thơ Đường . . . . . Còn trả lời như nào, cứ kêu lên là được.

Nhưng mà Cái Trắng lại kiêu ngạo trốn vào lòng ngực Lục Thiên, không nói tiếng nào. Ngay khi vành mắt bạn nhỏ Đường Đường sắp đỏ lên, Cái Trắng mới chịu khuất phục dưới uy nghiêm của Lục Thiên, kêu vài tiếng mang tính chất tượng trưng.

Cái Trắng: "... Cho nên tại sao phải chơi cái trò chơi ấu trĩ như vậy a?!

...

Đàm Hương là một khu khai thác kinh tế du lịch, đương nhiên cũng có không ít phương tiện giải trí, cửa Thanh Hà quanh co uốn khúc dưới phiến đá, kì thực cũng là một hạng mục thu phí. Tề Tiểu Uyển đã sớm đem những thứ này tổ chức kê hoạch xong: Trước tiên tới bên bờ Thanh Hà ngồi thuyền, sau đó lên núi nướng đồ ăn, nếu như còn đủ thời gian, lại đến khu bắc nhảy bungee, buổi tối ngồi chơi trong quán rượu phong cách cổ đại.

Không thể không nói, suy nghĩ của Tề Tiểu Uyển rất có tính chất xây dựng, nhưng mà chả có tí tính chất khả thi nào. Bởi vì bên Thanh Hà thật sự là người đông như mắc cửi, thời điểm Lục Thiên ôm Cái Trắng đứng cách đó hơn trăm mét nhìn về phía trước, thấy người ta cảm loa kéo căng họng gào lên “Đừng có chen lấn, bốn người một tổ”, cô yên lặng lùi bước về sau.

Lục Thiên không hiểu sao cảm thấy rất lúng túng. Dự lịch một mình vốn là một sự tình rất tốt đẹp, đương nhiên, tiền đề là nơi này không có bất kỳ ai, cô chậm rãi đặt chân lên nhà đồ đang đưa tay bên dưới, leo lên thuyền nhỏ, từ từ thưởng thức cảnh đẹp.

Vì thế nên, ngồi thuyền cái gì, pass đi.

Mục tiêu thứ hai, lên núi.

Lên núi cũng không thật sự ở trên núi, mà là ở một nơi tương tự với khu nông gia. Nhưng mà không giống với những nơi khác, nơi này thường là tự phục vụ, đốt lửa cái gì đều là mình phải tự làm, được cái sân bày rộng rãi, hơn nữa tự do.

Thế nhưng tại sao nơi này chỉ một mình bản thân đến a. Lục Thiên khóc không ra nước mắt. Cô đứng ở cửa thôn núi, phiền phiền nhiều nhiều không chịu đi vào. Tề Thiệu Diễn yên lặng ngẩng đầu nhìn cô một cái, tựa hồ không thèm để ý khó xử trên mặt cô, tiện đà vùi đầu chà chà, công khai trốn đi ngủ.

Thôi, pass luôn đi.

Vừa xoay người định rời đi, Lục Thiên liền nghe thấy một giọng nói mang theo từ tính xông vào tai.

"Tiểu thư, cô là?"

Lục Thiên sững sờ, nhìn cặp giày da màu đen dưới chân kia, cùng một đoạn nhỏ mắt cá chân trơn bóng. Ánh mặt trời cực nóng nhất thời bị ngăn trở, bóng tối dày đặc phủ trên người cô, lúc Lục Thiên ngẩng đầu lên, cũng có chút không rõ mặt của người đàn ông đó.

Đường nét gương mặt hấn bởi vì có ánh sáng phản quang nên trông càng thêm tuần tú, ngũ quan sắc bén cũng nhu hòa rất nhiều, đôi mắt lạnh lùng hẹp dài cũng giống như là đã bị mài mòn góc cạnh, đuôi lông mày hàm chứa ý cười nhìn về phía Lục Thiên.

Ồ? Ồ Ồ?

Trên mặt người đàn ông bình tĩnh như trước, tựa hồ sau khi nhìn thấy Lục Thiên thì không hề toát ra thần sắc kinh ngạc, giống như gặp Lục Thiên ở nơi này là chuyện hết sức bình thường.

"Lăng... Lăng tiên sinh?"

Lục Thiên cảm giác mình vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Lăng Hàng Dục cong cong môi, nở nụ cười nhạt nhẽo: "Ừm. Thật bất ngờ?"

Tề Thiệu Diễn yên lặng ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua Lăng Hàng Dục, nhưng không cúi đầu lại.

Lục Thiên gật gật đầu: "Lăng tiên sinh sao lại ở đây?"

Lăng Hàng Dục nói: "Công tác. Thuận tiện đến tham quan, vận may của tôi rất tốt, vừa đến đã gặp được cô."

Được rồi, lời này rất dễ nghe, nhưng Lục Thiên lại không hiểu sao cả người nổi da gà.

Thấy Lục Thiên không hề trả lời, Lăng Hàng Dục cup mắt nhìn cô, âm thanh so với bất kỳ lần nào nói chuyện cũng ôn hòa hơn: "Muốn đi vào sao?"

Vốn là muốn, thế nhưng hiện tại không muốn nữa rồi!

Lăng Hàng Dục quét mắt vào trong, mùi nấu nướng rất dễ dàng chui vào trong mũi cô, Lục Thiên sáng nay không kịp ăn điểm tâm, cho Cái Trắng ăn no liền vội vã đi ra cửa lên xe buýt, bây giờ nghĩ lại, đã tới buổi trưa a.

Lăng Hàng Dục cười khế, nói: "Vừa hay đói bụng, tôi tới đây một mình, không biết Lục tiểu thư có chịu nể nang mặt mũi cùng tôi ăn một bữa cơm?"

Cái Trắng: "...Meo!" Mau từ chối hấn!

Lục Thiên suy nghĩ một chút, gật gật đầu. Mình tự đi chỗ nào ăn cơm cũng có cảm giác.....thật kỳ quái, lẽ nào thật vất vả ra ngoài một lần còn phải về khách sạn ăn mì hay sao? Thật bị kích. Thôi kệ đi, Lăng Hàng Dục cũng không phải người xấu, cùng ăn một bữa cơm cũng không có vấn đề gì.

Lăng Hàng Dục lần này là thật sự nở nụ cười.

Cái Trắng: "... Tên tình địch này quá đáng ghét rồi! Lục Thiên đáng ghét hơn!

****

Lục Thiên ngồi bên cạnh vỉ than nướng, yên lặng nhìn Lăng Hàng Dục cầm xiên thịt nướng lần qua lần lại trên vỉ. Từ đầu đến giờ, đều là một mình hấn bận việc, cơ hội để Lục Thiên chạm tay vào cũng không có, tại vì Lăng Hàng Dục nói, không có lý do để cho nữ sĩ động thủ.

Được rồi, cái loại cảm giác toàn thân được chăm sóc này thật sự vẫn rất là sáng khoái. Lục Thiên an tĩnh gặm xiên thịt, nhìn một vòng gái vây xung quanh Lăng Hàng Dục, Rất nhân nhả thoải mái ôm Cái Trắng ngồi trên xích đu lắc lư qua lại.

Dung mạo Lăng Hàng Dục rất soái, điểm này không có gì đáng trách, Lục Thiên không thừa nhận cũng không được. Đáng tiếc tuy rằng Lục Thiên trạch,

nhưng xung quanh cũng không thiếu tuần nam nữ sắc đẹp kinh diễm, sau khi xem loại hình nam âu mỹ, điểm ưu thế về tướng mạo này liền bị bào mòn hầu như không còn. Thế nhưng bây giờ Lăng Hằng Dục, mặc áo sơ mi trắng đứng trước sạp nướng đồ ăn nhưng không có nửa phần thiếu nhã nhặn, giờ tay nhấc chân cũng làm người khác chú ý như trước, động tác như mây bay nước chảy, giống như là dù hắn hiện tại đang cầm ống nước rửa xe cũng rất tuấn tú.

Then chót là, hắn còn một mực trầm tĩnh nhìn cô, khóe miệng mỉm cười, vàng sáng trong trông mắt bao vây cô, lại thỉnh thoảng ân cần ỏi một câu: “Còn muốn ăn gì? Tôi nướng cho cô.”

Được rồi, bây giờ Lục Thiên liền bắt đầu suy nghĩ một chút về vấn đề tại sao mình lại chán ghét hắn như vậy.

“Tôi ăn không vào.” Lục Thiên đỏ mặt nhìn cái mâm nhỏ trước mắt, cùng một đồng que xiên trong thùng rác bên cạnh, “Lăng Hằng Dục anh cũng ăn đi, này giờ toàn là tôi ăn, như vậy cảm giác như tôi rất tham ăn.”

Lăng Hằng Dục cười nói: “Không sao, tôi lên lút ăn rồi, trong lúc cô chờ ra.”

Ồ? Phụt -----

Lục Thiên cười gượng hai tiếng, tùy tiện cầm một que lên nghiêng đầu ngoan ngoãn gặm...

Sau khi ăn uống no đủ, Lục Thiên mới bắt đầu tính toán đến cơm trưa của Cải Trắng, cô nghĩ nghĩ rồi chạy vào phòng bếp cầm ra một chén cơm tẻ, lại mượn phòng bếp xào quả cà đặt trên cơm, đưa cho Cải Trắng. (Chị ăn uống chán chê rồi cho người ta cơm cà :V)

Nếu như lúc trước, Cải Trắng khẳng định vui sướng ngoe nguẩy chạy tới, mà hôm nay....Cải Trắng chỉ lạnh nhạt liếc mắt qua, ngoắt ngoắt đuôi đi ra ngoài.

Lục Thiên hơi sững sốt, cầm mâm nhỏ đẩy về phía trước một cái, nhỏ giọng nói: “Cải Trắng, ăn cơm thôi.”

Cải Trắng như trước không thèm để ý đến cô.

Lăng Hằng Dục chậm rãi đi tới, hắn đã rửa tay xong, cũng đã mặc áo khoác. Lại thành bộ dáng ôn văn nhã nhặn. Hắn từ từ ngồi xổm xuống, nhìn Lục Thiên hỏi: “Cải Trắng không ăn cơm?”

Lục Thiên khóc không ra nước mắt gật gật đầu.

Lăng Hằng Dục suy tư nhìn mâm cơm nhỏ trước mặt cùng Cải Trắng đang nằm bò ra xích đu dưới chân, lông mày hơi nhíu, trầm tư trong chốc lát nói: “Có thể là quá nhiều người, nó xấu hổ đấy.”

"..." Thật sao? Mặt Lục Thiên đen lại.

Cải Trắng nhin xuống kích động muốn giơ vuốt cào mặt hắn nở hoa, đứng dậy ngoe nguẩy đuôi nhào tới lồng ngực Lục Thiên, chà chà. Nó ngẩng đầu, đôi mắt to tròn long lanh nhìn về phía Lục Thiên, lấy lòng “Meo” một tiếng, giờ chân trước lên cà cà, tựa như đang ... làm nũng?

Ồ? Lục Thiên nhìn không được, mặt mày cong cong ôm lấy Cải Trắng.

Con người Lăng Hằng Dục hơi lóe lên, lập tức ôn hòa nở nụ cười, nói: “Xem ra Cải Trắng muốn nghỉ ngơi. Không ngại, tôi đưa cô về nghỉ trước. Nghỉ trưa xong ra ngoài đi dạo đi.”

Lục Thiên sững sờ: "A? Làm sao anh biết tôi ở đây?"

Lăng Hằng Dục cười cười nói: “Tôi có hỏi qua chị họ.”

Lục Thiên: "...” Tôi hiện tại cũng rất muốn thăm hỏi chị họ của anh đấy!

****

Ở cửa khách sạn, Lục Thiên xa cách mà lễ phép đưa tiễn Lăng Hằng Dục, quay đầu liền nhìn thấy Đường Đường nghiêng đầu, ngọt ngào hô một tiếng: “Cô Lục.”

Lục Thiên cười đáp lại, sờ sờ đầu cô bé. Cải Trắng trong lồng ngực khi nghe thấy tiếng chào kia không khỏi run lên. Cái quan niệm “Trẻ con là ma quỷ” hẳn là vào lúc này hình thành trong lòng hắn đi.

"Cô, người kia là bạn trai của cô sao?"

"Không phải a." Lục Thiên không đành chỉ nụ cười, cô không nhìn được nhéo nhéo mặt cô bé, cười nói, "Đường Đường nhỏ như thế, cũng biết cái gì là bạn trai sao?"

"Biết a." Đường Đường hất tóc, "Bạn trai chính là người có thể cùng nhau ăn cơm, cùng nhau chơi game mà. Cô, cô có bạn trai chưa?"

Lục Thiên đang hoàng trình trọng lắc lắc đầu.

"Tại sao a? Cô tốt như vậy." Đường Đường có chút ừ rừ, lập tức con mắt lại sáng lên, "Cô, cô đã thích ai chưa?"

Lục Thiên sững sờ, như là rơi vào suy tư lâu dài, ánh mắt của cô dần dần bước ra khỏi ánh sáng dịu dịu bên trong, cười nhạt: "Có a."

Tề Thiệu Diễn sững sờ, ngẩng đầu liếc nhìn Lục Thiên, tim đột nhiên lạc nhịp một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

EDIT+BETA: Phuong Phuong, Người Đi Đường

Sau giờ nghỉ trưa, Lục Thiên lấy nước lạnh lau mặt, đầu óc nửa mê nửa tỉnh ôm Cái Trắng đứng ở cửa khách sạn.

Bây giờ là hai giờ chiều, nắng chiều vẫn rất chói, nhàn tản những đám mây ở trên trời trôi bay, ánh nắng đọng đưa thẳng tắp xen vào trong bóng cây.

Lăng Hàng Dục trên mặt nét cười nhạt nhìn Lục Thiên, giọng nói rõ ràng lưu loát: "Cô còn muốn đi nơi nào?"

Lục Thiên suy nghĩ một chút nói: "Đến khu Bắc "

Lăng Hàng Dục nhướn mày, có chút kinh ngạc: "Cô muốn nhảy Bungee?"

(*)Nhảy Bungee: Nhảy Bungee là hoạt động nhảy từ một điểm cố định trên cao từ 31 đến 183 m, chân người nhảy được giữ bằng một sợi dây co giãn. Cảm giác chỉ kéo dài vài giây nhưng lượng hóc môn endorphin trong cơ thể tiết ra đủ mạnh để bạn có cảm giác cực kỳ phấn khích.

Lục Thiên cười cười, có chút ngượng ngùng: "Tôi nghĩ thử một lần."

Khu Bắc coi như là một trong những địa phương đặc sắc của Đàm Hương. Chỉ là nghe hai chữ "Đàm Hương", thực sự có cảm giác êm ái ngọt ngào, khó mà nghĩ bộ môn Bungee cùng với nơi này có chút liên quan.

Nhưng thật không ngờ, biết Đàm Hương là biết khu Bắc, cùng với bộ môn Bungee được du khách biết đến rộng rãi. Nhảy Bungee là từ trên núi nhảy xuống, xây kế bên vách nước cao rất dốc. Phía dưới núi sông trong veo ngoằn ngoèo uốn lượn, kéo dài thẳng tắp đến xa vời.

"Ở khu Bắc nhảy Bungee với độ cao 28m, vách núi 30m, khoảng cách từ cầu nhảy đến mặt nước gồm 58 thước cự ly. Cô xác định có thể?" Giọng Lăng Hàng Dục hiếm thấy một phần chế nhạo.

Lục Thiên yên lặng có xu thế muốn bóp chết người: "Anh biết hơi nhiều rồi đấy."

Lăng Hàng Dục cười nhẹ, không nói gì.

***

Tề Thiệu Diễn từ khi được Lục Thiên ôm về vẫn cảm thấy cả người khó chịu, đầu đau dữ dội đến quay cuồng, mờ mắt thôi cũng rất khó khăn. Hắn nghĩ nguyên nhân có phải hay không mình không ăn cơm nên mới xuất hiện tình trạng hoa mắt chóng mặt, nhưng hắn có ăn thêm sữa bột cho mèo, trái lại liêm sạch sẽ, nhưng cơ thể vẫn ở tình trạng này.

Nhưng tựa hồ loại cảm giác này chỉ tự mình hắn biết, Lục Thiên áp tay lên trán hắn, cũng không có phát hiện cái gì, cho rằng chẳng qua là nó chơi mệt muốn nghỉ ngơi mà thôi.

Hắn dần ngủ say trong lòng Lục Thiên, nhiệt độ cơ thể lại như lò lửa từ từ tăng lên. Lục Thiên càng hoảng sợ, đưa ông chủ Tổng nhìn xem, ông chỉ nói một câu: "Để nó nghỉ ngơi tốt là được."

Buổi chiều lúc ra cửa, Lục Thiên nghĩ muốn bế nó qua cho ông chủ Tổng nhìn lại một chút, lại bị vẻ mặt sinh khí của Cái Trắng làm cho nuốt lại lời vào trong cổ họng. Hiếm khi thấy Cái Trắng chạy lại cho cô ôm không chịu xuống.

Tề Thiệu Diễn không nói ra được đây là cảm giác gì.

Thật giống như, hắn lúc nào cũng có thể chết đi.

Ra khỏi khách sạn, nhiệt độ bên ngoài càng tăng mạnh, hần co rúc trong lòng Lục Thiên, hô hấp sắp đình trệ.

Cảm giác khó chịu ngày càng mạnh mẽ, hần gắt gao kéo áo Lục Thiên, nhìn mình qua đôi mắt của cô có nét cười ôn nhu. Nhịp tim gần như đứt rớt cục khôi phục một tia rung động yếu ớt.

Là một con mèo, Tề Thiệu Diễn chỉ có thể trở mắt nhìn Lục Thiên chậm rãi đi lên cầu nhảy, mà hần chỉ có thể bị Lăng Hằng Dục mạnh mẽ ôm vào trong ngực, nếu hiện tại nửa khí lực hần cũng không có, Tề Thiệu Diễn khẳng định không nói hai lời một phát cắn lên cổ tay hần.

"Làm sao vậy Cái Trắng? Không thoải mái sao? Lục Thiên sẽ rất nhanh trở về." Lăng Hằng Dục thấy con mèo nhỏ một mặt ủy khuất nhìn hướng lục thiên rồi đi, ân cần sờ sờ đầu hần.

Bị tình địch quan tâm là một chuyện nhất định mất mặt.

Khóe môi Lăng Hằng Dục gọn lên nụ cười nhạt, ánh mắt rơi trên người Lục Thiên, đuôi mắt hơi nhướng lên, ánh mắt lưu luyến lại chuyên tâm, giống như đem một cái nhãn mỳ hay một tiếng cười của cô đều phải khắc ở trong lòng.

Mẹ nó ảo tưởng. Tề Thiệu Diễn rất không phong độ liếc hần một cái.

Này! Cô gái này từ đầu tới chân đều là của ông! Tên hỗn đản nhà cậu đừng mơ vọng tưởng!!

Lăng Hằng Dục thờ dãi, đưa Cái Trắng giờ lên trước mắt, tựa hồ nghĩ tới điều gì, không khỏi nở nụ cười: "Cái Trắng, tao khi nào mới được làm nam chủ nhân của mày đây?"

Ha ha! Tề Thiệu Diễn lại một lần nữa rất không phong độ liếc hần một cái.

Hần trong lòng yên lặng phun lời thô tục, không thèm nhìn thẳng tên tình địch vừa tự kỷ vừa tự đại này.

Đứng cách mặt đất ba mươi mét trên đài cao, Lục Thiên khần trương nắm hai bên tay trái phải của nhân viên làm việc, không dám mở mắt. Gió từ bốn phía rít gào kéo tới đập vào mặt, mang theo cảm giác nhẹ hòa cùng mùi vị thích thú, vạt áo của cô bị gió thổi cuốn sau thắt lưng, lộ ra cái hông nhỏ trắng ngần trên thân. Mỗi một bước đi, Lục Thiên dường như cũng đều nghe được âm thanh tiếng suối chảy phiên trào trên vách núi, thanh âm dày đặc tinh tế quện cùng một chỗ, từng chút từng chút gõ vào tim cô.

Đây là một loại trải nghiệm chưa bao giờ có, ngoài trừ hơi sợ nhảy xuống, còn có vẻ mong đợi.

Nhân viên làm việc cười nhìn Lục Thiên nói: "Tiểu thư, mở mắt xem một chút đi."

Lục thiên nắm chặt tay người kia, từ từ mở mắt. Tầm nhìn của cô nhanh chóng từ yên tĩnh đến mở rộng ra cảnh tượng ngút ngàn, thiên nhiên xáo động thiên công (khéo léo tuyệt vời) chậm rãi bày ra trước mắt. Đối diện là núi non trùng điệp, thay nhau nổi lên từng dãy núi kéo dài phía chân trời, làn sương lượn lờ, mỹ cảnh trải dài, giống như tiên cảnh.

Nhân viên làm việc nhanh chóng vừa giải thích với Lục Thiên, vừa giúp cô mặc xong dây đeo, kiểm tra lại nhiều lần. Tim Lục Thiên đập thành thịch, len lén đi xuống nhìn thoáng qua, từ chỗ cao quan sát phong cảnh hết mực lay động làm cho Lục thiên có cảm giác bất cứ lúc nào mình cũng có thể ngã xuống. Cô vội vã di chuyển mấy bước, sau khi bảo đảm an toàn mới yên tâm vỗ ngực, thở phào một cái.

Phía sau Lục Thiên là một đôi tình nhân trẻ tuổi, cô gái đang cùng bạn trai ríu rít nói gì đó, chàng trai cũng kiên nhẫn nghe, xung quanh hai người mang theo vầng sáng ngược cầu cường đại (nguyên văn là như thế, ý đại khái ngoài t này editor khác cũng bảo giữ nguyên), Lục Thiên yên lặng đứng một bên tiếp nhận hai luồng ác ý toát ra từ hai người họ, nhưng không ngờ cô gái lại nhìn qua Lục Thiên cười cười: "Chị tới đây một mình sao?"

Lục thiên sững sờ: "Còn có một con mèo."

Cô gái há to miệng, tựa hồ rất kinh ngạc, quay đầu nhìn chàng trai: "Mèo cũng có thể nhảy bungee sao?"

Chàng trai bất đắc dĩ đưa tay gõ một cái lên ót cô: "Nghĩ gì thế. Động vật làm sao có thể nhảy."

Lục thiên nhin không được che miệng cười, nhân viên làm việc xung quanh cũng cười.

Cô gái đỏ mặt xấu hổ trốn sau lưng chàng trai, chàng trai cười xoa xoa đầu của cô.

Cô gái thè lưỡi, mắt mở to: "Mèo tiên sinh (cái này t cũng giữ lại nguyên văn) đâu rồi chị? Nó thấy cao quá nên sợ rồi a?"

"Hả?" Lục thiên ngây người, lập tức cười, đôi mắt tựa ngọc lưu ly tương khảm đôi nét mềm mại, cô liếc cong mắt: "Tôi không nghĩ tới a, xem ra chốc nữa phải xin lỗi 'mèo tiên sinh' rồi."

Chàng trai đem cô gái kéo lại, nhìn cô một cái: "Đừng làm rộn, người ta còn đang kiểm tra móc treo."

Cô gái chu miệng, quay đầu hướng Lục Thiên chìa ra cái tay nhỏ bé trắng nõn: "Chị gái xinh đẹp, em tên Trúc Tế. Rất hân hạnh được biết chị." Cô gái nói, nhón chân lên ôm chầm vai chàng trai, ngang ngực ở ngực hần vỗ vỗ: "Đây là Hứa Di, em trai em."

"Tiểu thư, đừng nghe em ấy nói bậy." Hứa Di nghiêm trang giải thích, "Chúng em là quan hệ yêu đương."

"Phốc ----" Lục Thiên xoa xoa nước mắt ở khóe mắt, "Tôi là Lục Thiên, hai người thực sự. . . rất thú vị." Cô cân nhắc tường tận, sau cùng mới nói ra được từ để hình dung.

Trúc Tế không thèm để ý khoát tay một cái, dường như đối với lời tán tụng như vậy nghe được nhiều lắm. Cô hiếu kỳ hỏi Lục Thiên: "Thiên Thiên, mèo của chị ở nơi nào a? Không thấy đâu?"

Lục Thiên rướn cổ nhìn xuống, bóng dáng người ở dưới đều trở nên nhỏ bé, ngay cả tòa nhà cũng không nhận ra được hưởng chi là một con mèo. Nhưng Lục Thiên hoàn toàn không nhằm chuẩn xác tìm được Cái Trắng, Lục Thiên nhìn chăm nhò màu trắng nổi bật phía dưới, đưa tay chỉ: "A, Kia rồi! Ở bên kia."

Trúc Tế vỗ tay một cái: "Thị lực chị thật tốt. Em thấy không rõ lắm." Cô kéo Hứa Di qua, hưng phấn chỉ chỉ: "Có thấy không? Mèo của Thiên Thiên ấy."

Cách xưng hô nghe như chỉ có trong truyện cổ tích lại dễ dàng phát ra từ miệng của Trúc Tế.

Lục Thiên đang nghĩ ngợi, ánh mắt lơ đãng nhìn thoáng xuống phía dưới, nhưng lại không thấy chấm trắng nhỏ lúc nãy. Cô cau mày đi về phía trước một bước, dường như như vậy mới có thể thấy rõ, nhưng thực tế thì, thực sự không thấy Cái Trắng, cho dù mặt đất cách trên này hai mươi tám mét.

"Tiểu thư, chuẩn bị xong chưa?" Giọng của nhân viên làm việc vang lên bên tai cô.

Lục Thiên có chút hoảng hốt, cô an ủi bản thân có thể Cái Trắng đang trốn ở nơi nào đó ngủ. Nó cùng cô chơi lâu như thế có lẽ sớm đã mệt lử.

"Xong rồi." Lục Thiên chậm rãi thu hồi ánh mắt, từng ngậm từng ngậm hít sâu.

Giọng Trúc Tế có chút sai lệch, mang theo tràn đầy kinh ngạc từng điểm từng điểm choáng váng đầu Lục Thiên.

"Kia? Đó là mèo tiên sinh sao?"

Lục Thiên chợt đứng dậy nhìn xem, nhưng cô đứng dậy quá nhanh, nghiêng đầu qua chỗ khác cái gì cũng không thấy rõ, cảnh trước mắt trở nên mờ nhạt, ánh mắt ngay lập tức bao trùm lên một mảng màu đỏ tựa phù sa, gió bên tai kêu rất sắc, sắp hòa cùng tiếng nghen ngào của cô.

Một khắc kia tìm Lục Thiên bỗng chốc ngừng đập.

Cô cảm giác được mình đang rơi xuống, rất nhanh, da của cô như bị đâm rách, một loại cảm giác tê dại cực hạn từ đỉnh đầu truyền xuống đầu ngón chân. Có lẽ cô sắp chết. Lục Thiên mở mồm ra một chút, đầu óc trống rỗng.

Nhưng cô lại nghe được tiếng của Cái Trắng, nhỏ bé yếu ớt, lờn vờn quanh tim cô.

Mạch suy nghĩ của Lục Thiên đang buông thả đột nhiên bị đạo thanh âm kia tóm trở về, cô nỗ lực muốn mở mắt, nhưng con mắt lại một mảnh đau đớn. Cô há miệng, muốn gọi Cái Trắng, trong miệng chợt bị đẩy vào rất nhiều nước.

Sóng nước và gió, gần như đâm thủng da thịt yếu ớt của cô. Cô không dám ở trong nước mở mắt, chỉ có thể để mặc cơ thể từng chút từng chút một chìm vào trong nước.

Nhưng không có đau đớn trong tưởng tượng.

Cơ thể lạnh như băng cuộn vào dòng nước đột nhiên vững vàng. Một cỗ lạnh lẽo rung động lướt qua người cô, tay cô bị nắm chặt. Ấm áp, sạch sẽ, thoải mái, cô muốn đến gần.

Cô giống như tuyệt vọng, chờ đợi một chiếc tàu sẽ không tới. Lại thu hoạch ngoài ý liệu một bàn tay cứu vớt cô, mang theo cô cùng lên đường. Quanh con người yên lặng ôn nhu kia, lấp lánh rực rỡ nhìn cô, hô hấp của cô sắp dừng lại. Cô giống như cánh chim bay mỏi, rốt cuộc đã dựa được vào nơi khiến cô an tâm.

Nước mắt Lục Thiên rất nhanh thì rơi xuống, rơi vào tầng biển sâu yên tĩnh.

Bên tai dường như có một tiếng thở dài thâm trầm, lúc Lục Thiên còn chưa kịp phản ứng đã đến gần cô, đại dương sâu lắng, tiếng hô hấp ấm áp chậm rãi hòa nhiệt độ tăng lên.

Lục Thiên theo bản năng muốn đẩy ra, lại bị hung hăng ôm vào trong lòng.

Đôi môi mềm mại ướt át từng chút từng chút triển chuyển, hơi thở chậm rãi đan xen cùng một chỗ, Lục Thiên có chút hoảng hốt cảm thụ đối phương ôn nhu tiến công, hương bạc hạ nhân nhạt ngập tràn quanh khoang miệng cô.

Cô rốt cuộc có chút khí lực, rồi toàn thân như lấy được sức chăm chú leo lên tấm lưng rộng lớn kia. Long mi của cô hơi run rẩy, rốt cuộc chống đỡ một tia sáng.

Đáy biển không sâu không cạn, cô nhìn hình dáng người đàn ông, nước mắt trong trẻo trào ra từ khóe mắt, càng ngày càng mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biển Thành Mèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

EDIT+BETA: Phương Phương, Người Đi Đường

Thế giới hoàn toàn vắng lặng chìm vào trong bóng tối yên tĩnh, trước mắt bùng lên từng đợt hoa văn màu đen, dần dần khuếch tán, lần lượt lần lượt vòng lại, cô cảm giác được nhiệt độ của máu tươi, màu sắc yêu đã chảy dọc xuống nơi khóe môi, điên cuồng nở hoa..

Lông mi Lục Thiên run rẩy, nhưng không mở ra. Hết thấy tâm trí cùng giác quan đều bởi vì động tác đột nhiên xuất hiện kia ngắt lại, cảm cơ thể mệt mỏi, phía sau lưng đau rất, bên môi như trước mất đi nhiệt độ.

Lục Thiên bất đắc dĩ mở mắt ra.

Tầm nhìn còn có chút mơ hồ, đập vào mắt là từng mảng trắng lớn, Lục Thiên khó chịu nhíu nhíu mày, cấp tốc nheo mắt lại. Rèm cửa sổ màu lam nhạt bị gió thổi lên, một tia không khí khô nóng xuyên qua bệ cửa quanh quẩn xung quanh cô. Cái giá cao cao treo đầy ba bình truyền dịch to nhỏ khác nhau, theo đường ống trong suốt thật dài, lưu động trong cơ thể mình. Lục Thiên cúi đầu nhìn lỗ kim nhọn nhọn trên mu bàn tay, không nói gì..

Cô chưa chết, cô đang nằm trong bệnh viện.

Dù thế nào, cô cũng rất là may mắn, từ nơi cao như vậy ngã xuống vẫn có thể vớt về một cái mạng. Lục Thiên tự an ủi mình nửa ngày, đẩy thân thể lên định ngồi dậy. Ai ngờ vừa giật giật cơ thể, những cơn đau đớn kia liền kéo đến thân thể cô.

Lục Thiên sưng sờ, ánh mắt rơi vào trên tầng ổ chăn trắng nõn.

"Mây tỉnh rồi?" Một giọng nữ vang lên ở cửa phòng. Lục Thiên quay đầu liền nhìn thấy An Thư mang theo một túi nước hoa quả.

Không để cho Lục Thiên kịp nói câu nào, An Thư liền "Òa" một tiếng khóc lớn, cầm hoa quả ném trên ngăn tủ, khóc đến thở không ra hơi không chịu xoay đầu lại nhìn cô.

Lục Thiên có chút buồn cười, người vừa ở trước quý môn quan đi một vòng rõ ràng là mình: "Được rồi, tao không có chuyện gì. Đừng khóc."

An Thư nức nở nghiêng đầu qua chỗ khác tránh cô một chút, lúc này mới đi tới chỗ ghế ngồi xuống, lôi kéo tay Lục Thiên đem đầu chôn vào, bờ vai nhỏ bé khẽ run.

"Mây đừng có chơi mấy cái hạng mục tự tàn này nữa. Tao nhất lắm, dọa tao bị bệnh tim thì làm sao bây giờ?" An Thư mạnh mẽ lau nước mắt, đưa tay không nặng không nhẹ gõ lên gáy cô một cái.

"Đau quá. Nhẹ chút!" Lục Thiên bụng trán bất mãn nói.

An Thư tức giận nhìn cô, hừ hừ vài câu: "Quên đi, tao không xử lý mày. Sẽ có người khác tới xử lý mày."

Lục Thiên sưng sờ: "Ai?"

An Thư như là nghĩ tới điều gì, đột nhiên nở nụ cười, cô lắc lắc đầu: "Không nói cho mày."

Lục Thiên cau mày, còn muốn nói gì, liền nhìn thấy Trần Thuật về mặt kinh ngạc

Hắn vội vã chạy tới, cuống cuống đứng ở trước mặt Lục Thiên, ân cần nói: "Thần tượng cô không sao chứ? Có còn chỗ nào không thoải mái?"

Lục Thiên nở nụ cười: "Không có chuyện gì."

Trần Thuật về mặt không có một chút nào chuyển biến tốt, hắn nắm tóc, áo nã nói: "Đều là lỗi của tôi, không nên để cô một mình ra ngoài. Không đứng không đứng, đến cửa cũng không nên ra!"

An Thư lườm hắn một cái, về mặt có chút khó coi: "Nghe nói em họ tao cũng ở đó. Nó lại dám để cho mày đi nhảy bungee một mình, quá vô liêm sỉ. Tao nhất định phải mắng nó một trận!"

Lục Thiên vội vàng phát phát tay, Lăng Hàng Dục là bị cô nhờ chăm sóc Cái Trắng ở dưới nên mới không đi theo, xảy ra chuyện như vậy không nên vô duyên vô cớ đổ vào người khác đi, huống hồ, mình cũng may mắn không xảy ra vấn đề lớn lao gì.

Sắc mặt Lục Thiên dần dần trắng bệch, cô nhìn An Thư, giọng điệu có chút hốt hoảng.

"Cái Trắng đâu?"

Về mặt của An Thư cùng Trần Thuật khi nghe thấy Lục Thiên hỏi câu này đều trở nên rất khó coi, nghiêng đầu đi không dám nhìn Lục Thiên, chỉ thiếu viết năm chữ thật to trên mặt "Cái Trắng xảy ra chuyện".

Lục Thiên rất hi vọng tất cả những thứ này đều là bọn họ đang nói đùa với cô: "Hỏi mọi người đây, Cái Trắng đâu?"

An Thư khề cấn rặng ngẩng đầu lên muốn nói cái gì, lại bị Trần Thuật kéo lại cánh tay. Biểu hiện trên mặt Trần Thuật chuyển đổi rất nhanh, tầm mắt của hắn rơi vào trên mu bàn tay Lục Thiên, mí mắt buông xuống: "... Cái Trắng ở nhà."

"... Thật sao?" Một lúc lâu sau khi trầm mặc, Lục Thiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc.

Ngón tay Trần Thuật hơi cong lại, hô hấp có chút gấp gáp, ngực phập phồng bất thường: "Phải."

Lục Thiên há miệng, nhìn An Thư, đem tâm tình nôn nóng trong đáy lòng đều che giấu: "An Thư, thật sao?"

An Thư hốt hoảng đứng dậy, mái tóc ngắn đảo qua bên tai, che lại nửa bên gò má: "Cái Trắng mệt mỏi, nghỉ ngơi ở nhà."

Lục Thiên trầm mặc một lát, thân thể cuộn tròn lại, dùng thanh âm cực nhỏ nói: "Đồ lừa đảo."

Trái tim đau đớn tựa như bị xé rách, thực sự chính là một vết thương đâm máu.

Lúc Elkan tiến vào, liền nhìn thấy An Thư cùng Trần Thuật như đứa nhỏ phạm lỗi quy củ đứng trước mặt Lục Thiên. Mà Lục Thiên, đã sớm vui đùa vào trong chăn, chỉ để lại mớ tóc ngắn ngang cùng cái gối chèn xuống. Ở chỗ thuần trắng hơi phập phồng, từng nếp gấp dễ dàng phác họa ra thân hình gầy yếu của cô.

Sau khi Trần Thuật nhìn thấy Elkan, con người dần dần phóng to, tỏ rõ vẻ kinh ngạc, ngón tay run run rẩy rẩy chỉ về phía hắn, chỉ thiếu nước đem hai chữ "Biến thái" nói ra khỏi miệng. An Thư vừa thấy là hắn, vội kéo cổ áo Trần Thuật đi ra ngoài: "Anh đến rất đúng lúc, cô ấy lúc này cần người đến an ủi tinh thần."

Elkan nhún vai một cái, nhìn bóng dáng An Thư cùng Trần Thuật biến mất sau cửa phòng. Mới quay đầu nhìn Lục Thiên đang trốn vào trong chăn. Hắn thở dài một cái, kéo chăn ra.

Vẫn là cô bé thích khóc nhè kia.

Elkan kéo ghế ngồi xuống, rút khăn tay ra giúp cô lau nước mắt, ngón cái vuốt nhẹ gò má trơn bóng của Lục Thiên, nhìn viên mắt cô như con thỏ nhỏ hồng hồng, cảm giác khó chịu trong đáy lòng tăng cao.

"Năm ấy em học năm nhất (lớp 10), anh đập hỏng hộp nhạc của em, em đã khóc như thế này."

Lục Thiên ngẩng đầu lên nhìn hắn, không nói gì.

"Lớp 11 lúc anh cùng anh trai em đánh nhau, ngộ thương tới em, em cũng khóc như vậy."

Trên mặt Elkan che đầy một tầng ánh sáng tăm tối, hắn hình như đang cười, hồi ức vụn vặt qua lại, Lục Thiên trong ký ức, khóe miệng không khỏi giương lên.

"Lớp 12, anh cùng anh trai em học lên, em trốn trong phòng không chịu gặp anh. Vẫn là anh giấu đi phá cửa mới nhìn thấy em, trên mặt thấm đẫm nước mắt."

Lục Thiên nghe tiếng nói trầm thấp của, mang theo giọng điệu nặng nề, cô quay mặt đi, nước mắt rơi như mưa: "Đừng nói."

"Lục Thiên, nhiều năm như vậy em vẫn không thay đổi, một chuyện dù rất nhỏ đều có thể phá tan em, em nói em muốn trưởng thành, anh thì không thấy. Con người phải sống ở hoàn cảnh khó khăn mới có thể trưởng thành, em biết không?"

Ngữ khí của hắn nhàn nhạt, càng ngày càng không có chút rung động nào. Lục Thiên mạnh mẽ đẩy hắn một cái, hô hấp cũng trở nên hốt hoảng: "Xin anh đừng nói nữa!"

Elkan đột nhiên dựa sát vào cô, cánh tay mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, giọng nói của hắn trầm thấp, như sóng nước ngoài bờ biển đánh vào nham thạch: "Lục Thiên, theo anh đi. Chúng ta về Mỹ đi, sống ở nơi mà em yêu thích, em không phải thích nhất là đi California sao? Em muốn đến nơi nào anh cũng chiều theo em, muốn làm gì cũng được, chỉ cần em --- đừng muốn chạy trốn là được."

Đáy mắt Lục Thiên hoàn toàn tĩnh mịch. Cô giả vờ, chậm rãi thoát khỏi lồng ngực Elkan. Cô không nhìn Elkan, ánh mắt lưu luyến ở màn cửa sổ bằng lụa mỏng đang phấp phờ lay động, cô đột nhiên nở nụ cười, âm thanh hơi khàn khàn: "Tôi cái gì cũng không muốn, chỉ muốn thoát khỏi các người."

Thân thể Elkan cứng đờ.

"Anh nói cái gì cũng chiều theo tôi, vậy anh đồng ý để tôi ở lại chỗ này sao? Anh nói tôi làm gì cũng được, tôi chỉ muốn yên lặng ngồi một mình thôi. Anh ra ngoài đi."

Elkan cúi đầu, môi mòng khê nhếch, cầm dưới kiên nghị hơi giương lên, buông tay cô ra, chậm rãi đứng dậy đi tới cửa.

"Tôi nói là ——" Lục Thiên ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn chăm chú bóng lưng của hắn, "Anh trở về đi thôi."

Elkan dậm chân xuống, lập tức không quay đầu lại đi ra phòng bệnh.

Bốn phía bắt đầu ngưng tụ lại bầu không khí vắng lặng, ngay cả tiếng hít thở nhẹ nhàng của mình cũng trở nên rõ ràng. Lục Thiên nhìn nút khăn cấp ở đầu giường, nhấn vào chuông gọi y tá.

****

Cải Trắng chết rồi. Lục Thiên cuối cùng nhận được một câu giải thích như vậy.

"Lúc đó con mèo kia không biết lên con điên gì cứ trèo chỗ cầu nhảy bungee ấy, kết quả nhìn thấy cô gái kia không cẩn thận ngã xuống liền nhảy theo luôn. Đội tìm kiếm chỉ tìm thấy cô gái đó, còn con mèo kia, rơi xuống từ nơi cao như vậy, phỏng chừng đã chết người."

Đây là một vị nhân viên nhìn thấy tình huống lúc đó giải thích.

"Cô gái kia cũng thật là mạng lớn, dây thừng không hiểu sao lại đứt mất, nói thật từ chỗ cao như vậy ngã xuống quả thực chính là nhảy lầu a. Móc treo được nửa đoạn liền rơi ra ngoài, nếu là nhảy bungee thật, phỏng chừng đã chết người."

Đây là lời giải thích của một người đi đường.

Lục Thiên ngơ ngác nghe một đồng lời nói đa dạng trong miệng An Thư cùng Trần Thuật, trong đầu lại không có hình ảnh như vậy.

Trí nhớ của cô, tựa hồ đã dừng lại ở vùng biển mang sắc thái xanh lam nhàn nhạt này.

Nha, còn có người kia.

"Con nha đầu này vận may cũng không tồi, từ chỗ cao như vậy ngã xuống, tuy rằng xương cổ chân nứt, nhưng ít ra không có tàn phế, người vẫn còn hoàn chỉnh." An Thư chậm rãi ân dao gọt hoa quả, từng chút từng chút gọt vỏ hoa quả ra.

"Cái cô này, có kiểu nói chuyện như vậy sao?" Trần Thuật cầm gắp nhìn An Thư một cái, "Thần tượng, không có chuyện gì, bác sĩ đã nói rồi, cô đến thạch cao cũng không cần bó. Tình huống hơn nửa tháng là tốt rồi."

Lục Thiên tiếp nhận trái táo An Thư gọt xong, như một con chuột bắt đầu gặm, miệng phình to: "Không có chuyện gì, với lại tôi cũng không có ý định ra ngoài."

An Thư thả dao gọt hoa quả xuống, đưa tay ôm ôm cô: "Đúng rồi, người bên khu Đàm Hương kia tới đã bị tao đuổi đi, tiền thuốc thang cái gì bọn họ đều phụ trách, một loạt phí dụng sau đó cũng bao. Thái độ cũng đoan chính, xem mà thôi, muốn chém muốn giết nói một câu, tao việc nghĩa chẳng từ."

Lục Thiên tức giận nói: "Nói hươu nói vượn cái gì đấy."

Trần Thuật như là nhớ ra cái gì đó, đột nhiên từ trong túi lấy ra một cái thẻ tín dụng, thần sắc phức tạp nhìn Lục Thiên, nói: "Ngày hôm qua lúc cô chưa tỉnh, có một nam sinh tên Hứa Di đã tới, đáng về khoảng chừng hai mươi, cô có ấn tượng không?"

Lục Thiên gật đầu. Trí nhớ của cô không kém, thời điểm trước khi phát sinh cùng lắm là trong nháy mắt, cô rất nhanh chóng nhớ tới nam sinh trẻ tuổi cường tráng kia.

"Đây là hắn đưa cho cô. Cái này xem như là nhận lỗi?"

Lục Thiên trầm mặc tiếp nhận, thẻ tín dụng màu xám, bên trong phát ra ánh sáng chói mắt của kim loại, yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay.

An Thư cau mày nói: "Vây cũng là nhận lỗi?"

Thời điểm Lục Thiên được tìm thấy, đôi tình nhân trẻ tuổi kia vẫn đi theo đằng sau, cô gái nước mắt rơi như mưa, miệng lắp bắp "Đều là lỗi của tôi", mà An Thư sau khi biết chuyện đã xảy ra thì vừa hận vừa giận, nhưng không thật sự trách cô ấy. Thế nhưng người bạn trai kia, chỉ trầm mặc nhỏ giọng an ủi.

Trần Thuật trầm mặc, hắn nhìn qua Lục Thiên một chút, nhẹ giọng nói: "Xem lại đi, thật sự có thể sử dụng đấy."

Lục Thiên cùng An Thư tròn to hai mắt.

"Cậu xem qua?" An Thư cau mày, nhìn hắn.

Trần Thuật lại một lần trầm mặc, hần tựa hồ là đang suy tư cái vấn đề này phải trả lời thế nào mới được, nhưng mà bất kể nói thế nào, cái tật xấu "Nhìn lên" này đã hình thành, hần ngẩng đầu nhìn Lục Thiên, chậm rãi gật gật đầu.

Đầu ngón tay Lục Thiên khẽ run lên, cảm giác đau đớn chèn sau gáy đến muộn một ngày cuối cùng cũng kéo tới. Cô kéo tay Trần Thuật qua, đem thẻ tín dụng trong tay đưa cho hần: "Cậu nhận thay tôi đi."

Trần Thuật sững sờ: "Không xem sao?"

Lục Thiên lắc đầu: "Cảm giác nhảy lầu thử một lần quả thật không tệ. Hay là thôi đi, ngược lại cậu cũng xem qua rồi, không có vấn đề chứ?"

Trần Thuật cúi đầu, âm thanh nặng nề: "Không thành vấn đề."

Lục Thiên nhạt nhẽo cười: "Thế không phải là được rồi." Cô ngẩng đầu nhìn bình truyền dịch còn có hơn nửa đoạn, thở một hơi thật dài: "Tôi hiện tại chỉ muốn mau mau về nhà, thoải mái ngủ một giấc."

Nếu như lúc trước, An Thụ khẳng định lập tức trả về một câu khinh thường "Không có chí hướng!", mà hiện tại, cô ấy chỉ trầm mặc nhìn cô một cái.

"Ồ đúng rồi." An Thụ như nghĩ tới điều gì, đột nhiên kêu lên, nhìn lướt qua Lục Thiên cùng Trần Thuật đang mờ mịt, cười híp mắt nói: "Nghe nói chưa? Trên lầu một người sống thực vật lại mất tích rồi!"

Đáy lòng Lục Thiên đột nhiên run rẩy, lăm lăm lặp lại lời cô ấy: "Mất tích?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Edit+Beta: Phương Phương, Người Đi Đường

Bốn phía một mảnh yên tĩnh khiến người ta hít thở không thông. Mùa hè cực nóng từng chút từng chút hòa tan trong tiết trời cuối tháng tám, cảm giác mát mẻ trong lành dần dần tỏa ra xâm nhập vào mỗi ngõ ngách trong thành phố.

Đã một tuần trôi qua, Tề Thiệu Diễn nhìn móng vuốt mềm nhỏ của mình, rốt cục bắt đầu nóng lòng sốt ruột.

Cái loại tâm tình bức thiết kèm theo trên người đều ướt át dính mùi nôn mửa thật không chịu được. Thậm chí Tề Thiệu Diễn bắt đầu tuyệt vọng, mọi thứ trước mắt có thể là mơ?

Nhiều chỗ bị trầy da và vết thương trên người như nhắc nhở hần cần phải tỉnh táo hơn một chút. Nhớ lại giây phút ngắn ngủi lúc đó mà trong người vẫn còn cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Nói tóm lại, đây hết thảy giống như một câu chuyện hoang đường nhưng lại diễn ra hết sức chân thực. Mang theo sinh mệnh đang lấp lửng của hần.

Hần còn nhớ rõ bản thân dừng cảm quên mình như người hùng bỏ nhào về phía cầu nhảy, khoảnh khắc nhảy xuống, trong đầu không còn gì khác ngoài suy nghĩ "chết cũng phải cùng chết" với Lục Thiên, hoặc có thể nói rằng chết vì tình.

Nhưng sự thật là, hần được cứu.

Hần không chết, có thể là ông trời ban ân, đây là lần thứ mấy rồi? Từ bị xe đâm, đến bị người ta ném, thậm chí bây giờ còn rơi xuống từ điểm cực cao "Son vô lăng, thiên địa hợp"* kiểu Quỳnh Dao cũng không làm cho hần đi gặp thượng đế

(*) Son vô lăng, thiên địa hợp: là một câu hát trong bài Mộng lý (Trong giấc mộng) của Quỳnh Dao. Dịch nghĩa là "Nơi ngọn núi không có góc cạnh, trời đất hòa hợp", dịch thơ là "Không sắc cạnh giữa trời đất hòa hợp". Với nghĩa của câu thơ này, có thể hiểu anh nam chính nhảy xuống không màng núi rừng sông, núi cao gấp ghềnh xem như không còn góc cạnh, đất trời như nhau hòa làm một, một loại cam nguyện hòa cùng trời đất.

Hần nhớ khi nằm trên mặt đất hần đã gắng sức ngửa đầu nhìn lên chỗ cao và mơ hồ thấy bóng người Lục Thiên, đáy lòng toát ra sự bất an như lửa đốt, cho tới khi hần thấy rõ được người bước tới gần cầu nhảy kia, thực sự khó có thể tưởng tượng được cảm giác toàn thân run sợ, hướng về phía Lục Thiên chạy tới.

Tề Thiệu Diễn cảm thấy cơ thể hần sờ đi biến về hình người là vì Lục Thiên. Trước đây làm mèo, siêu năng lực này hần không cảm giác được, nhưng gần đây hần lại nhiều lần 'gặp được', có lẽ là 'vô ý phát hiện' xung quanh hần đột nhiên xuất hiện nhiều mối nguy hiểm.

Tề Thiệu Diễn liếc mắt một cái thì liền nhận ra cái thằng cha đang đeo kính mát mặc áo khoác chống nắng màu trắng, Trần Liệt.

Rõ ràng là đang giữa hè, Tề Thiệu Diễn lại cảm giác như mình đang bơi ở nam cực vào mùa đông.

Không nghi ngờ chút nào, gã kia đã từng thiếu chút nữa đem hân đẫy xuống âm phủ lại xuất hiện ở đây, theo bản năng Tề Thiệu Diễn sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Trong lòng hân rất cuộc Lục Thiên đã chiếm một vị trí quan trọng như thế nào, Tề Thiệu Diễn có chút dằn dặt. Từ lúc nhìn thấy cô đã khiến tâm tư hân nảy sinh hứng thú, hân nhất kiến chung tình, nếu lâu nay cứ thuận theo tự nhiên phát triển, có thể nước đã chảy thành sông, trải qua một phen theo đuổi rồi yêu nhau, thậm chí là kết hôn rồi sống đến già, Tề Thiệu Diễn tự tin như vậy. Thế nhưng trên con đường yêu đương ngời sáng còn chưa thành công thì lại biến thành thú cưng, trở thành con mèo Lục Thiên.

Không cần quá nhiều lời, Tề Thiệu Diễn chỉ có thể tro mắt nhìn tình cảm của mình bị cô gái kia làm hao mòn sạch sẽ, ngay cả góc cạnh cũng không thêm mãi giữa một chút*, hân đối với Lục Thiên là một con mèo ngây thơ lúc nào cũng cảm thấy cô tốt nhất khi cho hân ăn

*Câu này ngụ ý như không thêm hâm nóng tình cảm dù chỉ một chút.

Giữa người và người, đến cùng cũng có nhiều giới định, giới hạn như thế nào mới có thể khiến người ta bắt chặp mọi thứ đối với một người nói ra hết hết tình cảm của mình, thoải mái bày tỏ lời yêu thương và tiếng lòng của trái tim, thậm chí giống như người phương Tây, chỉ ăn một bữa điếm tâm thời cũng có thể ung dung thoải mái nói lời yêu.

Tề Thiệu Diễn luôn cảm thấy ngày này xa quá, không thể thành, rồi lại gần ngay trước mắt.

Nhất là khi thăm tự hồi trái tim của mình, cái loại tình cảm gần gũi nhỏ nhặt vụn vặt tưởng như bình thường này không biết từ lúc nào lại sớm từ dưới đất chui lên rồi đâm thành chồi non ăn sâu bén rễ vào trong hân khiến lòng hân không khỏi nhu hòa.

Dưới đáy sông trong veo, trong dòng nước thanh khiết trong suốt ấy, thậm chí hân còn phản ứng không kịp tại sao mình lại có thể biến thành "Tề Thiệu Diễn", để có năng lực ôm Lục Thiên vào trong ngực. Trái tim một hồi rầm rĩ nổ tung không thể phát tiết, nhất là khi hân cảm giác được khuỷu tay của mình khi ấy mang theo vài phần lạnh lẽo và cơ thể thì hơi run, cái loại cảm giác này đôi khi lại càng khắc sâu.

Phía sau lưng bị đá cắt đau nhứt, trên lòng bàn chân bị vật gì đó bén nhọn không biết tên đâm đau đớn, thậm chí trên cánh tay còn vô số vết thương lớn nhỏ hân đều không để ý bằng vẻ mặt tái nhợt lúc này của Lục Thiên, khuôn mặt không có chút huyết sắc nào -- trái tim như chợt bị đánh đau nhức.

Không chút do dự, áp môi xuống, Tề Thiệu Diễn mượn danh nghĩa trên nguyên tắc chính nhân quân tử "Hô hấp nhân tạo", lâu như vậy cuối cùng cũng làm được việc mà trước đây vẫn muốn làm.

Lúc kéo Lục Thiên đang hôn mê đặt lên một tảng đá, Tề Thiệu Diễn không còn nửa phần khí lực chạy đi, ý thức được vài giây liền hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, mình đã không còn ở Đàm Hương, mà là đến một địa phương hoàn toàn xa lạ. Càng thêm thâm chính là, hân lại biến thành Cái Trắng.

Đêm khuya tối thui, ánh trăng thê lương mờ mờ chiếu xuống một ngõ hẻm u ám.

Không một tia vui sướng vì "còn sống", hân tỉnh táo đánh giá tình cảnh của mình. Đây là một ngõ cụt nhỏ, quá biết đóng kịch, quá quá quá đáng xấu hổ! Dọc mép ven bờ, Tề Thiệu nhìn cặp mắt vàng rực kia, neho neho con người, từ từ đi về phía trước, không phát ra tiếng động.

"Cậu rất may mắn, nhóc con." Đôi mắt vàng kia từ trên đỉnh đầu linh hoạt nhảy xuống, lông ngắn trên người run run chậm rãi tới gần hân, "Chúc mừng cậu vẫn còn sống."

Một con mèo màu đen. Hân nhìn qua so với mình gầy hơn rất nhiều, nhưng rất rõ ràng, nó to hơn mình, chỉ ít làm một con mèo mà nói, chính mình mới có mấy tháng tuổi, bị gọi là "nhóc con" tuy nghe không quá thoải mái nhưng không thể làm gì.

"Không cần chúc mừng." Tề Thiệu Diễn nhìn nó, "Là anh cứu tôi?"

Nó lắc đầu: "Không phải tôi. Là Lập Quả. Đợi ngày mai anh ta tới cậu nên cảm ơn hân."

Tề Thiệu Diễn sững sờ: "Lập Quả?"

"Ừ." Tiếng hừ nhẹ như phát ra từ trong cổ họng nó, "Lập Quả, anh ta là người tốt, cứu rất nhiều mèo, mỗi buổi trưa anh ta đều sẽ tới. Cậu có thể cảm ơn anh ta."

"Chờ đã!" Tề Thiệu Diễn cảm giác mình có chút chóng mặt, "Nơi này là nơi nào?"

"Đường phố Nam Hoàn." Một giọng nói khàn khàn đột nhiên ở sau lưng hân vang lên.

Tề Thiệu Diễn lại càng hoảng sợ, quay đầu lại nhìn về phía chủ nhân giọng nói kia, được rồi, cũng là một con mèo, màu lông sọc xám trắng, cơ thể nó rất to mập.

"Cậu là mèo nhà?"

"Không sai biệt lắm." Tề Thiệu Diễn mơ hồ trả lời.

Tề Thiệu Diễn không nghĩ tới, hần cư nhiên lại trở về thành phố A, phố Nam Hoàn là khu vực nội thành của thành phố A, cách nhà Lục Thiên khá xa, đi xe buýt cũng phải mất ba bốn lần xe, ngoài ra còn đi thêm một đoạn đường khá xa.

Mèo đen nhìn phía sau nó, con mắt lóe lóe, chậm rãi đi tới bên cạnh, hạ thấp đầu cọ cọ: "Đại Năng, đã lâu không gặp."

Con mèo được gọi là Đại Năng nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, ánh mắt như cũ dừng lại trên người Tề Thiệu Diễn, đột nhiên nói: "Lập Quả là mèo nhà, chính là khi ra ngoài du lịch thì bị ném đi."

Tề Thiệu Diễn sững sờ.

Đại Năng không để ý về kinh ngạc của hần, tiện đà nói: "Thường cách một đoạn thời gian, anh ta cũng có mang một vài con mèo trở về, nghe nói ngày đó cậu được anh ta nhặt được ở Đàm Hương."

"Có gì cản cứ việc nói, Lập Quả có thể giúp cậu." Đại năng nói xong câu đó, liền biến mất đầu tường.

Mèo đen liếm liếm móng vuốt, khẽ thở dài: "Được rồi, nhanh ngủ một giấc a! Chỗ này cũng coi như an toàn, có thể ở lại, an tâm đợi."

Tề Thiệu Diễn trầm mặc, một lúc lâu chỉ có thể "Được" một tiếng.

***

Thật không ngờ, con mèo tên Lập Quả kia, lại là một học sinh trung học mười bảy tuổi, bất quá cao hơn một mét bảy, dáng dấp quả uổng phí. Thiếu niên đeo cặp sách màu đen bằng vải bạt từ ở trước mặt hần ngồi xổm xuống, như có ma thuật thoát cái lấy ra trong túi xách một đồng hồ -- trong hộp com là com trắng nóng hổi và gan heo cắt vụn, còn chứa ở hộp ny lon bên trong là hoa quả được cắt nhỏ.

"Ăn đi." Thiếu niên đem com đồ ra một tí trên mặt đất, cười híp mắt nhìn hần.

Tề Thiệu Diễn lui về sau một bước, không động vào thức ăn trước mặt. Tất cả mèo hoang lớn nhỏ đều chăm chú nhìn chăm chăm hần.

"Không được bắt nạt nó." Lập Quả cau mày, sau khi quét mắt một vòng, lại lần nữa lấy ra gan heo và com trắng, com trắng cùng gan heo nằm trên lòng bàn tay của cậu thiếu niên. Tay cậu hơi hơi đưa tới, dường như là sợ hần lại bị khi dễ không ăn được.

Tề Thiệu Diễn do dự một chút, chậm rãi lè lưỡi, đem thức ăn trong lòng bàn tay từng chút từng chút ăn hết.

Đây là một nam sinh có tấm lòng vô cùng kiên nhẫn, một tuần sau khi sống chung, Tề Thiệu Diễn khẳng định cho ra lời bình.

Mỗi buổi trưa cậu ta đều đến cái hẻm nhỏ vắng vẻ này một lần, không thiên vị con mèo nào cả mà đều tự mình đút đồ ăn cho từng con. Trách không được mấy con mèo ở đây đều rất thích cậu ta.

Nhưng bắt đầu từ hôm qua, Lập Quả không có tới, mèo đen tựa hồ rất gấp, ở ngõ hẻm nóng lòng muốn thử đi ra ngoài tìm xem, lại bị Đại Năng quát bảo ở lại.

"Cậu đi làm gì? Muốn chết hả!" Đại Năng chậm rãi từ góc khuất đi tới, "Hãy để tôi đi. Các người đợi ở đây."

Đám mèo hoang phía sau cũng bắt đầu rục rịch.

"Đại năng, để tôi đi cho!" "Đại Năng, tôi quen đường hơn!" "Đại năng, tôi có thể!"

"Được rồi!" Đại Năng thấp giọng gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua chúng nó, đột nhiên nhìn về phía Tề Thiệu Diễn: "Cậu ta cùng đi với tôi. Buổi tối sẽ trở lại, đừng cãi cọ."

Tề Thiệu Diễn không nghĩ tới mình chẳng hề nói một câu đã bị điểm danh.

Đại năng chậm rãi đi qua bên người hần: "Còn không đuổi theo."

Tề Thiệu Diễn không nói hai lời, yên lặng đi theo phía sau Đại năng, không nhìn một đám đang kêu la phía sau, linh hoạt thoát ra ngõ nhỏ.

Trong khoảng thời gian này vết thương trên người Tề Thiệu Diễn bắt đầu chậm rãi khép lại, cho tới bây giờ đã không ảnh hưởng đến tâm tình hần rồi. Ngày hôm qua Tề Thiệu Diễn nghĩ muốn chờ Lập Quả đến để nói lời tạm biệt rồi đi luôn, nhưng không chờ được người kia tới.

Vô luận nói thế nào, cũng là ân nhân cứu mạng. Không nói một tiếng liền đi thật không có đạo lý.

Sau khi theo Đại Năng băng qua một đoạn phố dài, Đại năng đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Tề Thiệu Diễn: "Bây giờ cậu có thể đi."

Tề Thiệu Diễn sững sờ: "Không tìm Lập Quả sao?"

Đại Năng liếc mắt nhìn hắn: "Tôi đi tìm là được rồi. Không cần cậu."

Tề Thiệu Diễn há miệng, vừa muốn mở miệng đã bị lời của Đại Năng đánh gãy: "Tôi biết cậu muốn nói cái gì, cậu đối với Lập Quả cảm ơn là điều nên phải, thế nhưng, cậu rõ ràng có chuyện quan trọng hơn muốn làm, hơn một tuần lễ tôi đều thấy rất rõ ràng, cậu cũng không thuộc về nơi này. Nếu như muốn rời đi, thì bây giờ cậu đi đi."

Tề Thiệu Diễn không nói gì, hắn yên lặng ngẩng đầu nhìn Đại Năng, con mèo kia đã vượt quá tuổi lộ về già dặn, "Tôi cùng đi với anh."

Đại Năng xoay người, vọt về phía trước: "Tùy cậu."

"Chờ đã."

"Thế nào?" Đại Năng quay đầu, không nhìn được nhìn hắn, lại phát hiện ánh mắt của hắn gắt gao rơi về phía đối diện, trong đáy mắt hàm chứa một tầng sáng đỏ tươi.

"Lập Quả đành nhờ anh. Xin lỗi" Lời vừa dứt, con mèo màu trắng liền nhanh chóng chạy về phía trước.

Đại Năng nhìn hướng hắn rời đi, trầm mặc nghiêng đầu qua chỗ khác, sau đó chạy về phía trước.

Tề Thiệu Diễn không biết mình tại sao lại nhìn thấy Lâm Luật Dương ở chỗ này, theo lý thuyết, đây là thành phố A, ở bất kì một xó xỉnh nào ở thành phố A nhìn thấy hắn đều chẳng có gì lạ.

Người đàn ông đối diện ăn bận tây trang, dáng vẻ hào sảng vóc người hoàn mỹ hiện ra. Trên mặt của hắn mang theo ba phần cười nhạt, ánh mắt vẫn dán chặt vào người phụ nữ hờ hững mặc quần cụt ngắn màu đỏ bên cạnh.

Người phụ nữ nghiêng đầu qua chỗ khác cùng hắn nói gì đó, khoe miệng nhếch lên, đáy mắt toát lên niềm vui mừng nhảy nhót, mà Lâm Luật Dương thì cúi thấp đầu, lộ ra cái gáy sạch sẽ trắng nõn, cùng người phụ nữ nói gì đó.

Tề Thiệu Diễn cảm giác đáy lòng khô nóng từng chút từng chút đang thức tỉnh, nhất là khi nhìn thấy người phụ nữ kia nhú mày, ôm chặt cổ Lâm Luật Dương, sau đó không chút kiêng kỵ gì bên cạnh cả cùng hắn hôn môi. Lòng hắn liệu mạng đề nén phần nộ, bắt đầu mạnh mẽ phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit+Beta: Phương Phương, Người Đi Đường

Đầu tháng chín, khí trời dần chuyển, tới lúc Lục Thiên rốt cục cảm thấy mặc trên người áo tay ngắn sẽ bị cảm mạo, liền kéo An Thư thân tàn chí không tàn đi dạo trên đường phố. May mắn là cổ chân của cô đã khá hơn rất nhiều, ngoại trừ tư thế bước đi không được tự nhiên, cũng không có vấn đề gì lớn.

An Thư nhìn chân Lục Thiên tung ta tung tãng, không nể tình cười nhạt: "Chân mày không tiện thì trốn ở nhà đi, đằng nào gu chọn quần áo của mày cũng chẳng ra gì."

"..." Tình bạn của chúng ta tự lúc nào đã tan theo làn gió?

Lục Thiên là một người hẹp hòi tới mức tận cùng, hào phóng móc thẻ ngân hàng ra thả trước nửa năm tiền lương của An Thư. Tiện thể nô dịch cô vác theo một đồng tử lớn về nhà.

An Thư vừa bước vào cửa liền không thể chịu đựng được nữa, cảm đồ ném hết lên sô pha, hát giày cao gót dưới chân một cái, rồi nằm vật ra nền nhà.

"Đồ nhà giàu mới nổi Lục Thiên, mua lăm quần áo như vậy mày mặc hết chắc? Nếu như là trước đây, thì mày chính là một khối u ác tính của xã hội, đồ giai cấp địa chủ phá hoại!"

Lục Thiên ung dung thông thả nói: "Nhân cách của nhà giàu mới nổi chưa bao giờ là tốt."

"... Mày thắng. Cãi nhau với một nhà văn quả thực là quyết định sai lầm."

Lục Thiên cười híp mắt mở máy tính: "Được rồi, bản nhà văn bắt đầu sáng tác, mời giữ yên lặng."

An Thư vội vàng nói: "Đừng mà, nào có ai như mày, dùng xong rồi đem tao vứt bỏ? Đến nói chuyện phiếm đi mà, nói thí dụ như, nam thần trong mộng của mày?"

“...” Lục Thiên dừng tay một lát, nhìn một chuỗi kí tự fffffff ki dí trên màn hình văn bản, chân tay luống cuống xóa bỏ, “Khụ, thật không tiện, loại văn đề này xin liên hệ riêng với bà mai của tao, cảm ơn.”

An Thư nói: “Đừng hẹp hòi như vậy mà. Tao cũng chỉ vì chuyện đại sự cả đời của mày mà suy nghĩ thôi. Mày nghĩ thử đi, nếu không phải tao nghiêm hình tra tấn thì còn không biết mày đã có đối tượng thâm yêu nè, then chốt là ý trung nhân kia lại còn là Tề Thiệu Diễn, cao lĩnh chi hoa * trong truyền thuyết a.”

*Ngao mạn/ lạnh lùng/ ngọc thụ lâm phong.

Khỏe miệng Lục Thiên giật gật: “Thứ nhất, anh ta không phải đối tượng thâm yêu của tao, chỉ có điều anh ta thường xuất hiện trong giấc mơ của tao làm tao cảm thấy rất quý dị mà thôi, thứ hai, xin đừng cứ thấy người đàn ông hơi có sắc đẹp liền gọi là cao lĩnh chi hoa, danh xưng này bị mày dùng cho nát rồi, tao nhớ là anh trai tao cùng Elkan cũng bị mày gọi như vậy..”

An Thư bẹp miệng, đứng dậy rót cốc nước đưa cho Lục Thiên: “Uống nhiều nước vào, đừng ngại biện.”

“...”

An Thư thờ dài, ngồi trở lại ghế sofa, lẩm bẩm nói: “Nhưng mày mà thật sự thích cái tên Tề Thiệu Diễn kia thì tao còn lo lắng thay mày đấy, trước tiên không nói một thanh niên đang khỏe mạnh liền biến thành người thực vật, hiện tại cơ thể thậm chí cũng mất luôn rồi, mày nói xem Tề Thiệu Diễn đặc tội với ai mà bị chính thâm như vậy?”

Tay Lục Thiên di chuyển rõ ràng chậm rất nhiều, cô nhú nhú mày, cầm cốc nước hỏi: “Vẫn chưa tìm được?”

An Thư gật gù: “Cũng đã hơn nửa tháng, chưa có tin tức nào, thật là kỳ quái.” Nói tới chỗ này, An Thư thể nhưng tự mình nở nụ cười, đột nhiên ghé sát vào Lục Thiên, nháy mắt với cô một cái: “Hay là thật sự giống như mày nói, anh ta từ trên trời giáng xuống cứu mày ở Đàm Hương, sau đó trốn đi che giấu công lao?”

Lục Thiên nghe được câu này suýt chút nữa đánh đổ cốc nước. Cô liếc An Thư một cái nói: “Mày đang sống trong chuyện cổ tích đấy à?”

An Thư tức đến nổi phổi: “Người sống trong chuyện cổ tích là mày ấy, chuyện này là mày nói cho tao mà!” Cô sâu sắc thờ dài, cười xấu xa nói, “Nếu như Elkan biết được, không biết sẽ thương tâm đến nhường nào a!”

“... Không tiếp tục tán gẫu nữa, mày về soạn giáo án đi. Nghe nói ban mày dạy trực tiếp thăng lên lớp 12 rồi, chúc mừng mày a, phải cùng học sinh trải qua một năm cực kỳ tàn ác nha.”

An Thư nắm tóc, vẻ mặt tan vỡ: “A a a, đừng có nhắc tới cái này a. Vừa nhắc tới đã thấy tức giận, lão Trương tự nhiên nói để tao làm chủ nhiệm lớp, mày cũng biết áp lực của tao lớn bao nhiêu, nhìn đám học sinh mà tao muốn xin nghỉ cho chúng nó biết bao nhiêu! Thanh xuân tốt đẹp a đều bị thi cử làm cho hao mòn hết rồi!” Hình như đột nhiên nghĩ tới điều gì, ưu sầu thờ dài: “Mấy ngày trước lớp tao có một học sinh liên tục mấy ngày không đi học, dọa sợ tao, sau đó mới biết học sinh kia bị bạo lực gia đình, nghe nói xương sườn cũng bị đánh gãy, bây giờ đang nằm ở bệnh viện. Mày nói xem sao lại có người ác độc như vậy?”

Lục Thiên nghe xong kinh hồn bạt vía: “Vậy lúc này học sinh đó đã tốt hơn chưa?”

An Thư lắc lắc đầu: “Phòng chừng còn phải nằm bệnh viện một thời gian nữa. Lập Quả là một cậu bé tốt, vẫn lôi kéo xin tao đừng nói ra, mày nói đùa trẻ tốt như vậy tại sao lại gặp phải loại cha lòng lang dạ sói này đây?”

An Thư nghĩ tới đây, vội vã tạm biệt Lục Thiên: “Ai nha hôm nay tao ở với mày cả ngày rồi, tao còn phải đi bệnh viện thăm học sinh nữa. Tao đi trước, mày ở lại tự chơi tự vui đi.”

Lục Thiên gật đầu, nhìn An Thư hấp tấp đóng cửa lại, nhưng tâm tư không còn tập trung trên văn bản nữa. Cô yên lặng thờ dài, đặt bút xuống sổ ghi chép, ngẩng đầu nhìn trần nhà trắng toát.

Một mình. Nước mắt Lục Thiên suýt chút nữa trào ra.

Bên cạnh TV vẫn còn bày đồ chơi của Cái Trắng, dưới chân bàn ăn còn có bát nhỏ mà Cái Trắng dùng để ăn cơm. Gian phòng này khắp nơi đều lưu lại vết tích của Cái Trắng, nhưng bọn họ lại nói với cô, Cái Trắng chết rồi.

Lục Thiên nghĩ có lẽ mình cần một quãng thời gian rất dài mới có thể thích ứng chuyện này.

****

Ngồi trước máy tính khổ sở giấy dựa hơn một giờ, nhìn phía dưới hiện ra ba chữ số làm Lục Thiên có chút đau đầu. Từ sau khi mọi chuyện phát sinh rồi khỏi Đàm Hương, cô liền nghiêm chỉnh sắp xếp lại bản thảo gửi cho A Giang, không ngờ lần này lại thông qua. Lục Thiên thân tàn chỉ không tàn không thể vừa dưỡng thương vừa dùng tốc độ rùa bò gõ chữ.

Lúc này A Giang gọi điện liền có vẻ hơi thiếu tình người

Lục Thiên đầu đầu nhận điện thoại, cố gắng khiến cho giọng nói của mình nghe có vẻ không nôn nóng: “Này.”

“Ba vạn chữ đầu viết xong chưa?” Điện thoại vừa kết nối, tiếng của A Giang liền nhẹ nhàng truyền đến.

“...Đổi đề tài khác.” Lục Thiên xoa xoa huyệt thái dương, tỏ rõ vẻ phiền muộn.

“Được rồi.” A Giang Hiếm khi thấy không cùng cô thảo luận về cái vấn đề bản thảo đau đớn kia, “Cô có hứng nuôi mèo không?”

Lục Thiên nhin kích động muốn cầm điện thoại đập nát nói với A Giang: “Xát muối lên vết thương của người khác là một chuyện rất vui vẻ sao?”

A Giang ngồi trước máy tính trầm nặc nửa ngày, mới nói: “Tôi vừa lượm một con mèo, nhìn qua rất giống Cái Trắng.”

“Cho nên?” Lục Thiên cắn răng nghiêng lợi hỏi.

“Cô có nuôi không?”

“Khốn nạn! Biến đi!” Lục Thiên hung tợn cúp điện thoại, rất không có cốt khí nằm nhào trên ghế salông nhỏ giọng nức nở. Lúc này A Giang liền thành đối tượng xả giận, ở trong miệng Lục Thiên bị vô số từ thô tục hỏi thăm lần lượt.

Mà Lục Thiên hậu tri hậu giác thật lâu sau đó mới phản ứng được hôm nay mình đã làm gì.

Mãng biên tập sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?... Cô thật lo lắng A Giang sinh thù mỗi ngày đều lên quấy rầy bắt cô gõ chữ.... Lục Thiên nghĩ tới chuyện này yên lặng quay về phía cửa sổ chấp tay thành hình chữ thập bái lạy.

****

Từ sau khi biết Tề Thiệu Diễn mất tích, Lục Thiên liền rất tự giác không đi quấy rầy Tề Tiểu Uyển, Lục Thiên tự biết mình không phải là người biết an ủi người khác, vì lẽ đó lần này lần tránh là hành vi thích hợp nhất. Nhưng ngược lại Tề Tiểu Uyển bận trăm công nghìn việc vẫn gọi điện cho Lục Thiên, Lục Thiên rất kiên nhẫn cùng cô bé nói chuyện, chỉ có thể cảm khái thế sự vô thường.

Khoảng thời gian này Trần Thuật cũng như là biến mất, từ đột trở về bệnh viện lúc đó, Trần Thuật để lại cho Lục Thiên tờ ghi chép rồi không thấy tăm hơi, nói cái gì có chuyện quan trọng cần làm, liền triệt để biến mất trong phạm vi hoạt động của Lục Thiên. Lục Thiên tuy nghĩ mãi không ra, nhưng cũng không thể làm gì.

Lục Thiên như là trở lại lúc trước, một mình làm cơm một mình ăn cơm, buổi tối xuống lầu cùng các dì trong khu trọ nhảy vũ điệu quảng trường, ban ngày trốn trong phòng nằm đọc sách rồi quay ra gõ chữ.

Mỗi ngày bình thường, tựa hồ đáng lẽ ra phải như vậy.

Khác biệt duy nhất chính là, một tên rất đáng ghét nào đó không ngừng xuất hiện trong tầm mắt cô quẹt quẹt thẻ, tựa hồ coi chuyện không biết xấu hổ là một điều rất vinh quang.

Lục Thiên biết, đối phó Elkan, cô từ trước đến nay không có cách gì.

Vừa kết thúc mở chữ cần đầu trí cần cả dũng khí, chuẩn bị hoạt động gân cốt một chút, Lục Thiên mở cửa trong nháy mắt thấy Elkan.

“... Anh tới làm gì?” Lục Thiên hiển nhiên không muốn để hắn vào nhà, chặn ở cửa mắt nhìn chằm chằm hắn.

Elkan nở nụ cười, như biết ảo thuật móc ra một tấm phong thư màu trắng, phong thư bị mở ra, mép mở có chút rách hơi hơi cuộn lên: “Thầy giáo cũ gửi cho em Hộp lớp đấy, em có đi không?”

Lục Thiên ngờ vực liếc mắt nhìn hắn: “Thật sự? Không phải là lừa gạt tôi quay về chứ?”

Elkan dở khóc dở cười đưa phong thư cho cô, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, hơi nhíu mày nói: “Nghe nói thầy giáo cũ lần này mời cả học trò thầy tâm đắc nhất là Samuel cùng Spike.”

Hai mắt Lục Thiên đột nhiên mở lớn, nhịp tim cũng bắt đầu tăng lên, cô trực tiếp bỏ qua cái tên đằng sau, vội vã lôi kéo ống tay áo Elkan hưng phấn hỏi: “Có thật không? Samuel cũng sẽ đi sao?”

Elkan tức giận rút về ống tay áo của mình, tức giận nói: “Đúng rồi, thần tượng của em cũng sẽ đến. Thế nên Cisely thân yêu, em có thể vượt qua hơn nửa vòng trái đất để đi gặp thần tượng sao?”

Lục Thiên bóp nhẹ phong thư trong tay. Cô cười ngây ngô gật đầu: “Phải đi!”

Samuel là thần trong lòng Lục Thiên. Ở đại học Chicago, đây là một cái tên dù bị ẩn nhưng lại như sấm bên tai, là thiên tài có tiếng ở hệ kinh tế học, mấy năm học vinh quang đêm không xuê, là nghiên cứu sinh được đánh giá cao nhất của giáo viên lúc xưa của cô. Nhưng mà Lục Thiên lang thang trong đại học Chicago tới sáu năm cũng chưa từng nhìn thấy Samuel. Thời điểm Lục Thiên vừa mới vào học đại học, người ta đã lên năm tư, mà chờ đến khi Lục Thiên vất vả hoàn thành khóa học theo bước chân Samuel đi làm nghiên cứu sinh, Samuel đã biến mất ở tháp ngà.

Bản thân Lục Thiên là một người không liên quan gì với loại ngành kinh tế này, Lục Thiên nghĩ mình có thể sống sót được trong mấy năm qua, hẳn là đều do muốn hướng tới Samuel đi. Người đàn ông cao cao tại thượng mà cô sùng bái đến mấy năm kia.

Kỳ thực vừa bắt đầu, Lục Thiên cũng không biết Samuel, cuộc sống của cô ở Mỹ tương đối thanh, lại cần cù phấn đấu học tập, rốt cục thi được vào trường anh trai cô từng học, đại học Chicago.

Lục Thiên xưa nay chưa từng gặp hắn, nhưng lại đem hắn coi như thần mà yên lặng cung phụng ở đáy lòng.

Nhưng tiếng tăm của hắn vẫn như trước vừa xa xôi mà trống rỗng trong trí nhớ chậm rãi hiện ra, mang theo ba phần gió xuân ôn hoà ấm áp, nhẹ nhàng thấm thấu, khuynh đảo toàn bộ thời đại học của cô.

****

Lục Thiên hứng thú bồng bồng đi mua vé máy bay, sắp xếp xong hành lý, nhiều lần nhìn lại tấm phong thư mỏng manh kia, lòng tràn đầy vui mừng gọi điện cho A Giang, giọng điệu tức tưởi nói rằng khoảng thời gian này đừng có thúc giục.

“Cái lý do rách nát gì đây!” A Giang xem thường nhếch môi, “Tôi ra hạn là cuối tháng này, cô tối thiểu phải gửi tôi ba vạn chữ.”

“Không thành vấn đề.” Lục Thiên cười híp mắt đồng ý luôn.

“Ồ đúng rồi.” A Giang tiện đà nói, “Cô còn nuôi mèo không?”

“...”, Lục Thiên thờ dãi, “Sao cô cứ nhắc mãi chuyện này vậy?”

A Giang trầm mặc một chút, nói: “Nó sắp dần vật tôi tới điên rồi, không còn cách nào khác mới gọi điện cho cô. Cô phải biết rằng cô là người duy nhất mà tôi quen đã từng nuôi mèo. Làm ơn đi, làm ơn cứu tôi!”

Lục Thiên không nói lời nào, cô nghe giọng A Giang ở đầu bên kia điện thoại có chút tan vỡ, tưởng tượng bộ dạng cô ấy đang hoàng trệch trọng đối mặt với một con mèo, tay chân luống cuống, không thể làm gì khác đành phải thờ dãi thỏa hiệp: “Vậy cô kiên nhẫn một thời gian nữa, chờ tôi trở lại thì ôm nó tới đây đi.”

A Giang hì hì nở nụ cười: “Thế là được rồi, cúp máy đây!”

Nghe đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng “Tút”, Lục Thiên buông điện thoại xuống, yên lặng mắng A Giang 10 ngàn chữ.

*****

Giang Bích ném điện thoại di động tới trên ghế salông, nhìn con mèo trắng đang cuộn mình ở cửa, thở một hơi nhẹ nhõm thật dài: “A quá tốt rồi, những tháng ngày không phải con người này rốt cục đã kết thúc.”

Mèo trắng khẽ ngẩng đầu, con người trong suốt sạch sẽ tựa hồ toát ra một tia... Xem thường.

Giang Bích hôm nay hiếm thấy không thềm so đo với mèo trắng, tâm tình rất tốt đi tới trước mặt nó ngồi xổm xuống, nói: “Giúp mày tìm chủ nhân mới, hài lòng không?”

Mèo trắng không thềm để ý đến cô.

Giang Bích híp híp mắt, tự nhủ: “Nhưng mà sau khi mày tới đó tuyệt đối không thể kích thích người ta a. Lục Thiên hiện tại chịu không được được kích thích.”

Cô vừa dứt lời, liền nhìn thấy mèo trắng đột nhiên đứng dậy, con người u lam hơi phóng to, gắt gao nhìn về phía Giang Bích.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

EDIT: Phương Phương, Người Đi Đường

Trên máy bay, tâm tình Lục Thiên vừa mới khấn trương giờ đây lại mơ màng chìm vào giấc mộng. Người ngồi bên cạnh có chút bất đắc dĩ nhìn Lục Thiên, hô hấp đều đều, lông mi cong vút thật dài yên lặng sụp xuống, thỉnh thoảng rung rung tạo thành hai bóng râm cong cong.

Một lát thất thần, chờ khi phản ứng kịp, hắn không khỏi bật cười, kéo áo khoác trên đùi đắp lên cho Lục Thiên. Lục Thiên nhú mày, lông mày nhú lại, một lúc sau mới chậm rãi thả lỏng.

Nhìn vẻ mặt đang ngủ của Lục Thiên, cảm giác như mình cách cô càng ngày càng xa.

Mười lăm tuổi quen biết cô, vẫn là một cô bé chỉ biết khóc sụt sùi luôn kéo kéo vạt áo hắn, thời gian trôi nhanh như bóng câu qua khe cửa, cô thực sự đã trưởng thành như hắn trông mong, nhưng cũng càng ngày càng trở nên xa lạ.

Lại tựa như không thể cảm thán thờ dài, thu hồi ánh mắt có chút thất thần, hắn nhìn tầng mây mềm mại thay nhau xuất hiện ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói gì.

Thời gian làm đen trắng đảo lộn, không phân biệt được ngày đêm, ở trên máy bay Lục Thiên ngủ đủ giấc. Cô đưa tay kéo cái vali màu đen xinh xắn, giương đầu lên vờn người một cái.

Người đàn ông chậm rãi bước tới, lấy hành lý từ trong tay cô, cười nói: “Đi thôi.”

Cảnh vật xung quanh hết thảy vẫn giống như ngày mình rời đi, nhưng vẫn có chút xa lạ không quen. Lục Thiên rời khỏi sân bay liền đi thẳng đến khách sạn, sau khi nhìn thấy giường lớn mềm mại liền ngã nhào lên giường.

Người đàn ông cau mày nói: “Nếu đã trở lại, không về nhà xem một chút sao?”

Lục Thiên sùng sốt, theo bản năng lảng tránh vấn đề này: “Hay là thôi đi, còn hai ngày nữa mà.”

Đáp án nằm trong dự liệu, hắn cũng không cưỡng bách cô, nói: “Em nghỉ ngơi đi. Ngày mai anh tới đón.” Nói xong, xoay người rời khỏi phòng.

Lục Thiên nhìn theo bóng lưng, đột nhiên trong lòng không kiềm chế được dâng lên niềm chua xót.

***

Ở lâu hai dinh thự Ngũ Đức, đã tụ tập rất nhiều người trẻ tuổi cả trai lẫn gái, Lục Thiên có chút rụt rè theo sau.

Dưới chân khắp nơi đều bày thảm đỏ, trên đỉnh đầu ánh đèn màu trắng đan xen với màu lam u ám có chút chói mắt, chiếu vung vãi trên vai người qua lại.

Người đầu tiên phát hiện ra Lục Thiên chính là bạn cùng phòng với cô thời đang là nghiên cứu sinh, Lena, cô gái có đôi mắt to tròn. Dường như đáng đáp Lena đã hoàn toàn thoát khỏi cái thời ngây ngô còn đọc sách, bạo dạn mặc váy liền áo cô khoét sâu, trên tai đeo một đôi hồ điệp tinh tế, khi nói chuyện cười nhẹ cùng người bên cạnh, đôi bông tai hơi đung đưa phát ra âm thanh trong trẻo.

Khi thấy Lục Thiên đến Lena liền vội vã chạy tới, đem Lục Thiên từ phía sau kéo ra trước mặt, có chút oán trách: “Sao cậu lại không nói tiếng nào mà bỏ chạy về Trung Quốc a, Ngải Lí hỏi thăm cậu rất nhiều lần.”

Lục Thiên có chút thụ sủng nhược kinh: “Thật hả, không phải là vì muốn đá vào mông tớ hai cái đó chứ!?”

Lena cười nói: “Còn không nở đó chứ, học sinh chăm chỉ lại thông minh như cậu đều bị cho rằng là báu vật trong tay.”

Lục Thiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Làm sao mà cậu càng nói tớ nghe càng chột dạ?” Lục Thiên như nghĩ tới điều gì, kéo lại cổ tay Lena, nhỏ giọng nói: “Tớ nghe nói người ấy cũng tới. Bây giờ cậu có thấy đâu không?”

Lena vẻ mặt bình tĩnh đả ngộ liếc liếc Lục Thiên, nhìn Lục Thiên sắc mặt càng đỏ mới cười tủm tỉm lắc đầu: “Tớ đã nói rồi, mỗi lần họp mặt luôn luôn không mời nói cậu, nguyên lai lần này tới lại vì cái vị đại thần này. Ngải Lí có nói qua, bắt quả không nhìn thấy, đại thần nha, lên sân khấu lúc nào cũng tương đối trẻ.”

Lục Thiên có chút thất vọng “À” một tiếng, nhưng loại tâm tình này rất nhanh tan biến, nhất là sau khi nhìn thấy thấy giáo sư của cô.

Trong một căn phòng không lớn lắm, vậy mà chen chúc hơn ba mươi người, Lục Thiên đi theo Lena, trong chốc lát có chút hoa mắt, miệng không ngừng cảm thán “A, học trường cũng có tới”. “A, tiền bối kia cũng tới”.

Sau đó Ngải Lí cũng chậm rãi xuất hiện trước tầm mắt của mọi người. Đó là đáng về Lục Thiên rất quen thuộc, hòa nhã cùng các đồng học chào hỏi, mới uốn cái bụng bự lắc lư chạy tới.

Lena không nhịn được cười, lặng lẽ che miệng nói nhỏ bên tai Lục Thiên: “Tớ đánh cược, lão gia hỏa Ngải Lí khẳng định lại mập thêm mười cân!”

Lục Thiên liếc cái bụng tròn vo của Ngải Lí, có chút tán thành tặc lưỡi với Lena.

“Ôi, cục cưng bé nhỏ của tôi ơi, cô rớt cục cũng chịu về.” Ngải Lí cười híp mắt, giọng nói từ trước mặt truyền đến.

Lục Thiên cười ngênh nhón, ôm lấy Ngải Lí rồi thân mật hôn một cái lên gò má của cậu ta: “Cũng là bởi quá nhớ cậu a.”

Ngải Lí nhú mày: “Tôi còn không hiểu rõ cô? Cho cô lưu chút mặt mũi không thèm vạch trần.”

Về mặt Lục Thiên càng đỏ thêm vài phần.

Ăn uống linh đình, nâng chén cộng chầu. Rượu đỏ trong ly Lục Thiên rất nhanh chỉ thấy đáy, đáy mặt cô vẫn trước sau như một còn rất tỉnh táo, vui vẻ nói cười cùng mọi người chung quanh.

Buổi tụ họp lần này, Lục Thiên gặp được rất nhiều nhân tài có tiếng một thời, nếu là lúc trước Lục Thiên sẽ rất kích động, nhưng lúc này Lục Thiên chỉ biết kiên chân trông ngóng, người kia còn chưa có tới.

Lena nhìn dáng vẻ không tập trung của Lục Thiên, không nhịn được nói: “Nói không chừng là không tới a! Người kia, luôn luôn rất thần bí.”

Trong lòng Lục Thiên cũng nghĩ vậy, nhưng lại có chút mất mát. Cô nhìn Lena cười cười, nhỏ giọng nói: “Tớ đi vệ sinh một lát”

Nhà vệ sinh thuộc dinh thự Ngủ Đức trình độ xa hoa so với căn hộ nhỏ của Lục Thiên ở Trung Quốc cao cấp hơn rất nhiều, Lục Thiên chậm rãi vốc nước lạnh vỗ nhẹ lên mặt, lông mi nhỏ dài dính bọt nước trong suốt, trước mắt đột nhiên có chút tỉnh táo hơn. Cô đưa tay xoa xoa, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, sắc mặt có chút tái nhợt. Cô gắng sức... cong môi, vỗ vỗ khuôn mặt, vừa muốn xoay người đi, chợt lại đụng phải một lồng ngực kiên nghị.

Lục Thiên suýt chút nữa té xuống đất, người trước mặt lại nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại.

Lục Thiên xoa đầu, lịch sự nói tiếng “Cảm ơn”, cổ tay rút lại một cái, chuẩn bị lướt qua.

Nhưng không ngờ người nọ bỗng nhiên mở miệng, ngữ điệu còn mang theo ý tứ trêu chọc: “Là cô?”

Lục Thiên sững sốt, dừng bước quay đầu lại nhìn người nọ.

Một khuôn mặt con nít tinh xảo, nhìn rất tuấn tú, cũng vẫn mặc đồ thể thao, dáng vẻ rất chừng chạc.

“A!” Lục Thiên hí mắt một cái, nhìn cậu ta kêu lên: “Là tên biến thái kia!”

Chẳng phải là ngày đó trong bệnh viện tìm Cái Trắng, liền đụng phải cậu ta!

Mặt con nít nhất thời suy sụp, khuôn mặt đen lại: “Cô mới biến thái ấy!”

Lục Thiên vội vàng xin lỗi: “Ngại quá, tôi có chút kích động.”

Mặt con nít mất hứng liếc mắt quét một vòng lên người cô: “Sao cô lại ở chỗ này? Chẳng lẽ cô thăm mền tôi, nhất định phải theo đuổi tôi?”

Lục Thiên: “...” Thanh niên, sức tưởng tượng quá phong phú, thực sự không phải là chuyện tốt lành gì.

Cậu ta nhìn bộ dáng Lục Thiên, đột nhiên nhoẻn miệng cười: “Đùa thôi, cô đừng nóng a.”

Lục Thiên: “...” Tôi đang nỗ lực kiềm nén máu nóng đây!

Lục Thiên không muốn ở chỗ này làm chậm trễ thời gian, cô hướng cậu ta làm mặt quỷ rồi vội vã chạy đi.

Cậu thiếu niên bật cười, như có điều gì cần nghĩ ngợi nhìn theo hướng Lục Thiên chạy xa, thu mắt không nói.

“Cậu sao còn chưa đi vào?” Một giọng nam có chút lo lắng đột nhiên ở phía xa kêu lên.

Thiếu niên khẽ ngẩng đầu, nhìn người bạn ngoại quốc tóc vàng quần trắng kia, nói tiếng Anh một cách lưu loát không chút trở ngại: “Đi thôi.”

Khi Lục Thiên trở về, đã bị lôi kéo: “Cậu đi đâu vậy? Làm gì mà chậm trễ thế?”

Lục Thiên cúi đầu nói: “Có làm gì đâu, đi vệ sinh thôi mà.”

Ngài Lí không nói gì nữa, nhìn chằm vào người cô một cái, đang muốn nói cái gì, đã bị đám thanh niên đang hò hét bên cạnh cắt đứt, Lục Thiên cúi đầu cười cười, phất phất tay, xoay người chạy đi.

Lena không biết từ đâu chui ra, về mặt mừng rỡ nhìn Lục Thiên: “Nói cho cậu biết một tin tốt và một tin xấu. Muốn nghe tin nào trước tiên?”

Lục Thiên trầm mặc nhìn Lena, chậm rãi đưa lên hai ngón tay.

“Ồi, tin xấu chính là, thực sự không có tới.”

“Vậy tin tốt?”

“Bạn anh ta tới!”

“... Xin lỗi, cái này với tớ mà nói không được xem như tin tốt.”

Lena im lặng nhìn cô, chưa từ bỏ ý định nói: “Tuy nam thần chưa tới, thế nhưng bạn tốt của nam thần tới a. Để tóm được nam thần chẳng lẽ không phải dễ như trở bàn tay sao?”

Lục Thiên khoe miệng giật giật: “Lena cậu hãy thành thật nói cho tớ biết, gần đây phải chăng cậu xem rất nhiều phim ảnh!”

...

Bên này, Lục Thiên vẫn đang cùng Lena nhỏ giọng nói gì đó, mà lúc này ở cửa vẫn bảo vây một nhóm người rất đông, một hồi xao động

Lena lập tức nhìn lại: “Nhất định là tới rồi.” Nói xong, liền kéo Lục Thiên chen vào trong đám người.

Lục Thiên khó khăn đi theo sau Lena, giày cao gót dưới chân có chút không vững, đoàn người trước mặt đột nhiên tản ra một ít, dưới chân Lục Thiên mềm nhũn, thẳng tắp nhào tới.

Theo bản năng cô nhắm hai mắt lại.

Hình như là đụng vào lồng ngực của người nào đó. Người kia có chút kinh ngạc nhìn người trong ngực, đột nhiên nở nụ cười, dùng tiếng Trung lưu loát nói: “Không đến mức vậy à!? Cô đây là đang dốc sức nói cho tôi biết, cô thật sự thăm mền tôi đến vậy à?”

Thân thể Lục Thiên cứng đờ, từ trong lòng người kia chặt vật gãy dựa thoát ra. Trên mặt cô đều viết rất rõ ràng hai chữ “khiếp sợ”, miệng Lục Thiên khó có được lấp bắp: “Cậu cậu cậu cậu, cậu cứ nhiên...”

Thiếu niên nhún vai, cười vô tội: “Rất kinh ngạc? Tôi nhìn qua rất trẻ tuổi, làm sao cũng không giống với cái người lớn tuổi vì học tập mà hủy hoại quá độ a.”

Đúng là cái đồ không biết xấu hổ!

Đem Lục Thiên kéo lui phía sau, thân nhiên nhìn người từng trước mắt nói: “Đã lâu không gặp.”

Tiểu Thượng đâm nhẹ vào ngực hắn: “Yo, đã lâu không gặp.”

Lục Thiên bấy giờ vẫn còn duy trì vẻ mặt ngơ ngác.

A Tiến cười cười bước lên dùng cánh tay huých nhẹ cô, cười nói: “Thì ra hai người quen nhau a.”

Lục Thiên lắc đầu: “Không phải, đây là chuyện cũ kể ra thì rất loạn.”

Lục Thiên nghĩ như thế nào cũng không nghĩ thông suốt, người này lại là người Hoa, vẫn là đáng vẻ rất quen thuộc. Lục Thiên yên lặng nhìn hai người đứng chung một chỗ, cười nói thân thiết, trong lòng liền bắt đầu khó chịu.

Ngài Lí không biết ở đâu vọt qua, cười một cái vỗ vỗ lên đầu Lục Thiên: “Cục cưng bé nhỏ, không nghĩ tới cô nhanh như vậy đã di tình biệt duyên rồi!”

Lục Thiên ôm đầu bị đau, nước mắt lưng tròng nhìn Ngài Lí, vô tội nói: “Nào có! Đều là hiểu lầm!”

Ngài Lí tự mình gật đầu, giống như căn bản không có nghe được lời giải thích của Lục Thiên: “Bất quá không sai, loại chuyện tình cảm này, thật sự là duyên phận nha!”

Lục Thiên liếc cậu ta một cái, nhỏ giọng nói: “Cũng phải nhìn cảm giác chứ.”

Lại nói, loại chuyện mối tình đầu này, cũng rất lâu rồi, nhưng thông thường lại rất khó dứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Sau khi biết nam thần thật sự không tới bữa tiệc tối nay, Lục Thiên không tài nào hứng thú nổi, nói chuyện cùng Lena một hồi, thì chạy ra sân thượng hóng mát.

Sắc trời lúc này quạnh quẽ, tịch liêu âm đạm, bầu trời chỉ còn một mảnh lam đậm, nhạt trắng như được che kín bởi một tấm lụa mỏng. Buổi tối gió so với ban ngày luôn mạnh hơn một chút, Lục Thiên đành cúi đầu vòng hai tay qua ôm lấy mình.

Cảm giác lạnh lẽo đột nhiên được một thứ mềm mại ấm áp đắp lên phía sau lưng.

Lục Thiên sững sờ, quay đầu nhìn chiếc áo khoác màu đen xuất hiện trên vai mình, cùng người đàn ông bên cạnh.

Không thể không nói, Spike có vẻ ngoài gần như hoàn mỹ. Đôi mắt tựa hồ ẩn chứa vòng xoáy sâu thẳm, bất cứ lúc nào cũng có thể hút hồn người khác..

Lục Thiên có chút lúng túng giờ tay: "Chào, Spike.....học trưởng."

Hắn nhíu mày, khuôn mặt thâm thúy nhíu lại hàng lông mày cao cao: "Tôi tên Thích Dương."

"À, Thích Dương... học trưởng." Lục Thiên ngo ngắc gật gật đầu, cô nhìn người đó dần dần giãn hai đầu lông mày, cùng đôi mắt mang theo ý cười, có chút không khỏi tránh tầm mắt của hắn..

"Thì ra cô chính là học sinh yêu quý vừa ngoan ngoãn lại vừa bướng bỉnh mà Airy đã nói?"

Này, bướng bỉnh và ngoan ngoãn đặt chung một chỗ cũng được sao? Với lại học trò cưng của ông ấy rõ ràng là anh cùng Samuel cơ mà?!

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt này, mấy từ này là chính ông ấy nói. Ông ấy có một học sinh, không thích lên lớp nhưng tất cả bài tập lại hoàn thành xuất sắc, đối với ngành kinh tế học không có hứng thú gì, nhưng lại là người tài giỏi trong những người cùng trang lứa. Đường nhiên đều không phải then chốt," khoe miệng hắn nhắc lên một nụ cười hiểu rõ, ánh mắt trầm tĩnh sắc bén, "Nghe nói cô thích thăm hắn ta?"

Cái này con mẹ nó nghe ai nói! Công tác bảo mật của cô rất mạnh mẽ!

Sắc mặt Lục Thiên biến đổi vô cùng phong phú. Cô sốt ruột khoát tay vài cái, hốt hoảng muốn giải thích, lại bị Thích Dương cắt đứt.

"Nhưng mà, tôi còn tưởng là cô đã thành công đấy." Thích Dương thở ra một hơi sâu sắc, nghiêng thân trên về phía trước, ánh mắt sáng rực: "Sao tôi không nhớ em đã cùng hắn gặp mặt nhiều lần nhỉ?"

Lục Thiên sững sờ.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, trực tiếp cắt đứt câu nói của Thích Dương.

Xin lỗi nhìn Thích Dương một cái, Lục Thiên luống cuống tay chân nhận điện thoại.

Giọng A Giang hoảng loạn xông vào tai cô: "Lục Thiên, cô chưa ngủ chứ? Tôi nói với cô một chuyện..."

"Chị gái à chị giỏi quá đấy, có chuyện gì không thể chờ tôi về rồi nói được? Vượt qua hơn nửa địa cầu gọi điện thoại đến đây, chị ngại mình nhiều tiền quá rồi đúng không?" Lục Thiên tức giận nói.

"Cô ít phí lời đi có được hay không?!" A Giang sau khi rống lên câu này thì khí thế lập tức yếu hẳn đi, "Nghe tôi nói, con mèo kia chạy mất rồi!"

"Chạy thì chạy chứ. Thế thôi tôi cúp máy đây!"

"Chờ đã! Tôi nói là, con mèo kia, chính là Cái Trắng!"

Lục Thiên lập tức đỡ người. Trong một lúc tai cô như có vài âm thanh thô ráp truyền đến, mơ hồ toàn bộ đại não.

"Gạt người. Tôi cúp máy." Không đợi A Giang rít gào thêm gì nữa, Lục Thiên quyết định nhanh chóng cắt đứt liên lạc, nhìn màn hình đen thui, trái tim đập một cái thật mạnh.

Thích Dương nhìn sắc mặt Lục Thiên có chút khó coi, ân cần hỏi thăm: "Không sao chứ?"

Lục Thiên lắc lắc đầu, lông mi khẽ run.

Đột nhiên có tiếng hô hoán vội vã, hình như gọi Thích Dương qua đó. Thích Dương miễn cưỡng trả lời một tiếng, đi về phía trước.

Lục Thiên nhìn bóng lưng Thích Dương, đột nhiên lên tiếng nói: "Học trưởng chờ chút!"

Thích Dương nhấc chân, quay đầu nhìn bộ dạng Lục Thiên muốn nói lại thôi, trầm thấp cười: "Sao vậy?"

Lục Thiên cắn răng, không nhìn vào hắn: "...Anh ấy..."

Thích Dương giả vờ hiểu ra, tốt bụng nói tiếp câu nói mà Lục Thiên chưa nói hết: "Hả?! Tên đó không phải cô đã tới bệnh viện thăm rất nhiều lần sao? Tề thị Nhị công tử, Tề Thiệu Diễn a."

****

Lục Thiên cau mày nhìn mảnh màu nhạt nhẽo ngoài cửa sổ, nắng mai màu đỏ trải đều trên người cô, cánh cửa pha lê trong suốt chiếu rọi từng vòng lại từng vòng ánh sáng, từ từ hạ xuống. Máy bay dần dần trượt về phía trước, cảm giác mất trọng lực sau một đoạn thời gian dài chờ đợi đúng lúc xuất hiện.

Lục Thiên ưỡn oải nhắm mắt lại, cố gắng để mình chìm vào trong bóng tối.

Trong bóng tối cũng mang theo một tầng ánh sáng mờ mịt.

Chuyến đi vốn cực kỳ ngắn ngủi này bị Lục Thiên một tay cắt đứt, thời gian dự tính trước là một tuần liên tục bị rút ngắn, chính xác hơn, lần này càng giống như chạy trốn.

Đặc biệt là sau khi biết được nhiều “chân tướng” như vậy, mà chân tướng thường rất dọa người.

Lục Thiên kéo rương hành lý nặng nề ngồi lên xe, An Thư đưa mắt nhìn cô, cười híp mắt nhắc nhở cô lên: "Tao đã nghe nói, mỗi tình đầu đột nhiên xuất hiện, bây giờ sinh tử chưa rõ, à, còn có người nổi tiếng tới tham dự, Lục Thiên dạo này hoa đào nhiều tới mức làm người ta ghen sôi máu rồi!"

Lục Thiên tức giận hất tay An Thư, buồn bã nói: "Đừng nghịch, chuyện này không buồn cười chút nào."

An Thư hừ hừ thành tiếng, khiển trách nhìn cô: "Tao đã bảo con nha đầu mày có tình ý với Tề Thiệu Diễn cơ mà? Lại chết vì mạnh miệng!" Nói tới chỗ này, lại vỗ vỗ vai cô nói: "Quên đi, thân là bạn bè chí cốt với mày nhiều năm, tao nhất định sẽ toàn lực giúp mày tìm người!"

"Nhưng cũng kỳ quái, Tề Thiệu Diễn mất tích lâu như vậy, lại còn phong tỏa tin tức không báo cảnh sát. Chuyện lớn như thế trong bệnh viện lại có thể áp chế xuống?"

Lục Thiên trầm mặc, nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

An Thư nhìn bộ dạng Lục Thiên, thở dài nói: "Xem ra lúc này đành phải dựa vào mĩ nhân cứu anh hùng thôi."

Lục Thiên dờ khóc dờ cười đẩy mặt An Thư sang một bên: "Mau lái xe!"

An Thư từ trong trăm ngàn vương bận rút được ít thời gian đi một chuyến, đưa đón Lục Thiên xong thì lái xe về trường học, Lục Thiên một mình kéo hành lý ra sức leo cầu thang, lúc này cô mới nhận ra không có thang máy đúng là cực kỳ bất tiện.

Thật vất vả kéo hành lý đến cửa nhà, Lục Thiên thở hồng hộc lục trong túi nửa ngày trời vẫn không tìm được chìa khóa.

Rõ ràng ở trong túi cơ mà! Lục Thiên đột nhiên có cảm giác kích động muốn đá văng cái cửa.

"Này? Cần tôi hỗ trợ không?" Một giọng nam ngả ngón bắt ngờ vang lên sau lưng Lục Thiên, ngón tay trắng nõn mà lại thon dài xuất hiện trong tầm mắt cô.

Lục Thiên mừng rỡ xoay người, đối mặt với cặp mắt sáng trong kia: "Trần Thuật."

Trần Thuật cong môi cười xán lạn: "Không tìm được chìa khoá?"

Không đợi Lục Thiên trả lời, Trần Thuật liền tự mình đi lên trước móc chìa khóa từ trong túi ra, dễ dàng mở cửa, còn tiện thể giúp Lục Thiên đẩy hành lý vào nhà.

Ngơ người luôn rồi!

Trần Thuật liếc một cái liền nhìn ra ý nghĩ trong lòng Lục Thiên, cậu hơi bối rối quay mặt đi: "Cô quên lúc trước đưa tôi chìa khóa dự bị? Quên trả cho cô."

Lục Thiên trầm mặc vào phòng, đóng cửa lại.

Trần Thuật tựa hồ thay đổi, Lục Thiên không rõ thay đổi ở chỗ chỗ nào. Ánh mắt, nụ cười, động tác nhỏ, hình như vẫn giống trước đây, nhưng lại có vẻ không giống.

"Vì thế nên, trong suốt nửa tháng này cậu chạy đi học... đánh nhau?" Có dám vô nghĩa thêm tí nữa không?

"Thần tượng à cái vẻ mặt ghét bỏ của cô là cái quỷ gì vậy? Tôi đang cố gắng bảo vệ cô mà!" Trần Thuật oa oa kêu to, xắn tay áo lên, dáng điệu khoe khoang "Thế nào? Tôi có thể làm bảo vệ miễn phí cho cô!"

"..." Lục Thiên hơi rút người về phía sau.

"Được rồi không đùa nữa, " Trần Thuật hiếm thấy trung ra bộ mặt nghiêm túc, "Thần tượng, tôi có một vấn đề rất quan trọng muốn nói với cô!"

Lục Thiên khoát tay một cái: "Tôi không thích cậu."

Trần Thuật mặt như vừa bị cho ăn đòn: "Không phải cái này... Tôi chỉ muốn hỏi cô, nếu như tôi làm một chuyện rất quá đáng, thần tượng có tha thứ cho

tôi không ?”

Lục Thiên nói: "Không!"

Trần Thuật che mặt ngã vào ghế salong: "Thật tuyệt tình!"

Lục Thiên cười híp mắt ném cái đệm qua: "Được rồi, nếu như chuyện cậu làm thật sự rất quá đáng thì phải mau mau bù đắp!"

"Ví dụ như, giúp cô tìm người?"

Lục Thiên ngáy người, miệng hơi mở to, chỉ có thể khô cứng thốt ra một chữ “A”.

Trần Thuật đứng dậy, tiện tay đeo luôn kính mắt của Lục Thiên, nghiêm túc nói: "Cô đoán xem.”

Lục Thiên vui vẻ: "Cậu có năng lực siêu nhiên?"

Trần Thuật trầm thấp nở nụ cười, vuốt nhẹ ống tay áo mềm mại, hai tay khoanh lại đặt trước ngực, nhàn nhàn nhìn Lục Thiên: "Thần tượng cô cần hiểu rõ tôi hơn đây, lâu như vậy mà cô cũng không hỏi nghề nghiệp của tôi là gì!"

Lục Thiên sững sờ: "Không phải thất nghiệp sao?"

"... Không thể không nói, cậu này rất có lực sát thương." Trần Thuật nước mắt lưng tròng gắt gù, "Nhưng nói thất nghiệp cũng không sai."

"Được rồi, nói chung, tôi có một người bạn rất lợi hại, chỉ cần người này còn sống thì nhất định có thể tìm ra cho cô. Thần tượng yên tâm được rồi. Mọi tình đầu kia của cô, tôi nhất định sẽ giúp cô tìm được!"

Phải công nhận, kĩ thuật bán rẻ bạn bè của người nào đó đúng là ngày càng cao siêu.

Trần Thuật từ sáng đến tối luôn là bộ dạng cà lơ phất phơ, so với cô còn nhàn hạ hơn, hiện tại đột nhiên nghiêm túc cũng làm cho Lục Thiên có chút không quen.

"... Là người này.” Tại Lục Thiên có chút đỏ lên, "Có thể tìm được không?"

Trần Thuật lúc nhìn thấy cái tên được viết trên cuốn sổ, đáy lòng nhảy một cái, con ngươi đen kịt co rụt lại: "Tê Thiệu Diễn?"

Lục Thiên nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Trần Thuật khép cuốn sổ lại, lập tức đứng dậy: "Cứ để tôi lo! A, dạo này ngủ không ngon giấc, tôi về ngủ bù đây!" Nói xong, tự mình đi ra cửa.

Lục Thiên nghe thấy tiếng đóng cửa thanh lạnh, thở ra một hơi thật dài. Tại cô vẫn như đang bị sốt, đặc biệt là thời điểm ngón tay viết ra ba chữ kia.

Thế giới này thật kỳ diệu a.

Lục Thiên vui đầu vào trong sofa, chưa xót cùng vui mừng khó nhịn cùng lúc dâng trào.

****

Lục Thiên khoác tạm một cái áo mỏng liền vội vã ra cửa, Trần Thuật vừa mới lên lầu kinh ngạc nhìn Lục Thiên, lúc đối phương lướt qua vai mình thì vội vã hỏi: "Cô đi đâu vậy?"

"Tìm Cái Trắng!" Cũng không quay đầu lại liền chạy đi.

Trần Thuật hơi giương cằm lên, bóng tối dày đặc dẹt những tia sáng tối tăm thăm thẳm trên mặt cậu, cậu thở dài: “Thần tượng bị ảo giác rồi.”

Phải, nếu không tận mắt nhìn thấy tấm hình kia, Lục Thiên cũng nghĩ mình bị ảo giác rồi.

Lục Thiên nhớ tới lúc A Giang nói đã tìm thấy Cái Trắng mà bị mình vô tình cắt đứt, ảo não trong lòng liền không nhịn được mà phun trào.

Nếu như... lúc ấy tôi mang nó đi luôn, thì sẽ không bị thất lạc.

Đại não nhất thời cực kỳ mơ hồ, những ý nghĩ kỳ quái lạ lùng nhanh chóng chuyển động trong đầu cô, nương theo không khí lạnh lẽo mà kéo tới.

Dưới chân truyền đến từng tiếng từng tiếng "cạch cạch" khiến thần kinh tri độn của Lục Thiên dần khôi phục lại như cũ.

Nha, cô lại bắt cần đi đôi dép lê chạy ra.

Lục Thiên đứng ở cuối con đường, ngăn người nhìn người đi đường vội vàng qua lại, cách đó không xa là cây cầu cùng bầu trời đỏ rực, đèn đường lấp lánh như lưu ly, cô cúi đầu luống cuống nhìn đôi dép bông màu hồng nhạt, ngón chân như không thích ứng được hơi co lại.

Thì có ích lợi gì? Hiện tại mới làm mấy chuyện vô ích?

Lục Thiên tự giận mình chậm rãi ngồi xuống, sâu trong đáy mắt là một mảnh sương mù mờ mịt. Cô gắt gao nắm chặt tay, cố gắng không cho mớ cảm xúc hỗn độn xâm nhập.

Không biết ngồi bao lâu, Lục Thiên nhìn xe cô cùng người đi đường nơi đầu cầu, đứng dậy!

Được rồi, người thiếu máu thì không nên có mấy cái hành động mạnh người như thế.

Một cảm giác vô lực xông thẳng toàn thân. Dù thế nào cũng phải bảo vệ cái mặt này? Lục Thiên trước khi ngã xuống nghĩ như thế.

Không chặt vật ngã xuống như đã nghĩ, không tiếp xúc thân mật với mặt đất thô ráp, mà là vũng vàng ngã vào một cái ôm ấm áp.

Hai tay không có điểm tựa, Lục Thiên không khỏi nắm lấy góc áo người kia, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng cười khẽ.

Thật ấm áp. Thần kinh Lục Thiên lao đà lao đảo sắp đổ nát.

Cô nhìn cặp mắt tối đen kia, sâu trong đáy mắt là một mảnh uớt át.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

P1.

Ban đêm vào hè có chút mát mẻ, mà bây giờ cả người Lục Thiên nóng như lửa đốt, cô hoang mang nhìn hắn, chẳng biết tại sao nhip thở trở nên mạnh mẽ hoảng loạn, bả vai gầy yếu run lên nhè nhẹ.

Không thể tin được.

Cô hần nên gọi tên anh là? Tề Thiệu Diễn?

Tên hình như đúng rồi, nhưng dường như cũng khó để mở miệng. Lục Thiên đắn đo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, hàng mi cong cong cũng theo đó rũ xuống.

Phía bên này đối phương đang thông dong trấn tĩnh, bắt gặp ánh mắt luống cuống cùng kinh hoàng của Lục Thiên lộ vẻ hết sức buồn cười.

Thế là ánh mắt đấu tranh hồi lâu, Lục Thiên nóng lòng đứng thẳng đánh vỡ tình cảnh có chút xấu hổ, mở miệng ra nói.

"Anh được tìm ra rồi?"

Vừa nói xong câu này, Lục Thiên kích động hận không thể nhéo hai bàn tay của mình cho tỉnh táo. Câu này không phải vô nghĩa? Bằng không như thế nào lại xuất hiện ngay trước mặt? Nhất là, vừa thấy liền hỏi có về cũng quá quan tâm người ta đi?

Tề Thiệu Diễn sững sờ, khóe miệng lập tức dương lên, nở nụ cười. Cảm giác áp bách đè lên nụ cười của hắn trước đó lúc sau liền biến mất vô tung vô ảnh, sâu trong ánh mắt tựa hồ giống bức tranh thủy mặc bao phủ một tầng nhuộm đậm.

"Đúng vậy, được tìm ra rồi."

Hắn vừa nói như thế, mặt Lục Thiên tự nhiên lại càng thêm hồng nhuận.

Nhìn Lục Thiên xấu hổ đến độn thổ, Tề Thiệu Diễn rốt cục mới háo hức mở miệng nói: "Em vừa mới làm sao vậy? Ngã bệnh?"

Lúc này Lục Thiên mới nhớ nguyên nhân mình vội vàng chạy xuống.

"A! Tôi xuống tìm mèo!"

Về mặt Tề Thiệu Diễn hiện lên một tia mắt tự nhiên, lấy tốc cực nhanh lảng tránh, định thần: "Mèo?"

Hồn nhiên không biết con mèo mình nuôi vài tháng đứng ngay trước mặt, Lục Thiên cau mày nói liên tục, khoa tay múa chân giải thích thông suốt một hồi.

". . . . . Đại khái chính là như vậy, chưa kịp tới đón thể nhưng cư nhiên con mèo lại chạy mất." Lục Thiên giấu đi đoạn thời gian trải qua thần kì ở Đàm Hương, chỉ thuật lại đại khái.

Nội tâm Tề Thiệu Diễn thay đổi liên tục, nét mặt như trước vẫn vẫn đậm phong khinh*: "Là vậy à. Tôi cũng giúp em để ý tìm nó về."

*Vân đậm phong khinh = Mây gió điềm nhiên: không màng đến những điều gì khác, đậm (nhàn nhạt) như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi.

Nam thần mới tỉnh đầu của cô vừa mới nói gì đó? Có phải giúp cô tìm mèo? Hạnh phúc quả thực chó tới quá nhanh.

Mặt Lục Thiên lại một lần nữa vọt lên tia đỏ ửng quý dị.

Cũng may là buổi tối, không có người chú ý tới cô mặc một thân phong phanh, Lục Thiên ôm tim đang đập loạn mãnh liệt "Thịch thịch thịch thịch", chậm rãi thu hồi ánh mắt có chút xuất thần nhìn nam thần.

Ủm! Chớ quên cô là ra đây tìm mèo!

A Giang nói Cái Trắng bị đói có thể tìm đường trở về nhà, cho nên tâm lý Lục Thiên vẫn trông vào một tia may mắn chạy quanh tìm ở các vùng phụ cận, tuy rằng cái cô ngốc này hoàn toàn đều là bỏ công vô ích.

Mà đầu sỏ gây nên mặt không đổi sắc, chẳng biết xấu hổ nói: "Quá muộn rồi, vùng này dễ gặp chuyện không may, hay là ngày mai hẳn đi tìm."

Lục Thiên theo bản năng gật gật đầu.

Dễ gặp chuyện không may..., đại khái là chỉ chuyện hẳn bị xe đâm lần đó đi? Bởi vì một gã tài xế say xỉn liền thiếu chút nữa đi gặp Diêm Vương.

Bất quá, hiện tại lại vui vẻ (có sao?) đứng trước mặt cô, thật là một chuyện đáng mừng.

Tề Thiệu Diễn hiểu ý hiện ra trên khuôn mặt sáng ngời của Lục Thiên, một phen dờ khóc dờ cười, đang muốn nói cái gì, di động bất ngờ rung lên.

Về mặt lo lắng của Tề Thiệu Diễn sau khi bắt điện thoại không còn sót lại chút gì, sau khi ngắt máy lại khôi phục như lúc ban đầu.

"Có chuyện gì sao?" Lục Thiên lấp bắp, "Này, vậy anh cứ đi trước đi."

Tề Thiệu Diễn cười cười: "Đưa em về nhà trước." Nói xong, lại bổ sung, "Không an toàn."

Kỳ thật. . . . . Không cần đặc biệt thêm câu cuối!

"Nếu có. . . . . Tin tức của cái Trắng, tôi sẽ báo cho em."

"Vậy. . . . . Cảm ơn."

Lục Thiên theo bản năng trả lời, bộ dạng ngây người ngờ ngác không hiểu sao càng vừa lòng Tề Thiệu Diễn, cơ thể vẫn luôn so với đại não đi trước chuyển động, bàn tay dày rộng đặt lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng xoa xoa.

Nam thần đến đây là muốn giết người! Lục Thiên tỏ vẻ không hề chống cự, mặt đỏ đến sắp nổ mạnh.

P/s: Đăng trước p1 kéo truyện bị rớt vào mục drop, p2 mai đăng

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 34.2

A, khó trách Lục Thiên lại thích chạm vào mình như vậy, Tề Thiệu Diễn lặng lẽ nhớ lại cảm giác đó, yên lặng suy nghĩ.

Hai người từ từ đi về, trên đường chịu đựng cái nhìn chăm chú từ nam thần khiến Lục Thiên vô cùng khó chịu, đến tiểu khu lập tức vội vàng chạy lên lầu. Tề Thiệu Diễn đứng ở cửa tiểu khu Lục Thiên, nhìn nơi đây quen thuộc này, trong lòng hiếm khi dâng lên một chút cảm giác không thể nói rõ.

****

Gương mặt mang theo tình cảm ấm áp như đứng trong gió xuân của Tề Thiệu Diễn với bóng lưng yếu ớt của Lục Thiên cùng nhau được ẩn giấu trong bóng đêm. Anh từ từ ngẩng đầu lên, liếc nhìn xung quanh, khóe miệng hiện ra một nụ cười châm chọc.

"Có người theo dõi, tự mình chú ý."

Trong điện thoại, giọng nói của anh cả khó phát giác được vẻ hoảng loạn.

Sau khi mất rồi có lại thì sợ nhất chính là lại mất lần nữa, cho dù cứng rắn kiên định, thương trường to lớn cũng không ngoại lệ, nhưng trong vòng tình lý, con người mãi mãi không có cách nào vứt bỏ thân tình.

Tề Thiệu Diễn từ từ đi bên cạnh mép đường, trước đây anh chẳng hề quen thuộc con đường này, hiện tại nó lại ăn sâu bén rễ trong ký ức của anh tạo thành bản đồ Goddard.

Giờ phút này trong đầu chợt hiện ra bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn, cùng nét cười dịu dàng trên gương mặt cô.

Ôi, sự bình tĩnh tự nhiên này giống như không hề xem trọng kẻ cố chấp theo đuôi phía sau lưng.

Tề Thiệu Diễn liếc trộm từ kính vừa dày vừa nặng trước mặt, bóng dáng trong đó là một người yên lặng, cuối cùng anh nâng cao tinh thần của mình rồi đi thẳng sau đó quẹo vào trong một ngõ cụt hẹp bên cạnh.

Quả nhiên, cho dù trong lòng vẫn nghi ngờ nhưng vẫn cố lên đi vào.

Không để ý đến sự luyện tập thể chất trong nhiều năm qua của bản thân, mãi đến khi làm gương mặt của đối phương lồm đồm mới bằng lòng bỏ qua, anh nhìn lướt qua dao gọt trái cây đã bị đá ra xa, vẻ mặt giống như giận dữ mà không có chút thay đổi nào, mạnh mẽ đề người vạm vỡ cao một mét tám mươi mốt vào tường, giọng nói nhàn nhạt, lại mang theo chút lạnh lẽo không cách nào kháng cự: "Anh là ai?"

Thẳng thắn mà nói, Tề Thiệu Diễn cũng không sợ chết.

Chỉ là vừa nghĩ tới bản thân vẫn ở cùng với Lục Thiên, mà ẩn bên trong nguy hiểm lại gần cô như vậy, anh hận không thể hung hăng đâm dao gọt trái cây xuyên qua trái tim người này.

Ý nghĩ hung ác qua đi qua, đáy mắt anh lập tức khôi phục vẻ thư thái, yên lặng chờ đáp án.

Người đàn ông thờ hồn hèn giọng điệu hung hăng, quay mặt chỗ khác không nói gì.

Tề Thiệu Diễn biết lúc này cũng không hỏi ra cái gì, đưa tay tàn nhẫn bóp cổ họng người đàn ông đó, ánh mắt quét qua đỉnh đầu có ánh trắng chiếu vào, vẻ mặt không rõ.

Người đàn ông kia là Dư Thiên, anh ta chuyên gia nhận loại công việc bản thủ này kiếm tiền để sống, lần này đi theo Tề Thiệu Diễn, mục đích cũng không phải muốn giết người, nghe theo phản phó, thì chỉ đâm vài dao dưới bụng tạo sự uy hiếp mà thôi.

Dưới sự hành hạ cực kỳ bá đạo của Tề Thịnh Sở, Dư Thiên cái gì cũng kể ra.

"Người kia liên lạc trực tiếp với Phong ca, tôi cũng không biết hắn làm gì, làm ngành của chúng tôi, làm sao đi hỏi những thứ này chứ? Nhận tiền chôn sự việc xuống là xong."

Tề Thịnh Sở rất nhanh đã xách người tên Phong ca đến trước mặt. Không sai, ở thành phố A tìm một người nói mà nói với anh là một chuyện rất dễ dàng.

Nếu không phải chuyện mình biến thành mèo, thì có thể đã sớm tìm được.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 35

Theo anh cả ra khỏi nhà thì đã khuya. Hình như trong lòng anh ấy vẫn còn sợ hãi với chuyện Tề Thiệu Diễn xảy ra lần trước, không đồng ý để anh tự lái xe, mà lại trợ lý đưa anh về.

Tề Thiệu Diễn dở khóc dở cười muốn từ chối, mà anh cả Tề lại quá nghiêm túc: "Em quanh năm ở nước ngoài, một người có thói quen tự lập, lại không cảm nhận được tấm lòng của trưởng bối, đây là tấm lòng của một người anh."

Tề Thiệu Diễn ngồi phía sau, nhìn ngoài cửa thấy cảnh đêm từ từ chuyển động cùng với ánh trắng trên bầu trời xóa sạch sự u ám, các đốt ngón tay rõ ràng trên bàn tay thon dài nhẹ nhàng gõ cửa sổ. Đây là thói quen nhỏ, mỗi khi đang suy nghĩ vấn đề gì đó, anh đều theo bản năng nhẹ nhàng gõ đầu ngón tay.

Bò qua quá nhiều thứ. Tề Thiệu Diễn khạc ra một ngụm không khí, có chút thất thần nhìn người đi đường lưa thưa ngoài cửa sổ.

Lúc mở cửa ra thì đèn đã sáng trưng, ông Tề và bà Tề ngồi nghiêm chỉnh, bắt ngờ nhìn Tề Thiệu Diễn. Trong nhà dì Trần - cô người làm vội vã nghênh đón: "Tiểu Diễn sao cậu mới về thế? Mau vào đi." Đẩy dép tới, còn nhỏ giọng kèm theo nói: "Lão gia rất tức giận, còn không mau đi dỗ dành."

Tề Thiệu Diễn bất đắc dĩ cảm ơn, tro mắt nhìn dì Trần trốn vào trong phòng, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng trước mặt hai ông bà, thái độ cực kỳ thành khẩn: "Ba, mẹ."

Ông Tề đập vào bàn trà một cái, khiến tách quất lên: "Tránh ra, cản trở tôi xem tivi!"

Tề Thiệu Diễn: "..."

Bà Tề: "...". Trước đó bọn họ đã thảo luận tới vấn đề gì nhỉ?

Tề Thiệu Diễn khom người một cái, cười nói: "Con lên lầu nghỉ ngơi." Vừa mới di chuyển thân hình, đã nghe được tức giận của ông Tề.

"Quay lại!"

Bà Tề quả trách đưa tay nhéo ông Tề một cái, quay đầu nhìn Tề Thiệu Diễn, đáy mắt không che giấu được sự lo lắng: "Tiểu Diễn này, sao con về trễ như thế? Đã hơn nửa đêm rồi, con nói xem, con cũng không thèm cho chúng ta biết một tiếng con đi đâu để chúng ta lo lắng lâu như vậy..."

Tề Thiệu Diễn hít sâu một hơi, âm thầm tức giận bản thân mình suy nghĩ không chu toàn, ngoan ngoãn nói: "Xin lỗi, trước đó con ở cùng với anh cả, quên không nói cho hai người biết."

Ông Tề hừ lạnh một tiếng: "Tiểu tử này không đáng để nhớ!"

Là người hơn năm mươi tuổi, mà bây giờ vẫn như một đứa con nít vậy, mang theo sự tức giận tùy tiện và đôi mắt oán trách chờ mong Tề Thiệu Diễn đến dỗ dành. Dưới sự cố gắng quản lý của bà Tề, bất đắc dĩ anh đồng ý mỗi ngày đều phải bình an.

Có lẽ là thật sự sợ, sợ lại đột nhiên hôn mê bất tỉnh, sợ lại đột nhiên mất đi tin tức.

Cổ họng Tề Thiệu Diễn có chút chua xót, anh rũ mi mắt xuống, giọng nói trầm thấp: "Vậy con lên đây."

"Ồi chào, còn nữa," Bà Tề thở dài, giọng nói êm dịu, "Có rảnh thì đi xem Tiểu Uyển. Gần đây không biết đứa trẻ này làm sao nữa, về cũng ít, vừa hỏi chuyện của nó với Lâm Luật Dương gương mặt của nó lập tức cứng đờ, chắc là cãi nhau rồi. Con làm anh trai, phải học cách quan tâm em gái của mình, biết không?"

Tề Thiệu Diễn hít một cái, cung kính trước đó dần dần tiêu biến, trong mắt vụt qua vẻ chán ghét và hờ hững: "Con đã biết."

Từ nhỏ Tề Tiểu Uyển đã được anh và anh cả nâng trong lòng bàn tay, chưa từng bị uất ức này. Anh sẽ không dính lấy em ấy cùng nói chuyện thành thật với nhau gì đó, nhưng cũng chưa từng giảm bớt sự quan tâm với em ấy.

Tề Thiệu Diễn chúc hai ông bà ngủ ngon, xoay người đi lên lầu.

Nếu không phải lần này bị buộc vào đường cùng, sợ là rất khó phát hiện bộ mặt người bên cạnh, mặt nạ dối trá này, không tiếc dùng lời ngon tiếng ngọt, trong chớp mắt lại có thể bình tĩnh dồn anh vào chỗ chết.

"Công sức của Mạc Từ Hằng không có uổng phí, người tài xế kia thật sự có vấn đề. Báo cáo kiểm tra thi thể, trước khi xảy ra sự việc đã hút một lượng ma túy lớn." Trong tin nhắn, thông tin của anh cả anh đã xem lại rất nhiều lần.

Nếu lúc trước, anh cũng không ngờ việc này liên quan đến bất cứ ai, còn dính dáng tới một người là Lâm Luật Dương nữa chứ, thân nhau bảy tám năm, lúc này nghe thấy giống như một truyện cười.

Nước bùn y hệt sắc trời cùng hơi lạnh thấu xương xâm nhập vào bên trong lỗ chân lông, làm kẻ khắc vô cùng sợ hãi. Bộ dáng Lâm Luật Dương và người đàn bà kia ở đầu đường hôn nồng nhiệt nhiều lần hiện rõ trong đầu Tề Thiệu Diễn.

Anh còn nhớ rõ bản thân giống như phát điên xông lên kéo xé quần tây trắng tấp của Lâm Luật Dương, người đàn bà đó hét hoảng kêu lên, lời nói nhỏ nhẹ êm dịu dỗ dành của Lâm Luật Dương càng vô cùng châm biếm, Lâm Luật Dương chính là người như vậy, bất luận gặp phải chuyện gì đều là bộ dáng bình tĩnh tự nhiên không hoảng hốt, tao nhã đến tất cả mọi thứ xung quanh đều không còn tồn tại nữa.

Ánh mắt của anh ta lạnh lùng hạ xuống dưới thân mình, khóe miệng từ từ nâng lên, trong trẻo nhưng lạnh lùng lại khiến người ta sợ hãi hơi thở từng chút từng chút tỏa ra.

Trước khi anh đặt chân xuống, đột nhiên Tề Thiệu Diễn cảm giác mình bay lên cao, bị ôm vào lòng. Anh thậm chí chưa phản ứng đây là tình huống gì thì chợt nghe âm thanh tức giận của cô gái bên cạnh, chân nhỏ trắng tấp hung hăng đập xuống: "Các người làm như vậy, thật sự không sợ trời phạt sao? Ngay cả mèo cũng nhìn không nổi?"

Ôi! Vô cùng chính nghĩa!

Khi anh cho là cô ta còn có thể hành động gì đó, thì phát hiện mình cách Lâm Luật Dương ngày càng xa. Mà anh ở trong ngực của cô ta, bị lắc lư dữ dội.

Dĩ nhiên, sau khi đập người ta như vậy nhất định phải chạy trốn.

Mà người hảo tâm chính nghĩa này chính là Giang Bích. Tề Thiệu Diễn bị loạt chuyện bất ngờ khiến đầu óc bối rối, anh nhớ kỹ lần cuối nhìn Lâm Luật Dương, trên mặt của anh ta phủ lên vẻ kinh ngạc cùng không hiểu hiểm có. Chờ lúc Tề Thiệu Diễn phản ứng kịp, thì bản thân đã bị người kia ôm về nhà.

Trong nhà của cô gái này có thể nói là địa ngục. Đây coi như là một đánh giá khách quan. Tề Thiệu Diễn đứng tại cửa nhìn trong phòng là một mớ hỗn độn, móng vuốt trên thịt ngay cả dùng khí đặt chân cũng không có. Trên mặt đất đều là túi rác, trên bàn vẫn còn thùng mỳ đã ăn xong chưa vứt đi, và khoai tây chiên được xé ra, tại phòng bếp bồn rửa chén chất đống thành núi, trên ghế salon quần áo cũng nhăn nhúm tạo thành một mớ hỗn loạn.

Trong cả căn phòng tràn ngập mùi vị hôi thối.

So sánh với cô gái này thì Lục Thiên quả thực quá tuyệt vời rồi đúng không?

Khoảng thời gian ở nhà của Giang Bích không thể nghỉ ngơi mà nói đây là một loại dẫn vật đối với Tề Thiệu Diễn, cô ta giống như bận rộn nhiều việc, mỗi ngày đi sớm về trễ, không rảnh quan tâm anh, nhưng thật ra cũng tỉ mỉ đưa cơm xuống trước mặt anh, giục anh ăn.

Nhưng nó mãi mãi không bao giờ nằm trong bát.

Với mức độ sạch sẽ cao của mình Tề Thiệu Diễn lựa chọn tuyệt thực.

Anh nghe cô ta gọi điện thoại, hình như đang tìm chủ nuôi mới cho anh, đây vừa là một tin tốt, cũng vừa là một tin xấu, ai biết cô ta muốn đưa mình cho người nào? Ngộ nhớ còn tệ hơn cô gái này, đoán chừng bản thân thật sự xong luôn.

"Nhưng mà mày nhất định không được kích thích cô ấy. Gần đây Lục Thiên không chịu nổi kích thích."

Bây giờ nhớ lại, cũng không rõ cảm giác của mình sau khi nghe xong câu đó nữa. Cái tên tầm thường kia, trong một khắc kia đột nhiên được đề cập đến, gần như không để anh bật khóc.

"Đợi một tuần nữa, một tuần nữa cô ấy sẽ đến đón mày. Mày nói xem, khi biên tập viên của mình thật sự mệt mỏi, không chỉ quanh năm không nhận điện thoại của người thúc giục bản thảo, mà còn phụ trách điều chỉnh sinh hoạt đơn điệu của cô ấy, quả thực không quá vĩ đại đâu ha ha ha."

"..." Tôi yên lặng nhìn cô giả bộ.

Cuối cùng cũng có thể không cần đối mặt với Giang Bích, không thể nghỉ ngơi Tề Thiệu Diễn thật sự rất vui vẻ, mà không cần đi lấy lòng phục vụ một con mèo nữa, Giang Bích cũng thấy vui vẻ. Có thể là sắp chia tay, Giang Bích hiếm khi biểu đạt tình cảm non nớt của mình với anh.

"Kỳ thực bộ dáng của mày rất đẹp, chỉ là tính cách không tốt lắm."

Tề Thiệu Diễn: "... Con người.

"Nhưng mà như đã nói mày và con mèo nhà Lục Thiên có chút giống nhau."

Tề Thiệu Diễn: "... Mẹ kiếp đầu óc tôi dạ.

"Ôi, mày cũng phải đi, chụp mấy tấm hình lưu niệm nhé." Nói xong, cầm điện thoại đi động chụp rắc rắc một cái. Nhưng đã sớm sống nhàn nhả tự tại tại trong ánh đèn của Lục Thiên, ánh mắt Tề Thiệu Diễn nhìn nhặt nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Hai ngày sau khi tuyệt thực, cuối cùng phát hiện thân thể cũng có chút không khỏe, Tề Thiệu Diễn cố nén khó chịu đang ùn ùn kéo đến trộm uống ngay chút nước lạnh, nghĩ tới nguyên nhân chắc có thể là do gần đây không ăn cơm, nhưng không ngờ thần kinh của mình sắp trì độn, phản ứng cơ thể vô cùng chậm chạp, mọi thứ trước mắt dần dần mờ đi, cuối cùng hai mắt đen thui trực tiếp té xỉu trên ghế salon.

Mẹ nó nước có độc!

Mà lúc tỉnh lại, Tề Thiệu Diễn kích động thiếu chút nữa đi lấp đầy xô nước. Anh nhìn các đốt ngón tay rõ ràng của mình, run rẩy đặt lên mặt, xúc cảm chân thật.

Đã trở về. Tề Thiệu Diễn có chút hoảng hốt.

Vứt bỏ niềm vui sướng và tâm tình kích động, không thêm nghĩ đến nữa, càng tệ hơn lần trước đột nhiên biến trở thành người chính là lúc này đây bản thân mình lại trần như nhộng... Kinh ngạc ngay cả ngực cũng không kịp đánh!

Trên mặt Tề Thiệu Diễn hiếm khi có sự lúng túng không giải thích được, nếu như Giang Bích trở về anh nên giải thích thế nào về chuyện con mèo biến mất thay vào đó là một người đàn ông trần truồng?

Tề Thiệu Diễn nhìn xuống cảm giác xấu hổ không giải thích được, quay người chạy đến phòng ngủ Giang Bích tìm kiếm, ô may mắn trong lòng, lật tìm đồng quần áo hỗn loạn trong tủ của Giang Bích cả nửa ngày, vọng tưởng có thể tìm một bộ quần áo rộng thùng thình nhưng không ngờ thực sự tìm được một bộ quần áo nam.

Một bộ được giữ gìn hoàn hảo, được đặt ở tầng dưới cùng trong tủ quần áo, áo vận động tay ngắn nhẹ nhàng khoan khoái cùng chiếc quần soóc, sau lưng còn có một con số thật to.

Giống như là đồng phục của đội đá banh. Hơn nữa bộ quần áo này còn có cảm giác quen thuộc lạ thường.

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, chỉ có thể mang theo áy náy đầu tiên giải quyết vấn đề trần truồng, đồng thời không lưu lại cho Giang Bích ám ảnh, quả quyết chạy trốn.

Từ nhà Giang Bích đi ra chưa được nửa giờ, đã thấy vẻ mặt lo lắng của Tề Thịnh Sở.

Thầm than tốc độ của anh cả nhà anh, nhưng cũng dâng lên sự áy náy khôn xiết.

Thuận lợi được đón về nhà, ôm bà Tề khóc thật sảng khoái, Tề Tiểu Uyển nắm tay kéo anh không chịu buông, như sợ anh lại biến mất lần nữa vậy. Lần này anh rất nhẫn nại với em gái mình, Tề Thiệu Diễn vứt bỏ hết những bức bối sang một bên, nhưng nước mắt nước mũi của Tề Tiểu Uyển lôi kéo anh nhớ lại hồi ức lúc nhỏ, cuối cùng cũng dỗ cho em ấy vui vẻ, còn muốn gọi điện thoại báo với bọn Mạc Tử Hằng và Lâm Luật Dương.

"Trước tiên đừng để lộ ra." Tề Thiệu Diễn vội vàng lên tiếng chống cự, ánh mắt phức tạp rơi trên người Tề Tiểu Uyển, nhìn về mặt lò mờ của em ấy, thực sự rất khó nói những lời này ra.

"Được rồi." Hiếm có, Tề Tiểu Uyển không giống như trước đây không hề hỏi nguyên nhân.

Tê Thiệu Diên lại thở phào nhẹ nhõm.

Cái này không dễ gì mới đến bữa cơm tối khiến cho vành mắt Tề Thiệu Diễn thiếu chút nữa đã đỏ lên. Ngày thứ hai về nước đã bị xe đụng rồi biến thành mèo, gặp vài cảnh hiểm độc may mắn mới sống tiếp nữa, thật vất vả mới có thể toàn vẹn đứng trước mặt người nhà, mùi vị trong đó, sợ là người ngoài rất khó cảm nhận được.

Sau bữa cơm tối, Tề Thiệu Diễn đã bị anh cả Tề gọi đi vào phòng.

"Nói một chút đi, rốt cuộc trong khoảng thời gian này em đã xảy ra chuyện gì," Phía sau khuôn mặt lạnh lùng của anh cả Tề là một chút mệt mỏi, cùng chút ý tứ không rõ, "Còn nữa, vì sao em lại mặc quần áo của anh?"

"..." F*ck, hình như anh đã phát hiện được việc gì không ổn.

Thấy anh không nói lời nào, anh cả Tề không để ý lắm nhưng lại bổ thêm một đao: "Anh vẫn nhớ đây là đồng phục khi anh tham gia đội bóng của trường trung học, nhưng anh nhớ kỹ lúc tốt nghiệp trung học đã ném nó đi. Trong khoảng thời gian này em phải đi nhặt ve chai à?"

"..." Anh thực sự không muốn giải thích sự nghi ngờ này.

Cũng may anh cả Tề không thật sự cố chấp với những chi tiết này, mà lại mở máy vi tính lên, mở một tin nhắn điện tử, anh ấy nhìn Tề Thiệu Diễn thật sâu một cái, nói: "Có một người ẩn danh gửi cho anh."

Là một đoạn video, chỉ có ngắn ngủn mười mấy giây, hình ảnh lại hết sức rõ ràng, đôi mắt Tề Thiệu Diễn mở to ra, liếc mắt đã nhận ra, đây cầu nhảy Bungee của khu bắc Đàm Hương.

Tiếp theo video, đó là tiếng động lớn ồn ào ong ong âm ỉ truyền đến, bóng lưng xinh xắn của Lục Thiên bỗng dừng xuất hiện bên trong, ngồi chồm hổ xuống dưới đất giống như đang suy nghĩ gì, cơ thể lung lay lắc qua lắc lại, giọng nói trong suốt của một cô gái ở trên không đột nhiên vang lên trong căn phòng rộng lớn: "Này, có một con mèo nhà ai chạy tới!"

"A, Miêu tiên sinh (mèo tiên sinh)?"

Hình ảnh hơi lắc, đột nhiên chuyển hướng sang bên cạnh, một màu trắng xóa mảnh liệt nhanh chóng chạy về phía trước, màn ảnh chỉ có nắm bắt được một bóng dáng mơ hồ, theo sâu đó, là một giọng nam trầm thấp, tiếng nói mang theo chút nôn nóng: "Nguy rồi." Hình ảnh run lên một lúc lâu, sau đó chuyển thẳng về trước cầu nhảy, Lục Thiên đang từ từ trôi dạt ở cầu nhảy bên cạnh, không thể tin chuyện nhìn thấy, hai chân đã đưa ra ngoài hơn phân nửa, cánh tay còn ra dấu lung tung, nhân viên công tác bên cạnh vội vã chạy tới, muốn kéo cô ấy, nhưng không ngờ người kia bỏ lỡ mất dịp may, bàn tay vừa mới cầm thì Lục Thiên đã rớt xuống rồi.

Video tới đây đã hết.

Mà phía dưới tin nhắn còn có một hàng chữ.

"Chú ý, 1:39 giây, người đàn ông kia, rất nguy hiểm."

Tên không biết. Thời gian gửi là sáng nay.

Tay Tề Thiệu Diễn nắm chặt thành quả đấm, cơ mặt hết sức căng cứng, vẻ mặt vô cùng khó coi. Đều nhờ người trong video kia ban tặng, đã lưu lại một bóng ma cho anh, sợ là không tan biến nổi.

Video chia ra rõ ràng một phút và ba mươi chính giây, người đàn ông kia làm bộ vô ý nhưng lại hung hăng ôm Lục Thiển ra ngoài, tốc độ cực nhanh, nếu không phải lúc này độ nét quá cao, sợ là rất khó phát hiện.

Trần Liệt, lại là anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 36

Editor: Linh Ngọc

Tề Thịnh Sở nhìn chăm chăm anh, không bỏ qua chút biến hóa trên mặt anh.

"Vi thế, bây giờ em có thể giải thích cho anh được không?"

Tề Thiệu Diễn hít sâu một hơi, lông mày nhú lên thật cao như ngọn núi không có dấu hiệu thả lỏng. Anh nhìn chăm chăm vào màn ảnh vi tính, tia sáng trong căn phòng mờ tối, trên màn ảnh tia sáng yếu ớt chiếu tới có vẻ vô cùng chướng mắt.

"Có rất nhiều chuyện bây giờ em không có cách nào giải thích cả, anh trai." Tề Thiệu Diễn giương đôi mắt thản nhiên nhìn Tề Thịnh Sở, đáy mắt trong veo.

"Nhưng anh trai, thật ra..." Tề Thiệu Diễn như nghĩ tới chuyện gì thú vị, cúi đầu cười nhẹ, "Thật ra em phát hiện một ít chuyện thú vị."

...

Hồi ức từng chút từng chút hiện ra, Tề Thiệu Diễn mệt mỏi đứng dưới vòi sen, hát cầm, giọt nước theo gương mặt anh rơi xuống, tóc đen nhỏ vụn mềm nhũn dính tại trán.

Giọt nước lan trên màu da lúc mờ, sau lưng và trên vai đều có vết thương lớn nhỏ. Vết sẹo màu đỏ sẫm bị giọt nước trong suốt khẽ vuốt, một chút đau đớn nhỏ lan tràn.

Đây là vết thương do cứu Lục Thiển dưới sông Thanh tạo ra. Lúc rơi vào trong nước, thân hình đột nhiên biến thành người, anh dễ dàng ôm lấy ô, gánh chịu tất cả các lực đánh vào.

Không chết đã là vô cùng may mắn rồi. Lông mày Tề Thiệu Diễn cong cong, gờ tay lên tắt vòi sen, từ từ ra khỏi phòng tắm.

Dưới Đáy sông Thanh, Lục Thiển hốt hoảng lúng túng mở mắt ra, hình như không thể tin nhìn mình, với môi hai người dính sát vào nhau.

Khụ, có rất nhiều chuyện xem ra phải đăng lên báo.

***

Lục Thiển uể oải bước ra khỏi phòng ngủ, từ từ di chuyển đến phòng vệ sinh, nhìn khuôn mặt tiều tụy trước gương, quãng thâm sâu nặng của bản thân, buông ra một hơi dài.

Mệt quá! Sau khi trở về nước, Lục Thiển bắt đầu vượt qua cuộc sống ngày đêm đầy rối rắm, lúc không có linh cảm thì sẽ ngồi ngẩn người trên đồng sách, lúc có linh cảm cô sẽ làm thêm giờ ngay cả khi vừa nằm xuống cũng phải bò dậy mở máy tính ra, âm thanh đánh chữ cạch cạch vang lên một hồi.

Thời gian ở nước ngoài đều có mẹ chăm sóc, sinh hoạt mỗi ngày trôi qua coi như có quy luật, bây giờ bản thân ở một mình, hoàn toàn chuyển sang chế độ giải phóng bản thân, ba giờ sáng ngủ đã là chuyện bình thường như ăn cơm bữa. Lục Thiển nghĩ, nếu không phải trước đây bởi vì nuôi Cái Trắng, có thể bản thân đã sống cuộc sống điên đảo này trước thời hạn rồi.

Tin nhắn trong điện thoại vẫn còn cất giữ. Lục Thiển nhìn một chuỗi con số, mặt mày rạng rỡ ôm chiếc điện thoại di động lộn mèo trên ghế salon.

"An toàn đến nhà không? -- Tề Thiệu Diễn."

Lục Thiển che trái tim nhỏ sắp nổ tung của mình, ra dáng tiểu nữ sinh.

Ai nha nam thần đó, anh ấy nhìn tôi lên lâu.

"Báo cáo: Đã an toàn đến nơi! Xin học trưởng yên tâm!"

"Học trưởng?"

Lục Thiên sừng sốt, đứng nha, Tề Thiệu Diễn hẳn vẫn chưa biết mình cũng là sinh viên của giáo sư Airy, cô mỉm cười tinh nghịch.

"Khụ, học trưởng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

"Việc này cũng biết? Em sẽ không len lén chú ý đến anh lâu rồi đó chứ?"

Mang theo giọng nói trên đùa, mỗi một chữ đều làm mắt Lục Thiên choáng váng.

"Mới không có!" Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, luống cuống tay chân trả lời.

"Ừ, ta đã biết. (;'⌢') vậy nghỉ ngơi sớm một chút đi. Ngủ ngon."

Phạm quy rồi! Nam thần cũng dùng biểu tượng cảm xúc sao! Lục Thiên bị biểu cảm buồn đó làm cho khó chịu. Nhớ tới người như Tề Thiệu Diễn lại có biểu cảm như thế. Khuôn mặt lại nhìn không được nóng lên.

Bất luận là dạng gì thì học trưởng đều rất đáng yêu!

"Ngủ ngon."

Lục Thiên xem đi xem lại những từ nhạt nhẽo nhiều lần, nhìn không được nhắm mắt lại.

Anh sẽ không biết, em đã len lén thăm mền anh từ rất lâu rồi.

Lục Thiên dịu đôi mắt của mình, nhú mày, không không chế được sự vui sướng ngập tràn trong cơ thể mình, chuẩn bị sửa soạn một chút xuống dưới lầu chạy hai vòng, nâng cao tinh thần tỉnh táo đầu óc.

Từ từ lần qua lần lại nửa ngày, sau đó thay một chiếc áo khoác dài thật mỏng, quần thể thao, chuẩn bị xuống lầu. Nhưng vừa ra cửa, liền thấy dáng vẻ mặt mũi của Trần Thuật, sau lưng cậu ta là một bao vải dày màu đen, áo khoác màu xám tro siết thật chặt bắp thịt căng đầy của cậu ta, dưới chân là đôi giày thể thao xanh trắng đã bị bẩn.

"Cậu làm gì thế?" Lục Thiên thấy bộ dáng này của cậu ta, cau mày mở miệng hỏi.

Lúc Trần Thuật nhìn thấy Lục Thiên, cậu ta bật người cười híp mắt vẫy tay với cô: "O, thần tượng. Tôi vừa đi làm một chuyện tốt, để làm khác sâu thêm công và danh của tôi."

Vừa nói xong câu đó, không nhìn được lại ngáp một cái, khóe mắt nhanh chóng chảy ra một chút nước mắt, sắc mặt của cậu ta còn khó coi hơn cô vài phần, điều này không khỏi làm cho Lục Thiên hoài nghi người này đã thức suốt đêm chùng mảy ngày.

"Được rồi đừng lảm nhảm nữa, nhanh chóng về nghỉ ngơi một chút đi."

Trần Thuật cười cười, không thèm để ý khoát tay một cái, hình như cậu ta đột nhiên nghĩ tới điều gì, mở to hai mắt nhìn Lục Thiên nói: "Đúng rồi thần tượng, trước đây cô bảo tôi tìm người kia..."

"A!" Lục Thiên vội vàng nói, "Cái đó... Không cần, đã tìm được người rồi."

Trần Thuật ngẩn ra, đôi mắt hiện lên một chút hàm xúc không rõ ý tứ, cậu ta lập tức nở nụ cười: "Vậy là tốt rồi. Tìm được thì tốt rồi, tôi đây quay về ngủ. Thật sự buồn ngủ mà."

Nói xong, rồi tự mở cửa cho mình và đóng lại, trước khi khe cửa khép lại còn không quên chớp mắt nhìn Lục Thiên: "Thần tượng ngủ ngon nhé!"

"..."

Đã sắp chín giờ, dưới lầu của tiểu khu người đi tập thể dục thật là ít, đại đa số người ở nơi này bình thường làm việc đều theo quy củ của bản thân, Lục Thiên thần nhiên tự đắc chạy chậm một vòng quanh bờ sông rồi trở về.

Tinh thần thoải mái, Lục Thiên cười híp mắt đuổi người chuẩn bị lên lầu.

Chuông điện thoại di động lại vang lên tiếng động âm ỉ không ngừng.

Lục Thiên nhận điện thoại, nói: "A lô."

"Cô đang làm gì thế?" Bên đầu khi điện thoại, giọng của A Giang đặc biệt dịu dàng.

"A, mới chạy bộ một vòng buổi sáng về..." Lục Thiên không biết tại sao cơ thể lại run lên.

"Cô vẫn còn tâm tư chạy bộ buổi sáng sao!" Quả nhiên, chỉ vừa dịu dàng được ba giây đã bắt đầu gào thét, câu sao đang rống lên bỗng nhưng giọng nói từ từ chuyển thành bình thản: "Cô có phải đã đoạn tuyệt internet không? Nhanh online xem một chút đi."

Đầu óc mơ hồ cúp điện thoại, về mặt Lục Thiên lờ mờ lên lâu, mở máy tính ra.

Nhắc tới mới nói, Lục Thiên có duy nhất một thói quen tốt đó chính là lúc sáng tác sẽ tự giác cúp điện ngắt Internet, tất cả các phương tiện giải trí đều ngắt hết. Việc này cũng trực tiếp dẫn đến máy chạy bộ trong nhà mới mua không có đất dụng võ, Sau khi Lục Thiên mua về mới phát hiện ra nó chiếm quá nhiều không gian, nên đã đem qua nhà trạch nam Trần Thuật.

Đang tách khỏi thế giới này được vài ngày, cuối cùng cũng khôi phục Internet, lúc Lục Thiên nhìn thấy hình ảnh nóng kia nhất thời có chút hoa mắt.

"Tác giả thần bí Trà Trà để lộ khăn che mặt huyền bí." "Trà Đại Đại năm đó chúng ta muốn giả thật sự xinh đẹp như hoa" "Bức ảnh đầu tiên công khai của tác giả mỹ nữ trong sáng"

...

Đội một chút, đây là những thứ quái quỷ gì thế?

Mỗi cái tin tức âm ỉ đều đến, những màu đỏ trên hộp báo tin thật gai mắt, trái tim của Lục Thiên đập thình thịch liên tục, run rẩy mở ra.

Đây thật là hình của cô, không phải chỉ một hai bức thôi. Bắt đầu với một số bức ảnh chụp lớn, có bức ảnh bị chụp ở căn tin trường học, còn có ảnh bị chụp khi đi học, cuối cùng ngay cả bằng tốt nghiệp đại học và giấy chứng nhận cũng được đưa ra.

Chỉ còn thiếu thẻ căn cước (CMND) chưa có bị bại lộ ra thôi.

Lục Thiên kinh ngạc sau khi nhìn xong những bức ảnh này, nhưng không tức giận đến nổi giậm chân.

Người gửi ảnh là một blogger tên là "Yêu Trà tha thiết", vào hôm này lúc rạng sáng liên tục phát ra ba weibo, hai weibo đầu tiên được liên kết với lưới chín ô vuông tiêu chuẩn.

Hai cái weibo trước tương đối súc tích chỉ tiết lộ anh ta sùng bái tác giả, phản ứng lúc công bố weibo thì bình thường, số người tương tác cũng chỉ có mười mấy. Nghĩ đến nickname chắc cũng chỉ là một tác giả trên mạng thôi, hai năm qua tác giả mạng nhiều vô kể, phần lớn ôm thái độ tò mò chuyển tiếp weibo, có lẽ cũng chỉ cười trừ, chuyện biến hóa lớn là phát sinh ở weibo thứ ba.

"Tôi sai rồi, tôi không nên công khai người khác trên mạng *bùng nổ, ngàn vạn sai lầm đều là tôi."

Tất cả weibo đều không có ảnh hưởng gì lớn. Vậy mà những hình ảnh kia lại điên cuồng được truyền đi trên mạng với tốc độ nhanh chóng, cuối cùng bị một vị blogger nổi tiếng xác nhận đây chính là Trà Trà.

"Trời ơi, đuổi theo nhiều năm như vậy, Trà Đại Đại lại là một mỹ nữ, còn nhỏ như vậy nữa chứ!"

"Mẹ hỏi tôi tại sao lại quý gồi liếm màn hình máy vi tính..."

"Sắc đẹp như thế này vậy mà đến hôm nay tôi mới nhìn thấy! Đã nhấp chuột phải!"

"Tôi x, đẹp đến khóc..."

"F*ck, Trà Đại Đại lại là nghiên cứu sinh đại học kinh tế, đã quý."

"Mấy người không cảm thấy được sự chú ý của mấy người đã bị sai lệch à? Vừa nhìn những tấm hình này chắc chắn là bị chụp lén rồi, blogger xin lỗi là vừa rồi đó."

"Ngay cả giấy chứng nhận cũng đưa ra, blogger bạn vẫn còn đạo đức chứ?"

"Vừa giỏi giang vừa có giá trị nhan sắc, không nói nữa, tôi muốn thuộc lòng từ đơn còn chưa được nữa kia."

"Chờ tôi một chút! Chúng ta cùng nhau!"

Lục Thiên hít sâu một hơi, mặt không thay đổi gửi tin nhắn cho A Giang: "Xem xong rồi."

A Giang nhanh chóng gọi điện lại, giọng của cô ấy nghe có chút căng thẳng: "Thế nào? Cô có sao không?"

Lục Thiên từ từ nói: "Không có việc gì. Tốt hơn dự đoán."

A Giang thở dài: "Đúng, so với dự liệu thì tốt hơn nhiều. Bây giờ mọi người đều đề ý đến diện mạo của cô, không có gì đâu, sau này ra ngoài nhớ kỹ phải giống như ngôi sao mang khẩu trang nhé."

Lục Thiên vẫn im lặng, từ từ nói: "Tôi chỉ hiểu kỳ, người chụp lên kia rốt cuộc đã nghĩ gì thế?"

A Giang đột nhiên nở nụ cười: "Ai biết được? Bây giờ may mắn của cô chính là chưa có nói ra địa chỉ nhà."

Lục Thiên nói: "Tôi dự định sang năm sẽ nộp bản thảo!"

"F*ck!" A Giang nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Xem như cô lợi hại!" Nói xong, cô ấy lại từ từ nói: "Phải nói tiếp, thật ra tôi muốn hỏi cô, vì sao cô không chịu công khai tin tức của mình trên internet, bây giờ không phải có rất nhiều tác giả online đăng hình của mình chẳng hạn."

Lục Thiên cau mày, suy nghĩ một chút rồi nói: "Thật ra cũng không phải, chỉ đơn giản muốn tách Trà Trà và Lục Thiên ra mà thôi."

...

Tề Thiệu Diễn vừa đi ra khỏi phòng họp, đã bị cú điện thoại của Tề Thịnh Sở kêu đến tập đoàn Tề thị.

Đi ô tô gần nửa tiếng đồng hồ, mới vội vàng đẩy cửa phòng làm việc ra.

Tề Thịnh Sở đẩy gọng kiếng trên sống mũi, cơ thể cường tráng lúc nhìn thấy người tới mới có dấu hiệu dao động. Anh ấy nói: "Người trốn rồi."

Tề Thiệu Diễn ngăn ra, sự bất an trong lòng dần dần tăng thêm: "Trốn?"

Tề Thịnh Sở nhìn chằm chằm anh một lúc, mới nói: "Bây giờ người vẫn không tìm được, theo dự đoán rất có thể đã rời khỏi thành phố A rồi." Anh ấy nói xong thì cầm lấy một túi văn kiện mỏng trên bàn đưa cho anh.

Túi văn kiện màu trắng sữa, mở hồ có thể thấy chữ viết bên trong, nhất là khi nhìn thấy hai chữ "Lục Thiên", nhịp đập của tim đột nhiên tăng nhanh. Anh từ từ rút ra, một chiếc bút máy đen nho nhỏ cũng theo kẻ hở rơi xuống đất.

Tề Thiệu Diễn nhặt lên, lại phát hiện đây là một cây bút ghi âm.

Tề Thịnh Sở nhanh chóng giải thích: "Cái này vừa mới được giao."

Tề Thiệu Diễn ngây người: "Cũng là... Người kia gửi?"

Tề Thịnh Sở gật đầu.

Tề Thiệu Diễn yên lặng, lòng ngón tay vuốt ve chỗ sáng bóng hiện lên củ bút ghi âm, ngón tay hơi nhấn một cái, âm thanh có dấu vết của máy cũ chuyển động từ từ vang lên,

"Tại sao anh muốn làm vậy?" Là âm thanh của một đứa bé, giọng nói cương quyết, âm thanh giống như đã qua xử lý, hình như đã làm mờ tiếng nói của người nói.

"Cái gì?" Là giọng mạnh mẽ của người đàn ông, khàn khàn gay gắt, hẳn là đã qua xử lý.

"Tôi là hỏi anh, tại sao muốn... Theo dõi Lục Thiên, còn muốn tồn thừa cô ấy?"

"Cô ta nhìn thấy tôi. Cô ta nhìn thấy tôi giết người." Chỉ do dự trong chốc lát, người nọ vẫn nói ra.

"Ảnh trên internet là anh đăng sao?"

"Không phải. Tôi không biết," Người đàn ông dừng một chút, đột nhiên nở nụ cười, giọng nói có chút dự tợn, "Nhưng mà, nhân cơ hội này, đúng lúc có thể hủy diệt cô ta."

Giữa chừng là một hồi yên lặng rất dài.

"Còn về con trai của gia đình họ Tề thì sao?"

"Đó là nhận tiền làm việc."

"Là ai?"

"... Vấn đề của anh hơi nhiều rồi đó."

Âm thanh đến đây thì hết.

Tề Thiệu Diễn yên lặng ngồi trên ghế sa lon, không nói gì, bóng tối yên tĩnh mờ nhạt đánh vào khuôn mặt anh, nhìn về mặt anh có chút cứng lại.

Tề Thịnh Sở mở đầu phá vỡ sự yên lặng: "Em thấy thế nào?"

Tề Thiệu Diễn xoa nhẹ huyết thái dương, từ từ nói: "Em nghĩ là anh đã đoán được là ai đang giúp em."

Thật ra chỉ cần tỉ mỉ cân nhắc đối thoại vừa rồi, câu trả lời sẽ trở nên rõ ràng. Có thể có một cuộc trò chuyện bình thường như thế, không ai khác ngoài người quen thuộc.

Người quen Trần Liệt, còn có thể là ai?

"Được rồi, trong khoảng thời gian này anh phải cẩn thận một chút, chưa biết chừng còn có thể xảy ra chuyện gì." Tề Thiệu Diễn nhú chân mày nói, "Còn nữa, tiểu tử em kết giao bạn gái?"

Tề Thiệu Diễn ngẹn lại, anh quay đầu nhìn ông anh của mình, đột nhiên cười cười: "Còn chưa đến tay."

Tề Thiệu Diễn đứng dậy, phóng khoáng phát tay với anh trai, "Những thứ này em đều mang đi." Vừa dứt lời liền đẩy cửa rời khỏi.

Để lại Tề Thịnh Sở vẫn chưa phản ứng kịp, anh cúi đầu cười mắng: "Tên tiểu tử thiếu này."

Dáng vẻ khảnh trương như vậy, vừa nhìn giống như có quan hệ với cô gái tên Lục Thiển kia?

Cây vạn tuế trong truyền thuyết, lại có một ngày nở hoa.

Sức mạnh của Internet quả nhiên rất lớn, mới một ngày, đề tài về Trà Trà đã đứng đầu bảng.

Lại nói đến, từ lúc bại lộ* thì cũng không có chuyện gì khác đến. Lục Thiển nhận ra được điều này mới cảm thấy an tâm hơn.

Đóng máy vì tính lại, đang dự định bồi dưỡng giấc ngủ gì đó, chợt nghe tiếng gõ cửa.

Người đến là Tề Tiểu Uyển thật lâu chưa gặp mặt.

Cô ấy hoàn toàn khác với người con gái khéo léo hoạt bát trước đây, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mập mập đều bị chôn vùi xuống, đôi mắt to tròn rực rỡ ánh sáng biến mất, vóc dáng yêu kiều, bây giờ lại gầy đến kinh người.

"Sao em lại đến đây?" Lục Thiển vội vàng mời cô ấy vào trong nhà.

Tề Tiểu Uyển bước vào cười một tiếng, sắc mặt tái nhợt rốt cuộc cũng có một chút tức giận, "Đến xem chị thay người nào đó, anh ta lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 37

Lúc Tề Tiểu Uyển nói lời này, mắt cũng không chớp lấy một cái nhìn chăm chăm Lục Thiển, giống như rất mong chờ được thấy dáng vẻ mặt đỏ bừng xấu hổ của Lục Thiển.

Lục Thiển sững sốt một chút, cúi đầu cười cười: "Cám ơn em."

Tề Tiểu Uyển có chút thất vọng, nhưng cũng không nói cái gì, thả lỏng nằm trên ghế sa lon nhà Lục Thiển, chưa từ bỏ ý định nhìn bộ dáng cau mày ôm máy tính đánh chữ của Lục Thiển, lại hỏi một câu: "Chị không muốn nói gì sao?"

"A?" Ước chừng khoảng nửa phút sau Lục Thiển mới thoát khỏi màn hình trắng tinh khiết, ngơ ngác nhìn Tề Tiểu Uyển: "Em nói cái gì?"

Tề Tiểu Uyển hoàn toàn không có tí sức lực nào rồi, bấu víu vào một góc trên ghế salon không quát rầy cô gõ chữ nữa.

Nếu như lúc này Tề Tiểu Uyển tỉ mỉ quan sát, sẽ không khó phát hiện, lúc Lục Thiển đánh chữ ngón tay run rẩy vô cùng, lúc đầu ngón tay tiếp xúc với bàn phím, nhiều lần nhấn đều bị trượt ra ngoài, trật tự các chữ viết chỉ chít theo đó mà vô cùng hỗn loạn, lỗi chính tả tràn ngập bài viết.

Lục Thiển hít thở sâu một hơi, cuối cùng buông máy tính xuống, chán nản gãi đầu một cái.

Tề Tiểu Uyển thấy thế vội vã đến gần, cười híp mắt nói: "Không gõ nữa?"

Với trạng thái này nếu cứ tiếp tục cũng không ra được gì, Lục Thiển gật đầu: "Nghỉ ngơi một chút."

Ánh mắt Tề Tiểu Uyển sáng lên: "VẬY chị trò chuyện với em đi, gần đây em có nhiều chuyện phiền lòng."

"Ừ." Lục Thiên ngoan ngoãn gật đầu: "Em làm sao vậy?"

"Em và Lâm Luật Dương chia tay."

Lục Thiên hoài nghi mình có nghe lầm hay không: "Em nói cái gì?"

Tề Tiểu Uyển giơ tay lên nhéo nhéo lỗ tai của cô: "Lỗ tai của chị hôm nay không tốt sao? Nói cái gì chị đều không nghe thấy, em nói là, em! Chia! Tay! Rồi!"

Mấy chữ cuối cùng cũng kêu lên như thế.

Sau đó vách tường chợt có tiếng đập.

"Chia tay thì chia tay cô rống cái gì chứ! Có để cho người ta ngủ hay không!"

Giọng nói Trần Thuật cao vút to rõ xuyên qua mặt tường tiến thẳng đến đây.

Lục Thiên sững sốt một chút, lúc phản ứng kịp đã không nhìn được cười, ngã xuống ghế salon. Tề Tiểu Uyển lại tức giận đứng lên, nhìn mặt tường màu trắng, thiếu chút nữa Lục Thiên cho rằng cô ấy sẽ đập bức tường này, đánh tên to con đang ngủ say trên giường một trận.

Bộ mặt Tề Tiểu Uyển đen xì, cắn răng nghiêng lợi nói: "Buồn cười!" Nói xong hấp tấp chạy ra khỏi cửa. Trong lòng Lục Thiên có chút áy náy với chuyện khi này mình bật cười, nên cũng vội vàng đi theo ra ngoài.

Sau đó cửa nhà Trần Thuật huyền ảo hẳn không hề được yên ổn, với tính đại tiểu thư nhất định sẽ không gõ cửa, cũng không đau lòng đôi chân, hung hăng dùng giày cao gót phá cửa.

Nếu như phối với lời thoại của di Tuyết (*) thì càng tốt.

(*) Di Tuyết (Vương Tuyết Cẩm) trong phim "Tân dòng sông ly biệt" do nữ diễn viên Vương Lâm thủ vai.

Trần Thuật mở cửa ra với cái đầu ồ gà mặt màu đen thui, Tề Tiểu Uyển vẫn theo bản năng đập cửa, ai ngờ nhào vào một khoảng không, thân thể nhất thời mất đi trọng tâm, chợt té ngã xuống đất.

Trần Thuật cười như không nhìn cô ta trừng hai mắt thật to, hai tay khoanh trước ngực, dựa vào bên cạnh cửa, từ từ nói: "Gặp tôi làm gì mà hành lễ lớn như vậy? Cô cũng quá khoa trương."

Tề Tiểu Uyển cười u ám: "Tôi còn chuẩn bị cho anh dao găm Thụy Sĩ, để anh tự thiện."

"Mẹ nó!" Trần Thuật bị Tề Tiểu Uyển nói như vậy, theo bản năng che bộ vị đó trên cơ thể lại, xoay người muốn đóng cửa lại bị Tề Tiểu Uyển nhanh tay lẹ mắt chặn lại, cười hí hí kéo Lục Thiên chui vào.

"Thần tượng tôi còn không tính đi vào, cô vào để làm gì?"

Tề Tiểu Uyển hừ một tiếng, thoải mái chạy đến ngồi trên ghế sa lon: "Ai kêu anh ngủ ngáy chứ! Chị Lục không sáng tác nổi!"

"..." Nồi này tôi không gánh!

Nhìn Trần Thuật và Tề Tiểu Uyển đầu vồ mồm, cãi nhau qua lại. Lục Thiên không hiểu sao đã thả lỏng đi nhiều, cô nhìn Tề Tiểu Uyển gầy đi trông thấy, không biết rốt cuộc mình phải an ủi sao mới tốt.

Cô ấy chính là như thế, luôn cười với mọi người, không muốn trở thành một con sâu đáng thương trong mắt người bên cạnh, thẳng thắn nói: "Em chia tay rồi", làm bộ ra vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào, ai mà biết được."

Lục Thiên yên lặng thờ dài.

Tề Tiểu Uyển và Trần Thuật náo loạn nửa ngày, gương mặt không có chút máu nào cuối cùng cũng hoạt bát hơn nhiều, cô ấy lười biếng nhìn Lục Thiên, vô ý thức nói: "Luôn cảm thấy thiếu đi thứ gì đó."

Trần Thuật sững sốt, vội vã vươn cùi chỏ oán giận cô.

Thiếu thứ gì đó, không phải là Cái trắng thì còn gì?

Giờ phút này Lục Thiên không còn bình tĩnh như trước nữa.

Biết mình phạm sai lầm Tề Tiểu Uyển ngồi thẳng dậy quỳ trên ghế salon trước mặt Lục Thiên, chắp hai tay trước ngực đáng thương nhìn cô: "Em sai rồi

chị Lục."

Lục Thiên nhếch miệng cười cười, ý bảo không có việc gì. Hai tay cô chống phía sau, ngửa đầu nhìn trần nhà, thờ dài nói: "Thật là muốn ra ngoài mà."

Trần Thuật và Tề Tiểu Uyển càng yên lặng.

Hai người vô thức liên tưởng đến chuyện cá nhân của Lục Thiên bị công khai trên mạng.

Mặc dù cho đến bây giờ, internet chỉ ngạc nhiên trước khuôn mặt xinh đẹp cùng với trình độ học vấn cao ngất nhưng cũng đủ để nhiều tiếng nói truyền đến, quả thực đây cũng là bao bì lãng xề Lục Thiên, mặc dù tiếng nói nhỏ nhưng ai biết cuối cùng sẽ phát triển thành cái gì?

Điều Trần Thuật lo lắng chính là người chụp lên Lục Thiên lại ấy ra chuyện gì nữa chứ.

Trần Thuật nhìn Lục Thiên, nghiêm túc nói: "Thần tượng, cô có biết người nào chụp lên cô không?"

Lục Thiên lắc đầu. Tề Tiểu Uyển liếc cậu ta một cái, không buông tha bất kỳ cơ hội để giễu cợt Trần Thuật: "Nếu như biết thì có ở đây để anh hỏi không?"

Trần Thuật không muốn đùa giỡn với Tề Tiểu Uyển nữa, đôi mắt đen nhánh không chớp một cái nhìn Tề Tiểu Uyển nói: "Không, tôi chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, chuyện này phát triển rất kỳ lạ. Nếu như người nói này có ác ý, vậy anh ta cũng không thu tay ở đây chứ, hơn nữa, tiếng đồn trên internet bị kìm lại rất nhanh." Nói đến đây, cậu ta đột nhiên chuyển hướng nói với Lục Thiên, "A Giang đã gọi cho cô sao?"

"... Không có."

Nói như vậy, quả thực cảm thấy tương đối quái lạ.

Tề Tiểu Uyển không suy nghĩ nhiều như vậy, có chút không đồng ý với suy đoán của Trần Thuật: "Vậy ngộ nhỡ người kia chỉ đơn thuần thăm mếu Lục Thiên thì sao? Anh đừng có nghĩ mọi người ai cũng phức tạp như vậy có được không?"

Trần Thuật nở nụ cười, ôm máy vi tính xách tay trong phòng ra, ngón tay linh hoạt nhún nhảy trên bàn phím, một tiếng âm thanh thật thấp xẹt qua, Trần Thuật chuyển máy vi tính xách tay đến trước mặt của Tề Tiểu Uyển và Lục Thiên, thần nhiên nói: "Tôi theo dõi máy tính của người kia... Phát hiện cái này."

Một file tài liệu màu vàng, sau khi mở ra thì phát hiện, toàn bộ đều là ảnh của Lục Thiên.

Bộ dáng đi học, dáng vẻ nằm úp sấp ngủ ở trong phòng học, hình dáng nói chuyện với bạn bè.... Ảnh chụp rất nhiều, nhất thời cũng không thấy hết. Nhưng lúc nhìn bức ảnh, sắc mặt Lục Thiên thay đổi, lão đảo muốn ngã sượt ngã đi. Những thứ kia vốn đã biến mất trong kí ức bỗng cứ hiện ra, trong lòng ẩn giấu con quái vật cắn xé đầu đá lung tung kêu gào, như con mãnh thú và dòng nước lũ trong cơ thể cô hô đánh hô giết.

Đều không ngoại lệ, những hình này lựa chọn góc độ rất khéo léo. Ít nhiều đều cho chúng ta cảm giác ánh sáng hồng phấn xung quanh, khoa trương nhất, còn có bức ảnh chụp Lục Thiên ở trong nhà tắm vương tay lộ nửa thân thể.

Tề Tiểu Uyển và Trần Thuật thấy thế lại càng hoảng sợ, hiển nhiên không nghĩ tới Lục Thiên phản ứng sẽ lớn như vậy, vội vàng khép máy vi tính xách tay lại. Tề Tiểu Uyển đỡ Lục Thiên bình tâm lại, hung hăng liếc mắt oán giận Trần Thuật: "Mỗi ngày anh ở đây làm gì vậy!"

Trần Thuật cảm giác mình có chút oan ức.

Một lúc lâu Lục Thiên mới bình thường lại, cô cúi đầu có chút xấu hổ nhìn Tề Tiểu Uyển và Trần Thuật (*), nói: "Tôi không sao."

(*) Cái này bản raw ghi là Lục Thiên, mình thấy không đúng nên sửa lại.

Lúc này Lục Thiên và Tề Tiểu Uyển đều tin tưởng lời nói của Trần Thuật.

"Anh nói, " Tề Tiểu Uyển không tin nhìn Trần Thuật, "Có người muốn Lục Thiên..."

Giờ này ai mà không thông suốt, bức ảnh như vậy truyền ra Lục Thiên nhất định thân bại danh liệt. Dù cho cô là một người bị hại, cũng không trốn khỏi đám người thích xen vào chuyện người khác trên internet, không cần nói bảy nói bọ, vẫn có cách để Lục Thiên từ nay về sau không ngóc đầu lên được.

"Những hình này có thể xóa không?" Lục Thiên run rẩy mở miệng.

Trần Thuật nói: "A, đã sớm xóa, tôi chính là vì để thần tượng xem mà đặc biệt dành riêng trong máy tính tôi."

"Đi chết đi!" Tề Tiểu Uyển hét lớn vào mặt Trần Thuật.

****

Lúc ra khỏi nhà Lục Thiên, gián điệp nhỏ chuyên nghiệp tí mỉ báo tin tức không sót chữ nào cho Tề Thiệu Diễn, nhưng lúc nhấn tin gửi đi, qua một lúc lâu cũng không nhận được phản hồi. Tề Tiểu Uyển nghĩ, anh hai chắc là đang bận.

Mấy ngày nay anh cả thấy cơ thể anh hai đã có chuyển biến tốt, liền muốn anh ấy bắt đầu tiếp nhận chuyện công ty, ai biết anh hai được chỉ mặt gọi tên lại muốn bắt đầu đi lên từ một công ty nhỏ thuộc quyền của Tề thị.

"Tình huống nước ngoài và trong nước không giống nhau." Đây là giải thích Tề Thiệu Diễn đưa ra.

Vâng, đây là một ý tưởng không tồi, nhưng... Anh, sao anh lại chọn một công ty điện ảnh chứ?

Đối với vấn đề này, Tề Thiệu Diễn tỏ vẻ không giải thích, nhưng Tề Thịnh Sở là người phản ứng trước hết, anh ấy tức giận mắng một câu: "Thật là điên rồ!" Sau đó buông tay để anh đi làm.

Cực kỳ vất vả? Mặc dù cái công ty này treo bảng hiệu của Tề thị nhưng cũng không ra hồn gì, thương hiệu trong ngành cũng bình thường, danh tiếng cũng tầm thường, trong vòng tinh phong huyết vũ (**) vẫn yên lặng vô danh như thế, phần lớn nguyên nhân cũng là do Tề thị không quá coi trọng. Muốn quản lý công ty như vậy, nói thật áp lực cũng không lớn, nhưng Tề Thiệu Diễn kiêu ngạo như vậy chắc chắn sẽ không trở thành ông chủ bỏ mặc công ty, cứ như thế, ông Tề bà Tề cũng bắt đầu oán giận nói mấy ngày rồi không thấy mặt con trai mình.

(**) 血雨腥风: huyết vũ tinh phong nghĩ là mưa gió máu tanh, đẫm máu.

Tề Thịnh Sở rất muốn nói mình cũng là con trai họ mà.

Đáng tiếc sau khi Tề Thiệu Diễn trở về, ánh sáng trên người anh cả nhà họ Tề lập tức tan hết/

Tề Tiểu Uyên đoán không sai, Tề Thiệu Diễn có nhiều công việc bận rộn, anh vừa mới thoát khỏi công việc chồng chất như núi trên bàn, nghe âm thanh như máy móc của thư ký, báo cáo công việc.

Lúc thấy tin nhắn đã là buổi chiều.

Anh cau mày nhìn hồi lâu, nhúu mày hồi tưởng trong chốc lát, rồi từ từ mở hộp thư ra bắt đầu gõ phím.

Buổi tối về đến nhà, ăn cơm với hai vị xong liền lên lầu nghỉ ngơi, bà Tề thấy sắc mặt Tề Thiệu Diễn rất xấu, có phải công ty nó đã xảy ra chuyện gì hay không, đau lòng nửa ngày trời.

Tề Thiệu Diễn vừa mở máy vi tính ra, đã nhận được tin nhắn.

Hiệu suất làm việc vẫn nhanh như trước. Anh nhanh chóng mở hộp thư ra, xem từng chút từng chút một, ai biết càng xem tiếp, sắc mặt anh càng đáng sợ.

Tề Thiệu Diễn ngồi phịch ở ghế trên thở một hơi thật dài, sau đó cầm áo khoác lên, ra khỏi cửa.

Lúc xuống tới dưới lầu, thấy Tề Thiệu Diễn ăn mặc chỉnh tề, bà Tề vội vàng kêu lên: "Con đi đâu thế?"

Tề Thiệu Diễn cũng không quay đầu lại nói: "Gặp bạn gái của con."

Bà Tề sợ đến sắc mặt xụ xuống: "Gì cơ?"

Chờ một chút, con trai thứ hai nhà bà vừa mới về nước đã gặp tai nạn, nằm trên giường bệnh mãi chưa tỉnh, cuối cùng tỉnh lại thì mất tích, sau một khoảng thời gian mới tìm về, cũng bắt đầu từng bước theo quỹ đạo. Bạn gái ở đâu ra?

Bà Tề có chút mất phương hướng.

Lục Thiên vừa kết thúc chương đầu tiên của tiểu thuyết, bà vai cô hơi đau giật giật, cô đứng dậy nhẹ nhàng nhảy nhảy, cố gắng thả lỏng bắp thịt cứng ngắc của mình.

Trần Thuật lại đeo túi xách đi ra, trước khi đi còn cố lên tiếng chào Lục Thiên, nụ cười tràn đầy: "Thần tượng, tôi phải đi ra ngoài một khoảng thời gian, nếu cô có buồn chán có thể xuống lầu đi lại một chút."

Lục Thiên cười đồng ý.

Trần Thuật bám lấy khung cửa nhà Lục Thiên, không biết nghĩ tới điều gì khuôn mặt đột nhiên đỏ, lỗ tai cũng đỏ, đôi mắt đen láy mềm mại nhìn Lục Thiên, giống như còn có chút tiếc nuối, cậu ta ấp a ấp úng nói: "Thần tượng, cô nói xem, nếu như tôi muốn theo đuổi Tề Tiểu Uyên, có bao nhiêu phần thắng?"

"Gì?" Lục Thiên nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Trần Thuật để lại Lục Thiên còn choáng váng đi mất.

"Tôi cũng không biết, chính là thích trêu chọc cô ấy, về tức giận của cô ấy đặc biệt tốt, cười lên còn rất đẹp nữa," Lời nói của Trần Thuật còn vang bên tai, về mặt cậu không tự nhiên của cậu ta như vẫn còn sờ sờ trước mắt cô, "Trước kia tôi nghĩ cô ấy đã có bạn trai, tôi yên lặng nhìn cô ấy từ xa là tốt rồi, dù sao cũng là người của hai thế giới, nhưng mà người như tôi, mặt lớn, yêu cũng hy vọng hảo huyền, nghe nói cô ấy đã chia tay, nghĩ rằng bản thân

mình cuối cùng cũng có cơ hội."

Không biết là trước đây Trần Thuật che giấu tốt ra sao, Lục Thiên chung đụng cậu ta nhiều lần cũng khó phát hiện những thứ vụn vặt nhỏ bé này.

"Tôi không biết cô ấy nhìn nhận tôi như thế nào, nhưng tôi muốn thử một lần."

Lúc Trần Thuật nói câu này, hình như đôi mắt phát sáng lên.

Lục Thiên tiện tay cầm áo khoác màu đậm, mang mũ lưỡi trai và đeo kính đen xuống lầu.

Như vậy cũng không khác biệt gì lắm nhỉ? Cô cũng không phải minh tinh gì, dù sao bộ phận người quan tâm cô cũng chỉ chiếm phần nhỏ. Lục Thiên tự an ủi mình như vậy.

Vừa xuống lầu đã đụng phải dì Trần vừa mới nhảy xong ở quảng trường khiêu vũ về. Lúc đi Trần thấy Lục Thiên thì thân thiện lên tiếng chào cô: "Tiểu Lục muốn ra ngoài sao? Ai nha đi đã lâu không gặp con."

Lục Thiên cười cười: "Vâng, chuẩn bị ra ngoài mua một ít đồ ạ."

Dì Trần nhìn Lục Thiên, cười híp mắt nói: "Tiểu Lục, bạn trai đưa sao?"

Lục Thiên run lên, từ từ lắc đầu.

Dì Trần cười càng hoà nhã dễ gần: "Tiểu Lục, con tuổi này cũng không còn nhỏ, phải nhanh chóng tìm bạn trai. Con cũng đừng chê đi làm miệng, đi cũng chỉ quan tâm con thôi. Đúng rồi, Tiểu Lục, con còn nhớ cháu trai dì không? Trước đây học cùng lớp ở trung học với con đó, bây giờ cũng có tiền đồ, đang đi làm, nói cái gì làm giám đốc quán lý gì đó?"

Lục Thiên cười không được khúc không xong, thật xấu chuyên tìm vấn đề của người khác của dì Trần cô đã nghe nói qua, chỉ là không nghĩ mình cũng có ngày này. Lục Thiên há miệng nhưng dì Trần cứ nói lưu loát, câu "Con còn nhỏ" mãi cũng không tìm được thời cơ thích hợp để nói ra.

"Lục Thiên, sao em còn ở đây?" Một giọng nam trầm thấp đột nhiên truyền vào tai cô.

Lục Thiên và dì Trần đều sững sốt, ngẩng đầu lên thì thấy bóng dáng cao to lạnh nhạt dưới đèn đường từ từ đi tới chỗ cô, người đàn ông mỉm cười, mắt không chớp nhìn Lục Thiên.

"O." Dì Trần cười cười, bất quá trong lòng dấy lên hừng hực, "Người này là...?"

Âm cuối kéo dài.

Tề Thiệu Diễn cười, lễ phép gật đầu với dì Trần, sau đó nhìn Lục Thiên đã ngây dại, kéo cổ tay cô: "Đi thôi, chờ em đã lâu rồi đó."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 38

Đôi mắt Lục Thiên chăm chú nhìn thứ trên cổ tay nhỏ bé yếu ớt của mình -- khớp ngón tay thon dài trắng rõ ràng, từng chút từng chút bao phủ, độ nóng của lòng bàn tay phá tan đầu óc của cô.

Tề Thiệu Diễn cầm cổ tay cô, bản thân tràn ngập sự thỏa mãn, nhịp đập thành thục của tim dần lan tỏa.

Lục Thiên ngẩng đầu nhìn đường nét nghiêm nghị bên sườn mặt cùng với mái tóc đen rõ ràng của anh, mặt cô trở nên vô cùng nóng.

Cô không biết tại sao lại có cảm giác kích động muốn trốn thoát, mắt tự nhiên rớt cổ tay một cái, nhưng không nghĩ rằng sẽ bị anh nắm chặt hơn.

Mãi đến khi đứng dưới ánh đèn bên cạnh nhà lầu cao tầng, anh mới buông cô ra, trong nháy mắt bàn tay nóng rực rời khỏi cô, Lục Thiên bỗng có cảm giác mất mát.

Lục Thiên vội vã cúi đầu vỗ khuôn mặt, ý đồ gạt bỏ ý nghĩ kỳ lạ trong đầu ra.

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ, thật thấp, giống như là phát ra từ cổ họng, lại không có vẻ khinh thường. Chẳng biết tại sao, Lục Thiên lại cảm thấy đầu óc mình còn hoang loạn hơn lúc trước.

Chờ một chút, cô vội vàng gỡ dây dựa ra khỏi sự hoang loạn của mình, cô đã hẹn với nam thần lúc nào chứ?

Lục Thiên ngẩng đầu, trề miệng một cái vừa mới chuẩn bị nói cái gì đó, lại bị Tề Thiệu Diễn giành trước, ánh mắt mỉm cười nhìn thẳng vào cô: "Lục Thiên, anh tìm được con... mèo nhà em rồi."

"Ồi chào?" Lục Thiên mừng rỡ nhìn anh, hoàn toàn đã quên trước đó mình muốn nói gì, vội vàng hỏi, "Thật sao? Nó có bị thương không? Ở đâu em có thể đi xem nó không?"

Tề Thiệu Diễn tiếp tục tỉnh bơ lừa gạt: "A, hôm nay sợ là không được, bây giờ nó không ở thành phố A, bị một bệnh viện thú y cho là mèo lang thang nên nhận nuôi rồi, vì thế có chút phiền phức."

Ừm, lúc anh nói lại này mặt cũng không thêm đỏ tím không đập mạnh.

Lục Thiên cảm thấy mình như đang trên tàu lượn, bị mấy câu của anh nói làm cho bản thân cứ lên xuống, cuối lời nói, Lục Thiên vô ý: "Là có ý gì? Em vẫn có thể nhận về được không?"

Tề Thiệu Diễn đột nhiên nở nụ cười, đáy mắt hiện lên nét cứng chịu không đổi, anh đưa tay xoa nhẹ tóc của cô, dịu dàng nói: "Sớm hoặc muộn một chút cũng không, nó vốn là của em."

Dù sao anh cũng sẽ đến bên cô, bất luận thời gian sớm hay muộn.

Ngón tay xẹt qua đỉnh đầu của cô,, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, Lục Thiên rút cổ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, ánh mắt sáng ra không dám nhìn anh.

Học trường... Không nên như vậy, cô sẽ nghĩ nhiều!

Giọng nói Lục Thiên có chút run rẩy, hiển nhiên là xấu hổ, cũng có thể hiểu là sau khi biết tin tức của Cài trắng nên quá kích động: "Cảm ơn anh."

Tề Thiệu Diễn nhìn cô, nhíu mày: "Chỉ một câu cảm ơn?"

"Hả?" Lục Thiên ngẩn ngơ, chỉ số thông minh nhanh chóng mất liên lạc, "...Anh cần bao nhiêu tiền?"

Tề Thiệu Diễn dờ khóc dờ cười nhìn nàng, bắt đầu dĩ vãng dài, mũi giày dưới chân di chuyển về phía trước: "Đi thôi, theo anh đến một nơi."

Không thể không nói, bộ não của người nào đó luôn đi đến một góc kì lạ trong khoảnh khắc quan trọng này, phong cách rõ ràng, bộ não tuyệt vời.

Tề Thiệu Diễn yên lặng nhìn lướt qua đứng cạnh chiếc Bentley màu đen ven đường, nhanh chóng lựa chọn đi bộ, từ từ đi dạo ở đầu đường, cực kỳ hoàn mỹ.

Hiển nhiên Lục Thiên không nghĩ như vậy, lông mày của cô nhăn lại một chỗ, gọng kiếng màu đen trên sống mũi thanh tú kéo nhiều lần tuột xuống, có chút buồn cười nhưng cũng rất đáng yêu. Lục Thiên rũ mắt xuống, đột nhiên đưa tay kéo góc áo Tề Thiệu diễn, đầu ngón tay run rẩy biểu lộ trong lòng cô rất khẩn trương.

Tề Thiệu Diễn cảm giác vạt áo của mình bị nắm lấy, hơi sững sờ, quay đầu nhìn ngón tay nhỏ bé trắng nõn kia thì thấy hình như cô hơi né tránh ánh mắt anh.

"...Cái kia, coi như xong." Lục Thiên tí mỉ tự hỏi mình nói như thế nào mới tốt, "... Gần đây... em."

Do dự nửa ngày thế nào cũng nói không nên lời.

Những thứ kia ẩn trốn ở thế giới âm u nhất, tối đen bản thiếu nhất, giống như là vì khuôn bị người ta né tránh không kịp, lại không không thể nào thoát khỏi cơ thể.

Tề Thiệu Diễn nhìn cô, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang bên tai cô: "Lục Thiên, không phải sợ."

Ấm áp bất ngờ từng chút từng chút bao lấy suy nghĩ của cô, Lục Thiên thậm chí không có can đảm ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh, ánh mắt kia cực nóng, đôi mắt chăm chú, rốt cuộc đã mang theo tâm tình gì mà nói ra những lời này.

Đáy lòng Lục Thiên không hiểu sao cảm thấy chua xót, đầu nhỏ khẽ gật như máy móc.

Tề Thiệu Diễn không nói gì thêm, đôi mắt của anh như một hồ nước sâu trong veo, yên lặng đuổi theo cô.

Dọc đường đi hai người không nói lời gì nữa. Tiếng bước chân cũng rất nhẹ, gần như không thể nghe thấy.

Lúc Lục Thiên phản ứng kịp, mới phát hiện bản thân mình đã làm chuyện mất mặt gì. Trước mặt người ta mà tỏ ra vẻ nhát gan gì đó, Lục Thiên không nghĩ sao mình có thể dễ dàng bại lộ bản thân trước mặt Tề Thiệu Diễn như vậy.

Cô cười, không hề tin nghĩ, chắc là do vàng sáng của nam thần kèm theo thôi.

Suy nghĩ ngày càng mở rộng không thể cứu chữa, cô quay đầu đột nhiên nói: "Học trưởng, trước đây giáo sư Airy có cuộc gặp, sao anh lại không đi?"

Tề Thiệu Diễn sững sốt, cẩn thận suy một chút, mới nhớ lại thư điện tử trong máy tính, sao lại không đi, đương nhiên là vì phải làm một con mèo rồi, không có tư cách tham gia dạ tiệc, có lẽ, khi đó anh vẫn ở trong nhà của A Giang, bất luận thế nào cũng đã bỏ mất dịp tốt.

Nhưng mà anh không để ý cái này: "Em đi?"

Lục Thiên gật đầu, mắt hơi nheo lại, giao hoạt như con hồ ly nhỏ: "Em có đi, nhưng không thấy học trưởng, có chút đáng tiếc."

Tề Thiệu Diễn từ từ nhớ lại tất cả về cô -- Ngành kinh tế của trường đại học Chiba, là học sinh một tay Airy đào tạo, đã nghe Airy vài lần nhắc đến, cô chính là học sinh thông minh lại hoạt bát, Cisely.

Nhưng mà người mặc chiếc áo khoác đen, quần yếm bò cùng chiếc mũ lưỡi trai, đôi mắt đen trước mặt, nhìn thế nào cũng không giống với người Airy kể.

Tề Thiệu Diễn hơi liếc mắt nói: "Sao em muốn học ngành kinh tế học?"

Lục Thiên có chút ngượng ngùng, le lưỡi, ngược mắt nhìn khắp trời đầy sao lấp lánh, những hạt bụi nhỏ có vẻ yếu ớt nhưng lại cố gắng để cho mình tỏa sáng dưới ánh trăng, cười nói: "Em không có khái niệm học ngành gì, vì thế kinh tế học là anh trai giúp em, sau đó lại... muốn nỗ lực đến gần một người, dưới sự kích động thi vào trường nghiên cứu."

Cô hiếm khi lộ dáng vẻ ngớ ngẩn, ngốc nghếch, trong mắt lóe ra ánh sáng nhạt.

Đèn nhanh chóng nhấp nháy, tim của Tề Thiệu Diễn đập nhanh hơn, anh từ từ ngẩng đầu nhìn cô, khẽ nhíu mày, là người trong lòng em sao?

Hỏi xong những lời này, Tề Thiệu Diễn cảm giác mình có chút lờ lờ, nhưng Lục Thiên không ngại thẳng thắn nhìn anh, ý cười treo trên lông mày, khoe miệng cũng nhếch lên: "Đúng vậy, là người em rất thích."

Anh là thần tiên trên trời, còn cô chỉ là người ngược nhìn lên.

Tề Thiệu Diễn cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, lập tức cúi đầu cười cười, vẻ mặt không có biểu cảm gì, chỉ ho nhẹ: "Tối rồi."

Lục Thiên ngẩng đầu sững sốt, yên lặng đi sau lưng Tề Thiệu Diễn, đi qua cửa xoay tròn sáng bóng dưới sự tiếp đón của nhân viên phục vụ, có chút bức rức nhìn tòa kiến trúc tráng lệ trước mặt, đèn chùm màu trắng chói lóa trên đỉnh đầu đột nhiên làm mờ tầm nhìn.

Lục Thiên nghĩ, bản thân có thể đã bội lộ thất bại.

Anh nên biết cô thích anh chứ? Dù sao... cũng trở thành chuyện mà mọi người đều biết, thỉnh thoảng còn bị lena lôi ra trêu chọc đôi câu, ngay cả Thích Dương cũng biết, nhất định anh cũng biết, có một học muội, dùng bất cứ thủ đoạn tòi tẹ nào, ngay cả bản thân không có chuyên môn cũng nhất định không chịu lùi bước, là một truyền thuyết của sự theo đuổi.

Về mặt vừa rồi của anh là có ý gì? Dù sao cũng sẽ không có... cảm thấy cô phiền chứ?

Cái này giống như một người con gái dây dưa không dứt vậy —— quả nhiên, Lục Thiên lại đẩy mình vào ngõ cụt.

Tề Thiệu Diễn nhìn về mặt đầy biến đổi của Lục Thiên, khẽ thở dài một cái.

Đi theo anh lên thang máy đến tầng cao nhất.

Hoàn toàn không biết tại sao mình lại muốn đi theo tới nơi này Lục Thiên có chút lờ mờ lui về sau lưng Tề Thiệu Diễn, cái này là cử động theo bản năng cũng không lấy lòng anh.

Cửa thang máy kèm theo âm thanh trong trẻo từ từ mở ra.

Tề Thiệu Diễn nghĩ, cần phải từ từ đi đến.

Nếu như biết trước như vậy, nói không chừng Tề Thiệu Diễn sẽ khóc trong WC mà xem.

Mới vừa đi ra khỏi thang máy, âm thanh ồn ào như chợ tràn vào, một dòng nước ấm chảy thẳng vào cơ thể cô. Nhiều hành khách nhìn vào cảnh đêm qua kính trong suốt, ở giữa bán các loại đồ vật nhỏ bé, đại khái là vậy kỉ niệm. Nữ sinh mặc đồng phục màu xanh da trời trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào đang tận tâm giảng giải, bên cạnh, có rất nhiều loại bưu thiếp đặt ở trên giá, hai bên trái phải còn có hòm thư nhỏ, trên vách tường dán một tờ giấy —— gửi bản thân trong tương lai.

Nhìn Lục Thiên lộ vẻ kích động muốn đến xem, anh cảm thấy mình đã đưa ra quyết định chính xác chỉ ít là vào buổi tối tòi tẹ này.

"Nơi này là điểm du lịch gì sao? Hình như em chưa từng tới." Lục Thiên tò mò di chuyển khắp nơi.

Tề Thiệu Diễn cười cười: "Bảy tám năm trước mới sửa chữa, cao ốc An Mậu thật ra cũng không tính là điểm du lịch gì, chỉ là ở đây ——", anh chỉ văng

trăng to lớn êm dịu ngoài cửa ô, chính là nơi xem cảnh đêm tốt nhất."

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 39

"Tại chỗ này nhìn cảnh đêm là một loại hưởng thụ. Con đường và ánh sáng của những cây cầu xa xa giống như dải lụa màu vờn quanh, tranh nhau phát sáng cùng trăng sao. Cảnh tượng này khiến người ta như đặt mình vào chốn Bồng Lai tiên cảnh. Trong tòa nhà này có "Bưu điện không trung" cao nhất Trung Quốc -- tầng cao nhất của cao ốc An Mậu có phục vụ ngành bưu chính, cung cấp bưu phẩm trân quý cho du khách và cách phục vụ đặc sắc. Là nơi du khách lưu lại kỷ niệm mãi mãi."

Giọng nói vui vẻ của gái đây nổi bật trong sự ồn ào ở nơi đây.

Lục Thiên nghe lời nói của cô ấy, không kìm lòng được đi tới trước kính thủy tinh, hơi cúi đầu thì nhìn thấy được những hạt bụi từ dòng xe cộ cùng với người đi đường, nhất thời chân Lục Thiên mềm nhũn, rất không có tiền đồ lui về sau một bước.

Tề Thiệu Diễn cười như không đứng sau lưng cô, không chớp mắt đi theo cô.

May mắn thay, Lục Thiên đã hoàn toàn không chú ý đến điều này, cô nhìn bức màn đen trên đỉnh đầu, như một vòng xoáy thăm thẳm dụ người khác say mê, cảm thán nói: "Không nghĩ đến thành phố A còn có nơi này."

Cô không thích ra ngoài, cả ngày trốn trong thế giới của mình, rốt cuộc cũng cảm thấy mình đã bỏ qua nhiều cảnh đẹp rồi.

Tề Thiệu Diễn nhìn cô một cái: "Bên kia còn có kính thiên văn --" vừa dứt lời, ánh mắt của cô sáng lên, nhảy nhót vui mừng chạy tới.

Tề Thiệu Diễn giấu ý cười trong mắt, từ từ đuôi theo.

Cô ngồi xổm xuống, hai tay đỡ ống kính dài thật chặt, từ từ di chuyển. Những ngôi sáng rực rỡ trên dải ngân hà đột nhiên hiện ra trong tầm nhìn của cô, ánh sáng lung linh nhỏ nhỏ rải rác tàn nhẫn cướp đi cảm giác của cô, Lục Thiên cảm thấy hô hấp của mình có chút dồn dập.

"Thật đẹp." Cô cảm thán một câu.

Tề Thiệu Diễn yên lặng thăm nói, cũng không bằng em.

Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng trên lầu lại ngắm em.

Lục Thiên chạy như một đứa trẻ, lúc đầu còn câu nệ bây giờ đã thả lỏng rất nhiều, cô ghé vào quầy bưu thiếp, nhìn hoa văn lộn xộn, chọn lựa bưu thiếp nét chữ trật tự tinh tế.

Mình cũng viết một lá thư. Lục Thiên cười mỉm đưa ngón tay lướt từng chút từng chút dọc theo tủ kiếng, môi khẽ bĩu xuống, giống như đang lo lắng vì chưa chọn được phong thư nào.

Cô vừa định quay đầu hỏi ý kiến của Tề Thiệu Diễn, lại thấy đối phương đang nhận lấy một phong thư màu xanh nước, chuẩn bị viết.

"A?" Lục Thiên cười trộm, "Anh cũng phải gửi thư cho mình sao?" Loại chuyện đầy tính văn nghệ, nhất định như anh không thể làm được.

Tề Thiệu Diễn ngừng tay một lát, nghiêng đầu qua nhìn cô, đôi mắt đen xẹt qua chút tâm tình không rõ, anh cười như không nói: "Ồ đây có thể cho người khác gửi thư." Anh giờ bưu thiếp trong tay, "Anh chính là đến để gửi."

A, đúng nha, hình như Tề Thiệu Diễn nói muốn cô theo anh tới, kết quả cô là người được chơi đùa.

Lục Thiên có chút ngượng ngùng, le lưỡi,

*ngiên đầu qua muốn xem anh viết cái gì, nhưng không
ngờ lại Tề Thiệu Diễn đề đầu xuống, có chút bất đắc dĩ:
"Nghe lời, rất nhanh anh sẽ xong thôi."*

Lục Thiển quay đầu ngoan ngoãn chọn lưu thiếp.

Cô nhanh chóng chọn một lưu thiếp đơn giản, cầm bút suy nghĩ hồi lâu.

A, không biết viết gì thì được. Cô cắn môi, cuối cùng cũng hạ bút xuống.

"Cầu vui vẻ, cầu bình an, cầu tôi đừng quên tấm lòng bạn đầu, cầu bên cạnh tôi có người làm bạn."

Cô lén nở nụ cười, nhanh chóng lật lưu thiếp lại, liếc trộm Tề Thiệu Diễn một cái, mới phát hiện đối phương đã bỏ lưu thiếp vào, yên tĩnh đứng sau lưng, chờ cô.

Nam thần kiện tu tốt như thế quả thực quá tốt.

Cô vừa xoay người, chuẩn bị nói gì đó với Tề Thiệu Diễn, mà anh cũng đang đợi cô quay đầu, không ngờ tai truyền đến âm thanh ngạc nhiên, vui sướng và hiếu kỳ.

"Đó là Trà Trà?"

"Nhìn giống lắm! Chắc là người thật chứ?"

"Đáng vẻ thật xinh đẹp!"

"F*ck vậy mà vô tình gặp được nữ thần của tôi, mau chụp anh, tôi muốn khoe lên weibo."

"Bên cạnh Trà Trà bạn trai sao? Thật đẹp đẹp trai mà, ông trời ơi!"

"Không nghĩ đến lúc sống còn có thể nhìn thấy trai đẹp xứng với gái đẹp như thế, lão tì không còn gì tiếc nuối nữa!"

Âm thanh nhỏ nhỏ rải rác từng chút từng chút truyền đến, một đám người nhỏ đã nhanh chóng tụ tập lại thành đông, đại đa số hình như vẫn chưa nhận ra đây là tình huống gì, chỉ ở phía xa ngóng cổ đưa mắt liếc một cái.

Mặc dù như vậy, Tề Thiệu Diễn để ý thấy Lục Thiên đã thay đổi sắc mặt.

Điện thoại di động cũng đồng loạt hướng về cô, thậm chí còn kèm theo một bên của anh. Đèn nhấp nháy, tiếng chụp ảnh tách tách vang lên khắp nơi như đâm vào da thịt cô. Lúc này chân Lục Thiên đã có chút mềm nhũn, muốn ngã xuống thuiy tình trong suốt trước mặt.

Tầm nhìn đột nhiên biến thành bóng ma tối tăm, thân hình người đàn ông to lớn từng chút từng chút che trước mặt cô. Nụ cười trên mặt Tề Thiệu Diễn bỗng nhiên biến mất, anh hơi ngừng lại một chút, từ từ dặt tay cô: "Đi thôi, chúng ta đi xuống trước."

Cảm giác rơi xuống đáy vực nhanh chóng biến mất, chân Lục Thiên có chút lảo đảo để mặc anh tùy ý nắm tay mình, không nhanh không chậm chặn những ngọn nguồn của những tiếng động âm ỉ lại phía sau, nhanh chóng vào trong thang máy, cách ly thế giới đầy hỗn loạn kia.

Vào trong thang máy, mới từ từ thả tay cô ra.

Trong vòng một ngày bị cầm tay hai lần, Lục Thiên

cảm thấy trái tim vốn chẳng mấy cứng cỏi của mình bị chơi đùa đến hư hỏng.

Tề Thiệu Diễn hí mắt một cái, vẻ mặt không nhìn rõ vui hay buồn, sắc mặt nhàn nhạt lơ lửng tự do trên đỉnh đầu của cô, giống như đang suy nghĩ cái gì.

"Thân thể không thoải mái sao?" Tề Thiệu Diễn đột nhiên cúi đầu, âm thanh quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp.

Lục Thiên nói: "Đã? Không có . . . Chỉ là em không thích chụp ảnh, cảm giác không tốt thôi. Ha ha."

Cô cười cười, giống như muốn xin lỗi vậy rút cổ một cái.

Lòng Tề Thiệu Diễn thắt chặt một cái, anh yên lặng hồi lâu nói: "Xin lỗi."

"À?" Lục Thiên không kịp phản ứng tại sao anh lại nói xin lỗi chứ.

"Đã làm cho em không thoải mái." Anh nói.

Lục Thiên cúi đầu cười cười: "Cái này không tính là gì."

Ra khỏi cao ốc An Mậu, liền cảm nhận được khí lạnh bức người, Lục Thiên khoác chiếc áo khoác mỏng, nhẹ thở ra một ngụm khí. Cô len lén liếc nhìn Tề Thiệu Diễn đang gọi điện thoại, trong lòng có chút mùi vị không nói lên được.

". . . Ừ tôi đã biết, tôi sẽ chú ý." Tề Thiệu Diễn cúp

điện thoại, ánh mắt chuyển hướng sang tên đang nhìn lên anh, cười nói, "Đưa em về nhà."

"A."

Đến cửa tiểu khu, Tề Thiệu Diễn giống như lần trước, cười nhạt nói: "Em lên đi." Anh đứng nơi này nhìn vào trong.

Lục Thiên vẫy tay anh: "Học trưởng, em lên đây!"

Tề Thiệu Diễn nhìn bóng lưng Lục Thiên dần biến mất khỏi tầm mắt, anh không nói gì, hai tay cắm vào túi từ từ đi ra ngoài.

****

Lục Thiên lau lớp mồ hôi mỏng trên vàng trắng, tâm tình thay đổi lên xuống rồi cuộc cũng có chút mầm giống ngọt ngào, cô tràn trề năng lượng đi lên lầu. Ánh sáng trong hành lang mờ ảo, bóng tối đen như mực dần kéo xuống.

Lục Thiên vừa đi lên lầu ba, chợt nhận vịn lấy cầu thang, đi nhanh về phía trước, lúc vừa mới tới cửa, thì bị người ta che miệng lại.

Hai chân đột nhiên cách mặt đất, ngay cả thời gian giây đua cũng không có, mùi mồ hôi tay nhàn nhạt che lấy hô hấp của cô, thân thể của cô bị một lực mạnh của đôi tay mạnh mẽ giam cầm, không thể động đậy.

F*ck đây là tình huống gì?

Lục Thiên mở to hai mắt nhìn, đáng tiếc thị lực xuất sắc ở trong hành lang đen kịt như thế nào cũng chẳng phát huy được gì, không thềm chờ cô phản ứng gì, đã bị một vật cùn đập mạnh một cái, đầu thần kinh đầu nhanh chóng rút lại, cô nhìn không được run rẩy cả người, không kiên trì được vài giây liền hôn mê bất tỉnh.

Không có bất kì giấc mơ nào, cô hôn mê trong bóng tối yên tĩnh không biết được bao lâu thì bị người ta dùng nước tạt cho tỉnh lại.

Áo sơ mi trên người và áo khoác ngay tức khắc dính sệt lại, dán thật chặt vào người cô, thân thể Lục Thiên không khỏi run lên, theo phản xạ muốn mở mắt nhìn xung quanh, lại phát hiện hai mắt của mình bị người ta che lại, chỉ có thể nhìn xuyên qua một cách hơi hợt nhìn không ra bóng người chuyển động.

Trống không chỉ tiếng bước chân vọng lại trong căn phòng này.

Dưới tình huống không thấy được gì, nói không sợ chính là gạt người, nhưng trong khả năng cho phép, Lục Thiên cảm thấy mình có thể nhìn rõ tình hình trước mắt —— quả thực cũng không tệ.

Bị bắt cóc, bị uy hiếp, bị làm con tin để giết.

Thời gian quý báu để yêu đương cô cũng chưa cảm nhận được thì đã đi đến cuối đời rồi.

Trong mấy phút ngắn ngủi này, Lục Thiên dựa thân thể đang cựa đờ của mình vào lưng ghế, ngấu cả lời trần trụi.

cũng cũng là cái nhìn vào cùng góc, nhưng cô lại thấy một
cũng nên phòng theo được rồi.

"Chắc," Một giọng nam khàn khàn đột nhiên vang lên,
loại âm thanh như cọ xát này khiến Lục Thiên có chút
khó chịu, "Nha đầu cô, vậy mà không thém cô một tiếng."

Lục Thiên mím miệng thật chặt, không dám thở mạnh dù
chỉ một tiếng.

Hình như người nọ cười: "Không nói lời nào? Tôi có rất
nhiều phương pháp để cô mở miệng."

Lục Thiên lật người mở miệng: "Anh muốn làm gì?"

Câu hỏi này quả thực không có trình độ, người ta muốn
làm gì vừa nhìn đã biết ngay, nếu không trời mình tới đây
làm gì chứ? Lục Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng
che giấu nội tâm khẩn trương của bản thân: "Tôi. . . Trên
người tôi chỉ có thể sờ vuốt, muốn lấy thì lấy đi."

Người đàn ông cười, chế giễu nói: "Lão tì không thiếu
tiền."

Lục Thiên khẩn trương hơn: "Tôi có lệnh xi-đa!"

"Khà ——" Người đàn ông không nhìn được cười ha ha,
"Nha đầu này cũng thú vị đó."

Lục Thiên muốn khóc.

Người đàn ông ngưng cười, trông phòng lại khôi phục vẻ
yên tĩnh, nhưng chỉ trong chốc lát, cô nghe được người đàn
ông đó cúi đầu nói: "Tôi chỉ là thay người khác xem cô,

một chút nữa người lấy mạng cô không phải tôi.

Lục Thiên "Ca" một tiếng liền khóc lên.

Hình như người đàn ông có chút kinh ngạc, trơ mắt nhìn tiểu nha đầu gây yếu trước mắt khóc đến không thở được, nhất thời trong lòng có chút phiền muộn hỗn loạn, lúc muốn quát lên bảo cô ngưng lại, thì nghe được tiếng động của cửa.

Ồ, chính chủ đã trở về.

Bên tai Lục Thiên vang lên một tiếng nổ, những cảm xúc tạp nham như pháo hoa nổ tung trong đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Biến Thành Mèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.